

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibus Singlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Prima Pars Hujus Operis De Regvlis, svb Qvibus Ordo Carmelitarvm Ab initio suæ institutionis militavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38601

VENERABILIS PATRIS
THOMÆ à JESU,
 CARMELITÆ DISCALCEATI,
 EXPOSITIO

IN
 REGULAM
 ORDINIS CARMELITARUM

A B
 ALBERTO PATRIARCHA
 Hierosolymitano traditam.

PRIMA PARS
 HUIUS OPERIS
 DE REGULIS, SVB QVIBVS
 ORDO CARMELITARVM AB
 initio suæ institutionis militavit.

Argumentum prime partis.

RECTVS differendi ordo postulat, ut in hac priori operis parte, qua præfationis vices gerit, agamus de illis Regulis, quibus Ordo noster à prima sua ætate fuit astrictus; ut sic gradatim ad Regulam ALBERTI descendentes, ejus sensum, & mentem clarius percipiamus. Cum enim Regula hæc ab alijs prioribus, antiquioribusque fuerit desumpta, his primis fontibus perspectis, facile erit rivulos ex eis fluentes colligere. cum igitur Carmelitarum Ordo tres vivendi normas à sua prima origine agnovit, in tria potissimum capita prior huius Operis pars dissectabitur. In prima, de regulis à majoribus nostris tempore legis scripta, & primitiva Ecclesie usque ad 10 ANNIS Episcopi Hierosolymitani sæculum servatis; In secunda, de Regula à celeberrimo hoc viro (quam alij sanctum appellant) 10 ANNE Patriarcha Carmelitis tradita dicam: Et in tertia Regulam ALBERTI, (quæ hodie in discalceatorum familia servatur) cum suis investigationibus proponam. Itaque hæc erunt à me præstanda, ut circa unamquamque Regulam constet de Authore, de tempore, de loco, & de alijs circumstantiis, quæ rem ipsam notiores reddere solent.

CAPVT I.

Sub quibus Regulis Ordo Carmelitarum tempore legis veteris, & Prophetarum vixerit, quifve fuerit hujus Ordinis Author.

RES hęc a primo fonte deducenda est. Ostentur igitur hęc primam nostri Ordinis Regulam, oportebat prius hujus Institutionis Magistrum, & Authorem tradere. Quare (ut rem hanc debito ordine aggrediamur) primo loco hujus instituti Fundatorem, ac magistrum inquiramus: postea de priori Regula, sub qua tunc Religio floruit, dicturi.

De ELIA, Ordinis Carmelitarum Authore.

§. I.

HAC prima parte demonstraturos, Ordinem nostrum a magno illo antiquarę legis vate ELIA ortum habuisse, oportuit præmittere, totius monasticę vitę institutum a viro hoc emanasse, eumque Evangelicę legis consilia, divino ac prophetico spiritu prævidisse, primumque omnium observasse. Hujus rei testimonia passim apud Patres occurrunt; qui serē omnes ELIÆ, & ELISEO hoc penē divinum vitę genus deberi fateantur. Sentit hoc beatus Hieronymus Paulino scribens, & in Epistola ad Rusticum monachum. Sentit Isidorus libr. 2. de officiis cap. 9. Cassianus lib. 2. c. 15. & lib. 1. c. 2. Et Dorotheus in synopsi Prophetarum. Testatur idem S. Macharius in Sermone ad Monachos, ubi geminum agnoscit fontem, a quo omnes, quotquot Religiones sunt, emanaverunt: Primum in veteri lege ELIAM Thesbitem; secundum in hac nostra gratię Joannem Baptistam (illum alterum Eliam) agnoscit. Machario adherent Sozomenus in Tripartita libr. 1. cap. 11. Nicephorus libr. 8. historia cap. 39. & alij plures, quos junior es referunt Scriptores. In qua re potissimum consulendi Bellarminus lib. 2. de Monachis cap. 5. Mathæus Galienus de origine Monasticę, ac novissimē Hentiquez (ut alios plures omitam, quos ipse referit) Tom. 2. cap. 5. in Glossa littera B.

Vite monasticę institutum a S. Elia ortum ducere qui tradunt

Hieron. Isidorus Cassianus. Machar.

Sozomen. Nicoph.

Bellarmin. Mat. Gal. Henriqu.

Joan. Patriarcha.

Elia primus author colendę virginitatıs. 4. Regum 1.

ELIAM igitur hanc arctam, angustamque vitam ante omnes ingressum esse, Joannes Hierosolymitanus Patriarcha (qui circa annos Domini 400. floruit) ex Scriptura colligit, idque in libro de institutione monachorum cap. 9. & 10. late probat. De qua re nos in libro de professione monasticę latius dicemus. Nunc quasi adumbrasse sufficiat, ELIAM, ejusque successores castitatem, paupertatem, & obedientiam servasse. In Scriptura enim vates hic magnus, sine uxore, sine liberis, sine familia castam exlibemque vitam degens introducit. Imò primum auctorem colendę virginitatıs serē omnes Patres eum appellant. In tanta insuper paupertate vixit, ut vestium loco, zona pellicea amictus 4. Regum 1. describatur, & modò a vidua, modò a corvo victum, quasi mendicatum accipiens. Utriusque consilij virginitatıs, & paupertatis ELIAM fuisse cultorem, in Tractatu de voto castitatıs, & paupertatis apertius latiusque prosequuti sumus. Ac denique obedientię in Eliseo, ac ceteris

Eliz successoribus (testante Scriptura 4. Regum 4.) replenduit: cum post Eliz raptum, Eliseo ad Eliz familiam revertenti occurrerunt omnes, eumque proni adoraverunt: quasi hoc ex tero reverentia signo contestantes, se obedientiam, quam prius ELIÆ præstiterant, jam in ipsam transferre. Notiora sunt hæc, & a nobis diligentius aliis probata.

Illud verò, quod nunc probandum aggredior, difficilius sævè apparetes est, ELIAM, ejusque successores professionem monasticam triplici serē ut nunc fit) votorum vinculo observasse. Quod etsi pari certitudine cum super traditis firmum non sit: probatione tamen magna non caret. Veritati igitur huic examinandę, conjecturis, quibus non parva fides debetur, utemur; prius id supponentes (quod & Catholicis certum est, a nemineque illorum hæcenus dubitatum) in lege veteri receptum, usque firmatum fuisse, vove DEO, votisque pacisci, & obligari. Ita censet Ven. P. noster Waldensis in doctrinali libro 3. art. 2. cap. 21. cui & subscribunt viri gravissimi. Neque est cur in hoc amplius immoremur: cum passim in scriptura veteri plura emissã vota legamus. Genesim 29. Jacob Patriarcha votum vovit, David quoque de extruendo templo votum vovit DEO Jacob, ut dicitur Psal. 131. ac denique plura alia vovoguntur Levit. 27. num. 6. & 30. Deuter. 12. & 23.

Constat præterea, (constabatque id olim apud veteres Patres) quidquid illud sit, quod ex voti obligatione fit, multò esse præstantius, ac DEO gratius, quam si libera ac soluta voluntate fieret. Cujus veritatıs testis est Divus Thomas 2. 2. quasi. 88. artic. 6. Addit insuper promissio voto confirmata voluntati promittentis stabilitatem ac firmitatem non modicam, eum animus nulla humana potestate, nisi a seipso ligati possit, ac sua fragilitate, & inconstantia privati. De quo argumento plura apud Hieronymum Platum l. 1. de bono status relig. c. 20. eruditè (ut in alijs solet) scripta reperies.

Tertiò præmittendum, in lege veteri Religionis vota expressa fuisse, & observata: sic enim Nazareos Religionis voto astringi affirmat Origenes in 20. cap. De vit. hom. 11. Isidorus lib. 2. de officiis cap. 4. & latius Cassianus de corruptelis cap. 2. Ceterum ad rem propiùs accedamus, & de castitatis voto specialiter differentes, hoc votum in lege veteri fuisse etiam fidelibus propositum, ostendamus. Primò ex illis verbis Isaię 56. in quibus Dominus consolatur eunuchos dicens: Non dicat eunuchus, ego lignum aridum: quia hæc dixit Dominus eunuchis, qui custodierint sabbata mea, & elegerint, qua ego volui, & tenuerint fœdus meum: dabo eis in domo mea, & in muris meis locum, & nomen meum a siliis, & filijs. Nomen sempiternum dabo eis, quod non peribit.

Quæ verba intelligunt B. Hieronymus, Cyrillus, Augustinus de virginitate cap. 24. & Basilius in libr. de verã virginitate, de continentibus, id est, hijs, qui voluntariè servant virginitatem, non verò ad litteram de eunuchis, vel illis, qui a ventre matris sic nascuntur. Quod patet ex iplo contextu, quia nulla est major ratio, cur eunuchis sic natis promittatur major gloria, quàm sit filiorum, & filiarum Dei. Et licet ii patres tantum affirmant, in lege veteri prædictis verbis consuli voluntariam continentiam, nihilque exprimant de voto castitatis; mihi tamen certum videtur, ex hoc loco non obscure colligi consilium circa votum castitatis servandum. Idque ex alio scripturę simili loco, ad jun-

4. Regum

Ostenditur in veteri lege de votis factis

Waldens.

Genesim

Psalm. 131.

Levit. 27.

Deuter. 12.

Quod ex

Hieron.

Isaię 56.

Origenes.

Isidorus.

Cassianus.

Bellarmin.

Mat. Gal.

Henriqu.

Joan. Patriarcha.

Elia primus

author colendę

virginitatıs.

ad junctam... Tunc enim... cum eadem... tur est... alicuius... num tal... per spica... enim de... cont... Chri... solo pr... illis, q... contra... peccata... de Mon... nym... vota facta... co co... nost... Chri... con... Euan... elian... ga... vide... prest... ten... dig... ad... nal... (na... me... ipi... bra... me... do... nu... em... o... d... d... d... d... d... Vid. nos... Philipp... SS. Triu... tate Theo... logiam... Carmeli... tenã quã... lat. 2.

Basil.

Hic mons (ut verbis divi Basilij in *Epistola ad Chilonem* loquat) celeberrimus est, in quo ELIAS demoratus, nec placuit DEO. In illo namque vitam solitariam, & ab hominum consortio semotam professus est, ut praefer Basilium sentit Nazianzenis, in *oratione de Pauperum amore*; & in *Apologetica*, postquam ex fuga rediit, atque in *oratione in Maximum*. Cujus rei non inmemor Joannes Hierosolymitanus Patriarcha, *capitulo 19. de institutione monachorum*, & alibi saepe eam repetit.

Nazian.

Joan. Hier.

Volateran.

Guil. Tyr.

Polydorn.

Hic e gravissimis Partibus consentient Volateranus in *Anthropologia libro 21*. Guilielmus Tyrus libro quinto *Constitutionis bellis sacris cap. 3*. Polydorus Vigi lib. 3. *de inventoribus rerum cap. 7*. Sabellicus lib. 5. *Aeneade 9*. pluresque alij, quorum testimonia referimus in lib. 1. *antiquitatu nostri Ordinis Carmeli*, prope finem, *responsione 1. proposit. 4*. Qui omnes uno ore farentur, montem hunc moriā ELIAE, ELISEI, & illorum, qui *Filij prophetarum* appellabantur, fuisse nobilitatum. Imò in hoc monte ELIAM usque ad sui raptum permanisse, non obsecr ex *Martyrologio Romano die 20. Julij* colligitur: ubi haec verbi habentur: *In monte Carmeli raptus ELIAE Propheta, &c.* Cujus e iam rei signum est, ELIAE, post raptum, oratorium in hoc monte erectum: de quo apud Sueronium in *Vita Vespasiani cap. 5*. & Genebrardum, in *Chronologia lib. 1. anno mundi 3322*. mentio fit.

Martyrol. Romanus.

Sacellum

In S. Eliae honorem in Carmelo, post eius raptum Deo dicatum.

Sueronius.

Genebrar.

Nazian.

Baronius.

Nicephor.

Cedrenus.

Joan. Hier.

Quare

Elia in Carmelo fuit in Ritueti Ordinem?

Montis Carmeli describitur eorum moditates

De hoc oratorio ELIAE dicato existit epigramma Gregorij Nazianzeni apud Baronium in *Martyrologio 20. die Julij* quod sacellam, sive templum postea restitutum fuit per Helenam Constantinim matrem, ut auctor est Nicephorus lib. 8. *hist. Ecclesiastica, cap. 30*. Ac denique iterum per Basilium imperatorem, ut refert Cedrenus in *Compendio historiae in Basil.*

Panavit vero in hoc monte ELIAS monasticum institutum, tanquam in commodiori, & aptiori ad altissimum hoc vitae genus. Testatur id Joannes Hierosolymitanus, *cap. 19. in libro de institutione monachorum*, his verbis: *Studuit Elias deinceps religionem, quam inchoaverat, in loco idoneo plantare. Quare ad sui & suorum discipulorum suam mansionem, eligit, pra alyis Eremita, Carmeli montem tanquam commodiorem ad Propheticiam disciplinam, & vitam monasticam in eo edocendam, & exercendam. Mons quippe praebet Eremita homini ex sua silvitudine silentium, & quietem: ex suis antris congruam mansionem, ex suo situ jucunditatem, ex suo eminentisitu aërem salubrem, ex suis herbis, & fructibus pastum uberem, & ex suo fonte aqua viva dulcissimam. Propter quae omnia ELIAS in monte isto non modo elegit habitare: verum etiam domum orationi consecratam, appellatam (SEONION) in eo adificavit. Haec enim Patriarcha Hierosolym.*

Joan. Hier.

Quo anno ab orbe condito Carmeli Ordo à S. Elia institutus fuerit?

Genebrar.

Ado

Erardus.

De tempore vero, quo divinus hic vates formam vivendi monasticam tradiderit, non conveniunt Auctores. Illud apud Joannem Hierosolymitanum *ut sup. cap. 20*. scriptum invenio: post institutionem vitae monasticae, montem Carmelum per sexdecim annorum spatium, ante ipsius raptum, Eliam incoluisse. Quare, sive Eliae raptum dicamus contigisse an. 3272. ab orbe condito, & à tempore diluvij an. 1586. secundum Genebrar. *chronographiam lib. 1. fol. 123*. sive, secundum Adonem in *Chronicon*, aetate quinta à mundo condito 4247. sive ut Eia. d. Carthusiens. in *fasciculo temporum* ait, circa annum à creatione mundi 4300. & à nativitate Abraham 1110. & ante nativitatem Christi anno 932. quam computationem alij veterem quidam existimant: ante hoc tempus, quo

Elias raptus dicitur sexdecim inquam annis monasticus Ordo in monte Carmelo institutum habuit.

Probavimus haecenus, ELIAM fuisse auctorem alicujus religionis instituti: restat nunc ostendere institutam ab ELIA Religionem usque ad nostra tempora perdurasse: & denique hanc ipsam Religionem esse eandem, quam sub tutela B. MARIAE de monte Carmelo, Carmelae nunc profitentur. In cujus confirmationem non ad vocabo domesticos testes, nec nostrae Religionis Historiographos, ne forsitan suspecti iudicentur: cum tot externis abundemus Auctoribus, ut nostrum superfluum videantur. Quare silentio nunc praetero D. Cyrillum, quondam nostrum O. d. Priori generalem, qui circa ann. Dom. 1200. floruit, *Wilhelmum de Samuco, Sibirium Beiam, Philippum Rabotti, Joannem Grossi, & doctissimum Bachonem*, quorum meminit Trihemius Abbas de *laudibus Carmelitarum cap. 2*. qui omnes lib. 03. integros de hac ediderunt, quorum etiam vestigia sequuti sunt doctissimus Paleonydar. Simon Coelius, & ante ipsos in *Apologia quadam, Baptista Mantuanus*. Et quamvis hos omnes excludam, unius, aut alterius testimonium, quibus fidem non habere nefas esset, adducam.

Primum est Joannes Hierosolymitanus Patriarcha, quondam montis Carmeli splendoris, & cultoris insignis, qui ex Prioris hujus familiae ad Hierosolim sedem tempore Honorij, & Arcadij fuit assumptus: cujus admirabilem sanctitatem memoria non penitit tradidi Nicephorus Callistus lib. 11. *Ecclesiastica historia cap. 18*. Scripsit hic librum unum de *institutione monachorum in veteri lege exortorum, & in nova perseverantium*, in quo Capasio montis Carmeli Praepositi describens, Carmelitarum genealogiam à Propheta ELIA, tanquam à primo fonte, late doctèque deducit. Hoc solum testimonio profectò nos contentos esse oporteret, & propter auctoris vitam, cum sanctissimus fuerit, & inter nostri Ordinis Divos in *Martyr. Molani die 13. Jan. referatur*, omnique mendacij labere careat credatur: & propter miram hominis eruditionem: in eam sua aetate maximos adversus D. Hieron. congressus super doctrinam Origenis habuit, qui tamen neque à Hieronymo fuit rationibus superatus, nec in disputationibus confusus. Quare credendum est, illum in veritate examinanda, & latebrisque eruenda, fuisse diligentissimum.

Si ijs denique addamus auctoris gravitatem, Patriarcham inventes. Igitur virum sanctissimatis, eruditionis incredibilis, gravitatis, & functione alijs non inferior librum hunc Carmelitarum institutionem ab ELIA continenter scripsit. Quibus adjiciam, hoc sermone primo Ecclesiae saeculo contigisse, cum ille circa annum Domini 400. floruisse tradatur, quo tempore recentior erat praeteritorum saeculorum memoria, maxime verò Apostolorum totiusque Evangelicae praedicationis.

Nec minoris est conjecturae, historiae veritatem fuisse adeptum, eum librum Hierosolymis conscripserit, ubi tunc rerum Syriae monumenta certiora inveniri necesse erat, praecipue cum de rebus in illa provincia gestis agat. Quis ergo de hujus viri testimonio queat dubitare? ni forte aliquis dubitet, vel illum fuisse Carmelitam, vel librum hunc edidisse. Horum primum late in *Tractatione, Hispano sermone, de Ordinis antiquitate edita lib. 1. c. 11*. demonstravimus. Secundum verò ita certum est, ut de eo ambigi non possit. Id sentit

Ven-

Ven. Th. lib. cont. tit. 9. cap. dem W. num cap. 2. Plato leon. 22. res & g. circum. trum u. Fai. Aorur. morur. batus. Marg. ris, n. ser. rec. hujus. multa. moni. conit. erit. Q. Walden. Thom. apu. veld. tis. W. olt. a. q. nat. qu. alio. ge. tu. pr. bu. in. fr. V. d. re. G. Trithem. S. Elia. Propheta. Oed. Car. Quod tr. plici rati. non obsec. tur. A loco.

Ven. Tho. Waldensis, qui frequenter hunc Joan. lib. contra hereticos affect, præcipue de Sacram. tit. 9. cap. 89. Consentit Armachanus, apud eundem Waldensem, Morigia lib. 1. de origine Religio-

Waldens. Plato. Armachanus. Morigia. Trithemius. Greg. Val. Item Franciscus. Maria. Martini. Jesu Maria. Apologia pro Ioan. Hierosol.

dinis Carmelitici. Unde non sunt vituperandi Fratres hujus sacratae Religionis, quod ELIAM & filios Prophetarum sui Ordinis Fundatores, & Principes assererant.

Quantum vero ad rationem habitus pertinet, in ELLAM Ordo Carmelitarum pulchra transfiguratione consentit. Legimus, ipsum amictum fuisse pallio, quo tangente Jordanis obstupuit, & se pedibus transeuntis calcabilem dedit. Sic Eliseus, sic filij Prophetarum imitatores ELLAE facti sunt, qui non solum ei loco, sed & habitu similes permanserunt. Quod si nobis de colore putas inferre calumniam, quamquam sit vile argumentum, quod de invisis coloribus disputat, ad veterum historiarum te vocamus, quibus in primitiva Ecclesia Fratres Carmelita, instar ELLAE, virgularis pallii leguntur fuisse induci. Et paucis interjectis ait:

Ab habitu

A conversatione.

Conversatio hanc exemplat conversationis Carmelitarum

Fuit autem liber hic Joannii Bibliotheca sanctorum Patrum appositus ex consensu gravissimorum Scholæ Parisiensis Theologorum, approbatus insuper à Genebrardo, Joanne Dradeo, Margarino de Lavigne, aliisque eruditissimis viris, ut constat ex 1. Tom. Bibliotheca, longumque esset recensere peritissimorum virorum scripta, qui hujus testimonio utuntur, licet incuria nostra per multa tempora lauerit. Hoc unum tantum viri testimonium plenissimum sufficiebat: sed, ut uberius constaret, eo non contentos, plura alia addere par erat.

Quare secundo loco accedat ex domesticis Thomae Waldensis, cujus auctoritas, & doctrina apud Catholicos omnes laudatur, & ab hæreticis valde timetur. Hic scribens adversus suæ ætatis fidei oppugnatores, præcipue adversus Wicleph, de Sacramental. tit. 9. cap. 89. tacite ostendit, Carmelitas ab ELIA, & Eliseo imitatos, à quibus eorum monasticam professionem emanasse probat. Nec credendum est, Waldensem, qua vulgus solet, pietate id asseruisse, E si enim fas aliquando sit, pietati ex affectu ortæ locum indulgere, in re tamen gravissima, ubi fidei causa versatur, vera undique pietas ab eruditis quaeri solet, præcipue adversus hæreticorum perfidiam, quibus mos est, veritates quacunque ex parte firmas inficiari. Quid facerent, si dubijs argumentis, aut simulata pietate veritas muni eunt? Quare hoc Waldensis testimonium firmum, & omni fide dignum videtur. Recolenda, quæ de tanto doctore dicta sunt libro 8. de conversione omnium Gentium sub initium.

Waldens. sicut fuit hæreticus sive ætatis acerbum expugnator. testimonium cur altissimum plurimum?

Et antequam ad alia testimonia progrediamur, juxta addere Trithemij Abbatis, qui in investiganda historia diligentissimè laboravit, laudissimum testimonium. Is enim agrè ferens, nostri Ordinis antiquitatem in tenebris jacere, opus integrum de laudibus Carmelitarum edendum curavit, perfectique, Ubi non minus verè, quam laudè ostendit, ELLAM, & Eliseum nostræ Religionis dedisse primordia, seriemque Ordinis contexit ab ELIA usque ad annum Domini 1220. quo tempore Carmelita in Europam pervenerunt. Omnis alijs quæ sparsim toto illo libro tradit, aliqua ejus verba referam: ait enim Capite 2. ELLAS Propheeta Domini eximius rellè, & catholicè Fundator Carmelitane Religionis dicitur, si ejus facta ex voluminibus Regum, absque invidiâ discussantur. Enim verò ipse montem Carmeli primus habitasse legitur, à quo Fratres Carmelita nominantur. Triplix autem ratione ostenditur, quod istius observantia princeps ELLAS habeatur, à loco videlicet, ab habitu, & conversatione. Cùm ergo nomen Ordinis à loco sumitur, merito Carmelitarum princeps ELLAS memoratur: quia mons CARMELUS, cujus ille habitus extitit, huic Ordini vocabulum dedit. Non loquor vana sed testimoniis Scripturarum comprobata profero, eum ELLAM Propheeta eundem locum longe ante Christum Nativitatem habitasse dico, qui frater eius Carmelitus Religionis sua nomen dedit & exordium (& infra ait.)

Trithem. S. Elias Propheeta Fundator Ord. Carm.

Consentit ergo nomen loci, ut ELLAS sit fundator Thom. à Jesu Oper. Tom. 1

Hinc de monachorum institutione dicit Hieronymus. Noster princeps ELLAS est, dux noster ELLISEUS, & filij Prophetarum, qui in agris & solitudine habitantes habitacula sibi constabant juxta fluentia Jordanis. Erant isti viri multarum virtutum, charitate maximi, devotione, & integritate summi, qui in contemplatione super se mundum cum voluptatibus suis contempserunt: de quibus veraciter dicit Apostolus: Circueunt in melotis & in pellibus capris egentes, angustia afflicti, quibus dignus non erat mundus. In solitudinibus errantes, in montibus, in spelancis, & in cavernis terræ, qui per fidem regnavicunt, operari sunt justitiam, adepti sunt remissiones. Isti sunt viri fortes, atque prudentes, qui monastica conversationis fundamenta jecerunt, qui, post ELLAM, montem Carmeli inhabitantes, se habitu & conversatione DEO dignos exhibuerunt. Ab his Ordo Carmelitarum initium sumpsit, & vocabulum. Isti enim Ordinis Carmelitici conversationem legis tempore servaverunt, à quibus nostri Carmelita sub gratia, & nomen acceperunt, & Ordinem. Nihil in his omnibus nisi tempus discrepat. Merito unus Ordo Carmelitarum, & Eremitarum sub lege, & gratia dicitur, qui unus DEI fide & cultu conjungitur. Neque autem ceteris Ordinibus titulus Elianus convenit, quibus est conversatio vita congruat: tamen nomen loci non concordat. Antiquissimus ergo omnium Ordinum in Ecclesia DEI Carmeliticus est, à quo ceteri Ordines principium, & formam suam institutionis acceperunt. Hæc omnia Trithemius.

Ad Paulin de institut. Monachor.

Observa eximiam virtutem & perfectionem successorem Eliæ. Ad Hebr. II, cap.

Ordo Carmelitarum sub lege & gratia unus & idem.

Quis omnium antiquissimus? Nomen sit Ordo, & à quo ceteri formam suam institutionis habuerint?

Carol. Ferr. Crisostomus Arnold. de vitan.

Post quem externi alij non desuere Scriptores, qui Carmelitane Religionis ab ELIA ortum, progressumque integris voluminibus ediderunt. Præcipue Carolus Ferdinandus Benedictinæ familiæ monachus, cujus meminit Cassianus in Catalogo de gloria mundi parte 4. consideratione 70. & novissimè Arnoldus de Wion in in libro de ligno vite par-

Paul. Mo-
rgia.

te 2. His etiam temporibus Paulus Morigia Ordinis Jesuitarum, diversorum monachorum, O. di-
numque originis diligens indagator libro 1. capite
30. per totum de institutione, & origine Carmelitarum differens, pluribus innixus auctoritatibus
ELIAM habuille auctorem ostendit. Hujus
Scriptoris testimonium sufficeret stabilien-
de veritati à nobis intentæ, eò quod serid, & totus huic
incumbens rei, Religionum initia, tempora, au-
thoresque diligenter inquirat. Quare jure de illo
præsumendum est, rem attentius præ alijs perspex-
isse, diligentiusque indagasse.

Hactenus non uno, aut altero mendicato verbo,
aut auctorum suffragio, sed in egris Scripto-
rum operibus, tam familiaribus, & domesticis,
quàm externis veritatem propositam confirmavi-
mus. Jam verò breviora, eùs non minùs digna
testimonia afferemus.

Primum testimonium petendum erit ab au-
thoritate summorum Pontificum, qui hanc veri-
tatem luce clatius expresserunt. In primis SIX-
TUS IV. in Bulla, quæ incipit, *Dum attentè medi-
tatione pensamus*: Dat. Romæ, anno. 1477. sic ait;
*Ordinem ipsum, ac illius personas sub Sedis Apostolicæ,
& Ecclesiæ Romanæ protectione immediatè existentes,
& inter ceteros Regularium Ordinum professores in
firmamento Catholice Fidei militantes, tanquam re-
ligionis speculum, & exemplar speciali charitatis vul-
gentes, sanctorumque Prophetarum ELIÆ, & Elisei,
& aliorum patrum, qui montem sanctum Carmeli
juxta ELIÆ fontem habitaverunt, successionem hære-
ditariam tenentes fructus quoque, &c.* Hactenus Six-
tus IV. Per eundem repetunt JOANNES XII. JULIUS III. PIUS V. GREGORIUS XIII. SIX-
TUS Quintus, Pontifices maximi, qui in Bullis
Ordini concessis eodem serè verborum tenore
utuntur, Imò & novissimè Sanctissimus noster
CLEMENS VIII. in Bulla, qua novæ discalcea-
torum reformationis constitutiones confirmavit,
successionem hanc hereditariam ab Elia Pro-
pheta nos habere declaravit: ut videre est in initio
nostrarum Constitutionum. Multo clatius idem
Clemens VIII. hoc expressit in litteris an. 1640. ad
Regem Persarum datis, commendans illi Carmeli-
tas discalc. his verbis: *Habuerunt olim hujus Reli-
gionis professores, sicut à Romanis Pontificibus præde-
cessoribus nostris memoria proditum est, sui instituti
Auctores, sanctos Prophetas ELIAM & ELISEUM,
omnibus nationibus & Gentibus notos, &c.* Et quam-
vis id non ignorem, prædictorum Pontificum testi-
monia non esse fide divinâ credendâ, cum hoc
tanquam de fide non decernant: intra limites verò
humani testimonij, quod majus, aut firmius pro-
ferri potuit, testimonio tot summorum Pontifi-
cum, quorum eruditio, doctrina, & rara sancti-
tas, etiam seclusa, Pontificali dignitate, quemlibet
etiam protervum ad fidem compellerent.

Ceterùm, quo magis moveor in hac re, ut il-
lam majori fide, quàm humana, dignam credam
illud potissimum est Apostolicæ Sedis decretum,
cum Cardinalium consilio à SIXTO V. editum,
in quo cautum est, ut Carmelitarum Religio
ELIAM, & ELISEUM suæ institutionis Patronos
coleret, & in eorum memoriam dies festos
officijs proprijs celebraret. Ubi inter alia, quæ in
ELIÆ officio & festivitate à Summo Pontifice
approbato dicuntur, illud est, quod in Hymno
ELIÆ decantatur;

Sixtus V.

*Hic sacri est ductor, columen,
decusque
Ordinis nostri, superisque
gratus, &c.*

Fit etiam de ELIA in toto Ordine (nisi festum
duplex occurrat) quotidie Commemoratio,
quod soli Patrono, ac Ordinis auctori concedi-
tur & debetur. De ipso præterea Missæ sacrificium,
Patrobo tantùm convenienter celebratur. Hoc testi-
monium magni roboris est: neque enim alio
graviori innixa fundamento Hispania nostra pro-
bat, Apostolum JACOBUM nostrum calcasse so-
lum, tantoque Patrono læta gloriatur. Nullo in-
quam alio solidiori fundamento, quam Romanos
Pontifices specialiori officio natam hujus magni
Apostoli per universam Hispaniam celebrari de-
crevisse, in quo mentio fit ejus adventus in has
partes, & sub Patroni titulo recitatur.

Accedit etiam, Romanam Ecclesiam errare
non posse in rebus fidei, & morum, neque in alijs
his affinis, & propinquis, maximè in his, quæ
universæ Ecclesiæ proponuntur. Quare in Reli-
gionum approbatione, sanctorumque inter Divos
adnumeratione errare nequit, ut certa & firma
Theologorum tenet sententia. Ex quo nobis licet
conjectare, serè pari firmitate, & certitudine gau-
dere Pontificis decretum, proponens Religioni
cultum alicujus viri sancti, Patroni nomine: præ-
cipue si id faciat, ut credamus, eum verum Patro-
num esse, auctoremve illius Ordinis. Nam licet
tale decretum videatur Religioni speciali fuisse
propositum: tamen, cum Religio illa sit approba-
ta, & toti Ecclesiæ, ut via ad perfectionem propo-
sita; ex consequenti videtur, decretum illud Eccle-
siam universam concernere. Quibus insuper ad-
do, Auctorem Religionis, hunc, illumve sanctum
ab Ecclesia propositi, vere nihil aliud esse, quàm
ejus vitam, moresque veluti exemplar imitandum
profitentibus illum Ordinem exhiberi. Quæ om-
nia ad mores pertinere, nemo est, qui non videat.
Quare, cum Apostolica Sedes ELIAM Theby-
tem auctorem Carmelitarum seridè declaraverit,
officioque Patroni proprio eundem quotannis
celebrari sanxerit, reliquum est, temeritatis crimi-
ne non esse liberum, qui contrarium sentire præ-
sumperit.

Quid obstat, quominus illud superioribus ad-
jungamus testimonium, (quod etsi pari certitu-
dine non gaudeat, quia illam, quæ ab Apostolica
Sede dimanavit, nulla humana adæquare potest
certitudo; infra illam tamen magni est ponderis)
d. sum prum ex Martyrol. doctissimi Molani, Molani,
quod ut ipse fateatur, ex varijs alijs Ecclesiarum
Martyrol. conficit. In hoc ergo 17. die Jun. Rap-
tum ELIÆ referens sic ait: 15. Kal. Jul. in Arabiâ
raptus B. Elia Ordini Carmelitarum Patriarcha: qui
tantam gratiam invenit coram Domino, ut verbis
clauderet, & aperires calum. Hactenus Molan. Quæ
verba haud dubiè, cum in Martyrol. res incertæ,
aut dubiæ tradi non consueverint, fidem assen-
sumque certum circa propositam veritatem non
parum augent.

Præterea quis non plurimi æstimer, piè veneretur,
suscipiatque antiquissimam, nunquamque ob-
litteratam traditionem, quæ non solum in Ordine
nostro, verum apud multos alios invaluit,
Eliam Carmelitis auctorem esse? cum in Missæ
sacrificio, in divino officio, in omnibus denique
precaionibus nostris hujus rei veritas commemo-
retur,

Summor.
Pontifi-
cum testi-
monia.

Sixtus IV.
Joan. XXII
Pius V.
Greg. XIII.
Clem. VIII.

Confes-
sionem, nol.
Thom.
Waldensis
13m. de
Ar. Titul.
14. cap. 11.
& seq.

Greg. XI.

Celebre
universi-
tatis Can-
tabrigien-
sij testi-
monium,
hoc de-
cretum
integre
refert: nol.
Thom.
Aquinas
S. J. Sep.
Part. 2.
de Pac.
ar. chatu
Eliz.

Walden-
Martini.

Josephus
Antico.

Gemini
testim-
nium
tiquiss-
mum.

rerur, ac repetatur. Nec solum Christianis, Religioſive traditio hac nota eſt. Nam Saracenis ipſis Syriam incolentibus (quod majus eſt) olim fuit etiam comperta: præcipue vero inter Sultanos obſervata. Cùm enim hi terra ſancta potirentur, ſtudioſiſ quàm de barbara gente credi poſſit, Carmeli montis incolæ valde ſibi gratos, benignitate beneficiſque proſequebantur; & (quod ſilentio prætereſſores admitabantur, colebant, & venerabantur. Quod que dictum incredibile apparere, ſuis elemoſynis copioſam illam familiam alebant. Plures id referunt authores, maxime vetè D. Anon. in hiſt. 3. p. c. 20. cap. 5. Guillel. Tyri Episcopos in continuatione belli ſacri, lib. 5. cap. 3. Chron. mundi in 6. ætate ſul. 207. Polydor. Virgil. de inventoriis rerum lib. 7. cap. 3. Sabellicus l. 5. Euseb. 9. Naucier. Tom. 2. generatione 41. Pontacus Burdegal. lib. 2. Chron. circa annum 1180. Supplementum Chronicar. in principio lib. 13. ac noviffimè Gattibay Tom. 12. cap. 28. ac denique Caſſaneus in Catalogo gloriæ mundi, 4. par. conſideratione 60.

Equum eſt præterea, in hujus rei confirmationem (ut nullam argumenſorum genus prætermittamus) ad revelationes divinas de re propoſita factas accedere. Et in primis præteram illuſtrationem, & revelationem S. Petro Thomæ exhibitam. Is enim dum virginem noſtra Religionis Patronam pro illius conſervatione precaretur, tale virginis accepti reſponſum: *Conſide fili, uſque in finem mundi Religio Carmelitarum perſuabit: nam ELIAS illius inſtitutor Eſto meo apparenti in tranſfiguratione pro eadem cauſa poſtulavit, & impetravit.* Hujus revelationis teſtes ſunt noſtri Ordinis ſcriptores, monumentaque omnia, & ultra ipſos eam referant Philippus Maerius, & Joannes Faventinus in vita S. Petri Thomæ.

Accedat aliud alterius claſſis teſtimonium, à Cantabrigienſi Academia, in Anglia olim celeberrima, Domini 1374. decreta, ac ita favorem Ordinis prolata ſententia. Cùm enim tempore Gregorij XI. Ordinis adverſarij ejus. Antiquitati detràherent, ſit deſerentque, nos veros ELIÆ ſucceſſores appellari, viſis, ac examinatis noſtris, adverſariorumque rationibus Academia univerſa decrevit, Carmelitas non ſolum ELIÆ, & Eliſei imitatores, ſed potiùs veros, ac legitimos ſucceſſores fore appellandos. Et quàmvis Academia decreverit Greg. XI. confirmaverit, impoſſimus tamen hæreticas Wicleph adverſariorum fictionem denuo exciſit, & contra Carmelitarum Ordinem, ejulque antiquitatem invehi cepit. Coniſta hunc ejus verba referens ſuæ exit nocte Waldenſis in lib. de Sacram. tit. 9. cap. 89. probans noſtri Ordinis antiquitatem, hæreticamque ſucceſſionem. Cujus opera poſtea fuerunt approbata à Martino V. qui ex decreto Cardinalium in Bulla, que incipit, *Placuit nobis*, illa confirmavit.

Quod ſi his adeo quis difficilem in origine Ordinis ita antiqua agnoscenda ſe præbeat, de qua teſtimonia extant tam præclara: plura alia, licet non fortiora, egregia tamen addam. In primis Joſephus Antiochenus hujus rei præcipue teſtimonium, qui in ſpeculo perfectæ militiæ primitivæ Ecclēſiæ cap. 12. & 72. ſic ait: *Perſectorum militum Chriſti coadiutores ſurrexerunt ſiſ: uſiſſimi, viri ſolitarij, contemplationis deſiti ſanctorum Propheciarum ELIÆ, & ELIſEI imitatores, qui de monte Carmelo deſcendentes per Galileam, Samariam, & Paſtinaſiam, ſiſem Chriſti conſtantiffimè ſperſerunt. Quique in virginis MARIE honor em, in Carmeli montis deſervio ſabricantes oratorum, Salvatoris matris ſpecialiffimè ſervie-*

Ihm. à Jeſu Oper. Tom. I

runt. Hæc Joſephus. Cujus memine in hoc propoſito Alceſius Vadius in *Commentarij Mantuan. l. 1. Parthenices ſol. 88. & Pined. 3. Monar. Eccl. li. 2. c. 23. paragr. 4.* Paleonidorus *li. 1. cap. 6.* Cui aſtipulatur *Chronica antiquiffima Romana,* que ſere eadem verba Joſephi repetens ſic ait: *Atem pore ELIÆ & ELIſEI prophetarum, religioſi de numero eorum, qui morabantur in monte Carmelo juxta civitatem Domina noſtra Nazaret, ſecretius ſolebant habitare uſque ad tempora Salvatoris, qui tandem, prædicantibus Apoſtoliſ, in ſide confirmati, in uno latere ipſius montis primo Ecclēſiam in honorem virg. Maria conſtruxerunt. Hactenus prædicta Chron.*

Quæ duo teſtimonia de Carmelitis aperte loquuntur, eam ipſi fuerint (ut ſupra diximus) qui B. MARIE oratorium illud extruxerunt. Nec longe diſtat ab his Sigib. Gemblacenſis in *Chron. Hiſt. (quem referet Paleonidor, ut ſup.)* dicens: *Cum Carmelita in S. penitentiæ perſeveraſſent à tempore ſanctorum ELIÆ, & ELIſEI prophetarum, tandem Chriſtum prædicantem audiverunt. Qui Religioſi ſidem Catholicam conſientes, in Chriſto baptizati ſunt. Deinde perſeverantes in doctrina Apoſtolorum, habentes gratiam ad omnem pl. b. m. veritatem Evangelicæ nuntij fideles, & Religionis Chriſtianiæ legitimi conſeſſores legitime eff. ſiſi ſunt.* Præterea id nobis clariffimè teſtiprum reliquit Ewald. Cathol. qui in ſæculo temporum in deſcriptione an. 1294. ſic ait: *Nobiliffima civitas Aconis à Saracenis deſtruita, ac denum deſerta MARIE in Carmelo monaſterium ad quaſſuor milliaria civitati vicinæ ab eis igne crematur, ſtratibus in eo degenſibus perſidorum gladijs trucidato. Et tunc (proh dolor) Ordo Carmelitarum melliffimam locum ex toto perdidit: quo ab Elia, & Eliſei prophetarum tempore duobus millibus, ducentis & viginti uno anno perſiſterant. Idem an. 4300. à creatione mundi, ante Chriſti ortum an. 923. ſic ait: *Eliæ Propheeta auriga Iſraël, & origo Religionis Carmelitane Eliſeo vivente rapitur. Item c. ca. an. Dom. 450. ita loquutus eſt: Eliſei Propheeta Carmelitane Religionis primi, poſt ELIAM patris & Patroni, Sigiberto Gemblacenſe teſte, oſſa transferuntur de Samaria in Paſtinaſiam. His tribus locis clariffimè vit hic noſtri Ordinis ELIAM inſtitutorem ac Patronum conſtitetur.**

Accedat prædictis Richardus Armachanus Archiepiſcopus Hibernus, qui in quodam ſermone habito in feſto conceptionis B. M. Avinionæ coram conclavi Cardinalium, cujus initium eſt, *Ave MARIA* (præmiſſiſ alijs) ſic inquit: *Quoniam (ut dicunt ſide digna hiſtoria) à tempore ELIÆ, & Eliſei prophetarum; qui ſæpius morabatur in Carmelo juxta civitatem Domina noſtra Nazaret ad tria milliaria, ſecretius ſolebant homines inhabitare devoti uſque ad tempora Salvatoris. Et tunc Eremitæ (ſcil. Carmelita) prædicantibus Apoſtoliſ, in ſide ſolidati, in latere uno montis ipſius primo ecclēſiam conſtruxerunt in honorem B. M. virg. in illo loco, in quo didicerant ipſam cum alijs ſodalibus in vita ſua ſæpius moram traxiſſe. Et ob hoc nimirum inter alios Religioſos Domina noſtra ſunt adſcripti, ut vocarentur fratres B. MARIE de monte Carmelo, &c.*

Hoc teſtimonium iſſdem verbis referet Magiſter Borvio Anglicus, & Carmelita, Paleonidorus cap. 1 lib. Waldenſis de Sacram. ſi 9. cap. 89. & Navar. de hova Canonico cap. 21. n. 27. illud vetè in hoc Armachani teſtimonio notatione dignum eſt: illum non ex ſuo matre, aut ex apoctyphs, minutque veris hiſtoricjs, ſed ex ſide dignis id deſumpſiſſe. Chictovæus Theologus inſignis, in ſermone habito in comitijs Provincialibus Carmelitarum, qui habetur inter conciones Sanctorum ab ipſo

M m 3 editat,

Anonim.
Guillel.
Chronica
mundi
Polydor.
Sabellicus
Naucier.
Pontacus.
Supple.
mentum
chronica.
rum.
Garday.
Caſſaneus.
Deipara
appellat.
Eliam Or.
dina. Car.
me lit. in.
ſtituto.
rem, &
promittit
ejus dura.
tionem
uſque ad
finem
mundi.
Maerius.
Faventin.

Greg. XI.
Celebre
univerſi.
tatis Can.
tabrigien.
ſiſ teſti.
monium,
hoc de.
cretum
integre
reſert.
noſtri
Thom.
Aquinas.
S. Joſeph.
Part. 2. ſe.
2. de Pat.
re archa.
Eliæ.

Waldenſ.
Martin. V.

Joſephus
Antioch.
Geminum
teſtimo.
nium an.
tiquiſſi.
mum.

Aſcenſus
Vadius.
Pineda.
Chronica
Romana.

Sigib. erius
Paleonid.

Ewald. na.

Armacha.

Borvio.
Paleonid.
Waldenſi.
Navarr.
Chictovæus

Carmeli
Ordinis
origo ob
tria ceteris
pizcel-
lit.

editas, patto post initium ira ait: *Animadvertere non est indignum, Carmelitani Ordinis exordium ob tria precipue excellentiam quandam habere. Primum, quia ante institutionem praecognitum est divino nutu, & revelatum. Memoria enim proditum est (ut scholastica refert historia,) ELIAM Thebitem de tribu Aaron progenitum, primum Religionis huius fuisse auctorem. (Et infra) At hi, qui primam Carmelitano Ordini praestiterunt originem, ut ELIAS, & ELISEUS, ex Iudeis nati sunt. Qui verò ceteris Religionibus jecerunt fundamenta, ex gentibus progeniti sunt. Constat itaque antiquiorem Carmelitanae Religionis, quam aliorum Ordinum, esse originem, & ratione exordij ceteris praestare.*

Phil. Ab-
bas.
Palaenod.

Philippus Hieropolitanus Abbas apud Paeonydocum lib. 2. cap. 1. de antiquit. Ordinis nostri his verbis meminit: *O Carmelitarum Religio, quam magna facta est in domo domini? Nunquid olim à modico fonte Eliae Dei Propheta principium habuisti? Et ecce nunc in magnum fluvium crevisisti Tu olim plantata in Eremito, nunc facta es civitas plena populo. Tu fundatorem habes adhuc in Paradiso viventem, & gloriosam Virginem MARIAM Reginarum caeli, Dominam mundi, in Patronam singularem. Sicut enim de te olim processerunt Patriarcha, & Propheta; sic nunc de te procedunt sacerdotes, & Levites, Doctores, & Evangelista. Qui Patres Patroni omnium Religiosorum facti sunt: Haec ille.*

Denique longum esset, adiacere plura alia, quae in hujus veritatis confirmationem Scriptores multi tradidit. Tantum adjiciam duo validissima testimonia, aeternum Guilelmi Eysengeneij, qui contra Centuriatores scribens in sua Ecclesiastica historia, centenario 1. distinet. in tit. de Religionibus, & monasticæ vitæ cultoribus, specialem articulum sub hac verborum serie ponit: *De monachis Carmelitæ tempore Prophetarum: & ibi inter alia sic ait: Eliae propheta primus Carmelita, & infra. En baretica ELIAE posteritatem dicit Monachos Carmelitas. Item dicitur: Sanctus Eliseus Carmelita, Princepsque Eliadum, id est, Carmelitarum. Et postquàm aliqua attulit testimonia, ut probet, Ordinem Carmelitarum tempore Prophetarum floruisse, infert contra Centuriatores: En quàm antiquus sit ordo Beatae virginis.*

Guilelm.
Eysengeneij.

Genebrar.

Alterum vero testimonium est Genebrardi, nostri temporis diligentissimi historiographi, qui, ut doceat Carmelitas ab ELIA propheta initium sumpsisse, rejicit Polydori sententiam, qui Aymerici tempore censet, Ordinem hunc incepisse. Verba Genebrardi referam: *Ordo Carmelitarum (qui tunc variegata chlamyde induebatur) initium habuit in deserto Syriae Aymerici Antiocheni Antistitis opera (ut refert Polydorus Virgilius lib. 7. de inventoriis verum c. 3.) Sed eorum origo altius repensenda est: nempe à propheta ELIA, & Eliseo, qui Carmelum montem terra sancta primi consecrarunt, & discipulos ibi reliquerunt, quos scriptura filios prophetarum appellat. In Europam eum postea adduxit Albertus Patriarcha Hierosolym. Primi sunt mendicantium. Praedicta Genebrard. Cujus viri quanta sit in conscribendis historiis autoritas apud omnes (praecipue viros doctos) ita notum est, ut ejus testimonio securè possimus hic stare.*

Quod si duorum hominum testimonium verum, & recipiendum est, quantum magis quod per tot testes, ac tam illustres confirmatur? tot summorum Pontificum decretis fulcitur? tot saeculis roboratur? ac non solum in Ecclesia, verum apud Barbaras nationes traditione receptum ac comprobatum est? Nempe id falsum, aut fictum existimet quis, quod tot viris dignissimis, verustioribus, ac recentioribus probatum? Num ignarus, aut suspectus testis sanctissimus ille (quem sic appellat Trithem.) Joan. Patriarcha Hierosolym, qui opere integro nobis astipulatur? Num Thomas Wal-

denfis acerrimus haereticorum malleus, levis, aut frivola traderet? Num tot Ordinis pii, gravissimi, que viri in scribendis his, si vera non essent, tot voluminibus defatigarentur? Forè tot Pontifices errarent? aut in suis decretis decipi potuerunt? Num revelationibus veris rot retro saeculis in Ordine receptis fides adhibenda non est? Oblatrent Ordinis nostri veteres, novique adversarii, quantum libuerit: aperta sunt enim, & luce clariora, quae diximus, nisi ipsi ita caecutiant, ut aperta luce solem non videant.

Ceterum ut res hæc omni ex parte absoluta maneat, rationibus perficienda erit. Prima, nam (ut refert Hieronymus in Epistola ad Paulinum scripta) habet unum quodque propositum, sive institutum principes suos. Idque sanctus Doctor variis confirmat exemplis. Hic tantum nobis sufficiat, nosse, quæquamque religiose vitæ instrata ab aliquo primo fonte dimanasse: nullamque esse Religionem, quæ aliquem sui Patriarcham, institutoremve non cognoscat. Sic Basilios, Benedictinos, Franciscanos, Carthusienses, per singulaque, si dicatur, à Fundatore aliquo Patronove emanare competum est. Quem ergo Patronum agnoscunt Carmelitæ, aut quem institutorem unquam, nisi ELIAM sunt venerati? Quis unquam Historiographus vero, probabiliter fundamentonix alium nobis Authorem potuit adinvenire? Legat, revolvatque quis Authorem historias, & verè comperiet, apud illos nullum alium determinatum posse Authorem reperiri, si excludatur ELIAS.

Nam qui ab Alberto Patriarcha Ordinem cepisse asserunt, ipsimet fatentur, Albertum tantum Ordinem jam prope labentem sua Regula exisse. Qui verò ab Aymerico Ordinis primordia computant, ipsi etiam libere concedunt, Aymericum tempore Alexandri III. Carmelitas per Carmeli factus dispersos in unum congregasse, ad commodioremque vivendi formam redegit. Qui verò à Joan. Hierosol. circa annum Domini 400. Regulam nos accepisse docent, ipsi quoque admittunt, Joan. Hierosolym. antequam regulam Carmelitæ traderet, eorum conversationem, institutumque fuisse amplexatum.

Alij tandem, qui nostra initia ad Apostolorum tempora referunt, nullum certe Authorem designant, neque explicant, quando, & quomodo id contigerit. Quare confusè nimis loquari, rem, & operam perdunt. Et veluti Nili ignotum caput, sic nostri fontis initia hic, a quo illic quaerunt. Quæ omnia, si in unum jurgantur, inevitabile conficiunt testimonium, ELIAM nostrum extitisse Authorem.

Ultimò, si memoria reperamus, quæ in initio hujus primæ partis diximus, constabit, ELIAM aliquis institui Religiosi in Evangelica lege adhuc florentis fundamenta jecisse. Quæ autem nunc extat, vel præteritis temporibus floruit Religio, quæ ELIA patrono gaudeat, aut gloriatur, & tantum sibi usurpet honorem, nullam certè, præter nostram, nec præteritis, nec præteritis saeculis invenies. Cujus institutio monasticæ vitæ, exemplarique illi, quod ELIAS in monte Carmeli plantavit, similior reperitur, quam Carmelitarum? præcipue dum majores nostri Carmeli fontem, speluncaque habitaverunt? Testis est Joan. Patriarcha Hierosolym. & Trithemius superius adducti, qui late in suis libris demonstrant, Carmelitas in omnibus veros fuisse ELIAE imitatores. Ni fortè aliquis dicat, post Eliam Prophetam, filiosque prophetarum, in Carmeli monte aliquando veros ELIAE successores defuisse.

Sed certè id nemo verè poterit affirmare, cum

ex nulla historia, nullisve conjecturis certis colligi possit, hanc Eliæ familiam aliquo tempore usque ad annum Millestimum ducentiesimum, in quo Carmelita in Europam advenarunt, illius montis habitationem dereliquisse. Præcipue vero id constabit, si quis perlegerit ea, quæ nos in libro de Ordinis antiquitate de hac re tradidimus. Si Elias ergo Author Religiosæ vitæ agnoscat, eamque in Carmelo sitam reliquit, & nunquam abolitam fatentur Authores, quos Eliæ dicemus successores, præter eos, qui in Europâ venerunt, à mellituo illo expulsi monte, qui modò Carmelitæ nuncupantur.

Regula, divinæque institutiones à Carmelitis tempore ELIÆ, & Prophetarum usque ad tempora Joan. 44. patriarchæ servata.

§. 2.

Beatus Cyrillus montis Carmeli quondam Prior, vitæ doctrina, & sanctitate præclarus, in lib. de peculiaribus gestis Carmelitarum, & in Epistola ad Abbatem Joachim agens de Regulis, quibus Carmelitarum Ordo olim DEO famulabatur, sic ait: Sacra hujus Religionis professores institutionem suam in divina scriptura tanquam in aëneo Paradiso speculabantur: ubi & sanctorum acta Religionis virtuosæ exemplaria ab eis imitanda intuebantur, à Prophetis commendata, & multis sacrorum voluminum testimoniis approbata. Ex quibus dicti professores diversos profundæ sapientiæ tractatus deducebant, quibus tanquam copiosis dapibus reficiebantur.

Hæc enīm Cyril. Cui sententiæ aperte favet Trithemius in lib. de laudibus Carmelitarum cap. 4. dum ait: Sancti enim fratres, qui in monte Carmelo juxta fontem Eliæ ante Christi nativitatem habitabant, Regulam conscriptam habuisse non leguntur, sed ipsi norma, & regula sibi fuerant, qui exemplo ELIÆ concorditer vivebant. Ex quibus Patribus colligitur, scripturam sacram monachis illis fuisse vivendi normam, & ultra ipsam, ELIÆ exemplum, ejusque successorum pro Regula fuisse veneratos.

Hoc verò plenius, latiusque profequitur Joan. Patriarch. Hierosolym. Episcopus lib. de institutione monachorum cap. 16. Idem (inquit) Elias (ut suo exemplo animos omnium prædictorum monachorum ejus discipulorum provocaret ad suæ Religionis exercitium) studij, secundum formam per DEUM sibi traditam, pollece eorum eis frugalitate paupertatis, uti abstinentiæ, partimonia, domare concupiscentiæ carnis, nitere candore Castitatis, abnegare libertatem voluntatis, vitare tumultum plebis, & ardere fervore charitatis. Et quia in ejus imitatione decevit DEUS consistere hujus Religionis propheticam perfectionem, propterea Elias ipse magna prophetiæ disciplinæ, & monastiæ vitæ exemplaria (scilicet gesta sua, & merita) demonstravit cordibus professorum hujus Religionis, per quæ ipsi ornarent penetrantia mentis: ut ad rationem ejus, sæculo, ac terrenis omnibus ex totis præcordijs renuntiantes, & carnales concupiscentias per continentiam, & abstinentiam crucifigentes, voluntatemque propriam abnegantes, & eam superiori humiliter committentes, à conspectu etiam hominum absconsi, prophetalem vitam eremiticam (quam Elias ipse vixerat in solitudinibus, & maxime in monte Carmeli) monachi prædicti in eodem monte Carmeli, & in alijs Eremitis, ac locis ad hunc finem continuarent, quatenus, eam accolentes, libertus etiam mentes suas cum DEO per amorem perfectè unirent.

Et infra: Quicquid igitur est perfectionis in

hac Religione, ab hoc propheta DEI ELIÆ ex-
placiter emanavit. Hæc & alia ibi, & alibi Joan Hierosol. docens, qua ratione Elias se præberet ex-
emplū, ac vivā filijs prophetarū, alijs; successoribus vivendi regulā. Idem author c. 21. sigillatim refert alia Eremiticæ vitæ instituta, & observantias, quas majores nostri colebant: ubi præcipue tractat de oratorio, ubi certis horis, ad peragenda divina officia, conveniebant; & de cellis, in quibus soli, & separati habitabant; & de silentio, quod miro cultu assidue proferebantur. Ac denique in eodem cap. concludit his verbis: Omnes quippe hujus Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, profitentur, se humiliter sequi illam sanctam vitam, & propheticam justitiam, vitæ monastiæ, quam propheta DEI ELIAS servavit, & instituit, ac quam esse sequendam, ipse secundum formam à DEO sibi traditam verbo pariter & exemplo discipulis suis tradidit; & in Eremito montis Carmeli residendo docuit maxime, ac demonstravit. Et hæc de Regula tempore ELIÆ, & ELISEI prophetarum servata. Restat nunc, ut de modo vivendi ab Eliæ discipulis servato dicamus. Reliquit igitur Elias in monastica professione multos post se successores, quorum alij in monte Carmelo, in Galgala, & Bethel, alij in Hiericho, & alij terræ sanctæ locis habitabant, ut latè idem Joan. Hierosol. cap. 23. & 24. docet. De his igitur Eliæ, & Elisei successoribus videamus, quibus institutionibus ad perfectionem vitæ monastiæ fategerunt.

Mihi id compertum videtur, ELIÆ, & Elisei discipulos non una, eademque Regula vixisse. Nam filij Prophetarum (de quibus B. Hieronym. ad Paulinum, & ad Rusticum, lidor. lib. 2. de offic. c. 9. & Joan. Patriarcha ferè per totum librum meminere) illam Regulam, quam idem Joan. Hierosol. tradidit, observarunt. Permaneruntque hi Prophetarum filij utque ad Apostolorum tempora, ut ex Eusebio Cæsariens. lib. 2. Ecclesiast. hist. aperte probatur: Is enim ita prædicto loco scripsit: Apud Antiochiam floridissima congregatur Ecclesia, in qua etiam fuerunt Prophetici Ordinis viri quàm plurimi: & infra: Quæ tempestate Agabus unus ex his, qui aderant, Prophetis. Alij verò ELIÆ successores (nempe Esseni, qui in desertis Hiericho morabantur) supra Eliæ institutiones alias supererogaverunt, fortè ab Eliseo propheta eorum magistro, & Authore acceptas. Quamvis non dubitem, Essenorum genus etiam filiorum prophetarum nomine olim contineri, licet specialiter Esseni appellarentur, quia in perfectione monastiæ vitæ potissimum ab ELISEO propheta sunt instituti.

Pro quo recolenda existimavi, tum Essenorum genus, & originem, tum cultum, & Religionem, Essenorum familiam, si Plinio lib. 5. naturalis hist. cap. 17. & Solino cap. 36. credendum est, planè compertum erit, esse antiquissimam. Id enim Plinius præfato loco de Essenis tractans scriptum reliquit. Ita (ait) per sæculorum millia (incredibile dictu) gens aterna est, in qua nemo nascitur &c. Solinus quoque fideles Plinij imitator ferè eisdem verbis Essenorum antiquitatem commendans dicit: Itaque per immensum spatium sæculorum (incredibile dictu) aterna gens est, cessantibus puerperis. Hæc Solinus. Et licet doctissimus Baronias 1. Tom. annal. ann. Christi 64. cap. 6. 7. & 8. Plin. & Solin. dicentibus, Essenorum sectam per multa sæculorum millia existisse, non credendum existimet, ea ratione ductus, quia qui res Judaicas sunt profecti, tam antiquæ originem Essenis non tribuunt; quare ipse, vel post Christum, vel paulò antea tempore Herodis ma-

D. Cyril.

Sacra literæ & exempl. SS. Eliæ, Elisei, filiorumque Prophetarum sicut in lege scripta Carmelit. Regula.

Trithemius.

Joan. Patriarch.

B. Hieron. Isidorus. Joannes. Eusebius.

Plinius. Solinus.

de Essenor. rum origine, genere & Religione.

Mirandum quod de ipsis refertur.

joris viros hos claruisse existimat: nulla enim (ut ipse ait) antiquior apud Josephum de eis habetur memoria: tamen in hoc illustriss. Baronius fortè deceptus est. Nam apud Josephum eadem ferè verba, quæ apud Plin. & Solin. potuli facillè invenire. Is enim lib. 18. antiq. judaicarum cap. 2. de sectis Judæorum agens sic inquit: *Judæi patria sapientia studiosi, jam inde à multo retro sæculis in tres sectas erant divisi, Essenorum, Saducæorum, &c. Idemque author lib. 13. cap. 9. docet, tempore Jonathæ Pontificis, & Antiochi Regis has etiam sectas floruisse. Quod censet Genebrardus lib. 2. ann. mundi. 3944. Hoc est. 143. ante Christi adventum. Imò neque ibi apud Josephum eorum initia expressè recensentur: sed potius in confuso adnotatur, multis retrò sæculis inceperunt. Quæ verba temporata longissima denotant. Quare id certum videtur, eos à sanctissimis prophetis ELIA, & ELISEO originem ducere. Idque in primis probò ex Genebrardo viro gravissimo lib. 1. Chronologia anno mundi 3272. Eliseus (ait) confluxit cellas prophetis in Hierichontis solitudine. Manavit institutum, & loci Religio ad posterum, fuitque desertum hoc usque ad Engaddi ab Essenis habitatum, hominibus continentia incredibilis. Eodemque loco habitasse Essenos, (nempe in desertis Hiericho.) Plin. & Solinus ut supra senserunt. Et quavis Genebrard. expressè non affirmet, Essenos ab Eliseo propheta immediatè in monastica disciplina fuisse institutos, clarè tamen docet, ab ipso, sive à prophetica sua familia ortos fuisse. Idque colligitur apertè ex Nicephor. lib. 2. Eccl. hist. c. 15. qui de Essenis narrans, eos (ait) vitam propheticam flagrantem, atque ferventem sibi meditari, atque amulari. Quæ est igitur hæc prophetica vita, nisi ea, quam Elias, & Eliseus, filijque prophetarum coluere? In hujus verò rei confirmationem argumentò utar in hac materia validissimo. Nam Essenos, de quibus Philo, & Josephus, (ut infra dicemus) plura admiratione digna scripserunt, fuerunt à divo Marco in Ægypto legibus, & institutionibus Evangelicis imbuti, alijsque canonibus, & observantijs monasticis instructi: ut post Nicephor. & Euseb. lib. 2. cap. 15. & 16. & Hiero. de Scripturis Ecclesiasticis. in Marcum, communis tenet Catholicorum sententia. Qui etiam censent, ab his Marci discipulis Christianorum monachorum postea in Ægypto, & Palestina agmina descendisse, ut cum Nicephor. cap. 15. (et expressius cap. 16. illis verbis: *Cum ad hodiernum usque diem non apud alios, quàm apud nostros homines Regulæ tales, vivendi que mores conservari, compertum sit.* lib. 8. cap. 39. propè finem, Equidem ab illis Ægyptijs tantopere hoc vivendi genus invaluisse conjicio: quæ ferè verba habentur apud Sozomen. lib. 1. cap. 11.) & Euseb. ut supra cap. 15. & 16. eruditè Castian. lib. 2. cap. 5. demonstravit, dicens: *Nam cum in primordio fidei paucissimi quidem, sed probatissimi monachorum nomine censerentur, qui à beata memoria Evangelista Marco normam suscipere vivendi &c. & infra: Ea igitur tempestate, cum Ecclesia illius primitiva perfectio penes successores suos adhuc recenti memoria inviolata duraret, &c. Quibus, & alijs ex hoc c. & c. 4. præcedenti manifestè ostendit, disciplinam à B. Marco primis illis Evang. monachis traditam usque ad sua tempora perdurasse, Idque & fortè expressius, in præfatione ad Castorem ptopè finem indicavit dicens: *Secundum eam, quam vidimus, monasteriorum Regulam per Ægyptum, & Palestinam antiquitus fundatorum, vel adjicim, vel recidam. Nequaquam enim credat, rationabilis quidquam, vel perfectius in Occiduis Galliarum partibus reperiri potuisse, quàm illa sunt instituta, quibus ab exordio prædicationis***

Apostolica, à sanctis, ac spiritualibus patribus fundata monasteria ad nos usque perdurant. Hæc etiam Castian. Placet igitur Castiano, Euseb. Nicephor. & alijs, Ægypti monachos in professione Essenis, hoc est, discipulis B. Marci successisse.

Potro argumentum (ut ad propositum redimus) hac ratione formare licebit. Idem Castian. lib. 1. de institutis renuntiantium ferè per totum Monachos Ægypti, & Palestinæ ab Elia, & Eliseo, filijsque prophetarum originem ducere, lætè docet, ac repetit: cui subscribant Niceph. lib. 2. cap. 39. & Sozomen. lib. 1. cap. 11. & Hiero. ad Rusticum & Paulinum, Si ergo Ægyptij Alceæ, sive monachi ab Elia, & Eliseo ortum habuerunt, & hi præterea ab Essenis disciplinam suscipere vendi, eorumque successores exiterunt, necessariò fatendum erit, Essenos etiam ab Elia, & Eliseo, sive filijs prophetarum eorum successoribus promanasse. Quod præterea demonstrat nominis etymologia. Nam licet demus, Essenos à vita sanctitate esse dictos (quod voluit Chryso. hom. 44. in act. Apost.) idque Philo in lib. *cujus titulus est, quid liber sit probus, apertè significat, tamen, si nominis etymologia attentè consideretur, Essenos, sive Elleos (ut alij volunt) ab Eliseo potius dictos, quàm si Elencos, veteris apparer. Quæ denominatio placuit etiam patri Henricques nostri temporis auctoritati gravi, & docto in 2. Tomo, l. 12. c. 5. in glos. in lit. B.*

His visis, oportet, ut de Essenorum institutione, & Regula dicamus: breviter tamen id prius præmittentes, Essenos tam Alexandria, quàm Palestinæ inhabitantes (utrobique enim horum secta florebat) Christiani, & Apostolorum prædicatione ad fidem fuisse convertos. Quod eruditè ut solet, docet Baronius, ut supra: colligiturque apertè ex Euseb. Niceph. Sozomen. & Castian. relatis, qui uno ore fatentur, Essenos primos fuisse in Ecclesia vitam monasticæ cultores, ab eisque ad posteros Ægypti, & Palestinæ monachos institutum, Religionemque manasse. De Essenorum igitur Regulis, & vitæ sanctitate plura scripserit Josephus, ut supra, Philo Judæus natione Alexand. in lib. *de vita contemplativa*, sive de supplicibus in scripto, à quo postea ea, quæ de Essenis tradidit, acceperunt Euseb. Sozomenus, Nicephorus, & alij. Brevis tamen ex his legibus, atque sanctionibus, quibus Essenii insigniores pietatis cultores, imò & Christiani monachi seipfos addixerant, aliqua appingamus. Et omiffis illis, quibus imbuti erant, opinionibus, dogmatibusque Catholicis de DEO, & de immortalitate animæ, solùm statua circa mores referam.

1. In primis omne juramentum, quasi perjurium esse vitandum: quia quicquid vir perfectus dixerit, jururandi vim habere debeat, & quod is veluti mendacij reus condemnatur, cui sine testè DEO non creditur.
2. Summam post DELIM exhibendam esse legislatori Moyfi reverentiam, quem si quis blasphemaverit, morte morietur.
3. Præcipuum studium divinis litteris, ac veterum Patrum scriptis adhibendum, indeque petenda, quæ animorum curæ expendant.
4. Communis sodalij præfecto ita parendum esse, ut nihil sine ejus præcepto fieri liceat.
5. Continentem, ac castibem vitam ducere, & ab omni prorsus conjugio per omnem vitam abstinere.
6. Omnes facultates communes esse, unumque omnium patrimonium, quod per communes procuratores dispensetur (Ecce. 4. 5. & 6. præcepto tria religiosorum vota adumbrata.)
7. Nihil

Josephus.

Genebrard.

Ab Elia & Eliseo originem ducunt.

Nicephor.

Nicephor. Euseb. Hieron.

Sozomen. Castianus.

Chryso. Philo.

Essenorum de hoc dicuntur.

De eorum regula & institutione.

Eusebius, Nicephorus, Sozomenus, Castianus, Josephus, Philo.

7. cum dicitur quod 8. calceos prior 9. habet ubi bell primis cum dori i chor ved lum ind mer alq pra data tis de no da cin in m Tribem. cu R m v r E A n

D. Cyril de Jean Hierof sanctim

7. Nihil inter se aut mercari, aut vendere, sed cunctis esse liberum accipere, à quibus liberit quod opus sit.

8. Albis vestibus utendum, & amictum, & calceos non mutandos, nisi omnino aut consicissis prioribus, aut longi temporis usu consumptis.

Similis lex habetur in Deuteronomio cap. 23.

9. Tantam etiam in naturalibus purgamentis habendam esse munditiæ curam, ut unusquisque sibi quotidie in secretissimis locis foveam dolabella effodiat, in qua ventrem exoneret, demissa primùm circumquaque veste, contegendi corporis gratia, ac deinde terra, quam effoderat, in locum suum reducta, nescilicet divinæ lucis splendori fiat injuria.

10. Ante solis ortum publicis laudibus Authorem nativitate luminum celebrandum, postea verò ad suas cuique artes, ac studia accedendum.

11. Hora quinta diei in commune cœnaculum, factis vestibus, hoc est, lineis velaminibus indutis, coëndum; ibique ex eodem pane, & pulmento, in silentio residentibus vescendum: nec aliquid gustare cuiquam fas sit, nisi publica oratio prandiam præveniat, & sequatur, quæ DEUM datorem victus & ante & post ebum collaudet.

12. Post prandium, depolius factis indumentis, ad sua cuique opera usque ad vesperam recedendum.

13. Ad eorum Religionem nuper venientes, non statim in consortium assumendo: sed candida veste, & perizomate indutos & dolabella incinctos, à curationibus suis explorandos per tres integros annos, donec probatæ virtutis experimenta dederint. Hactenus de Essenis.

Trithem.

Tempore verò Ecclesiæ primivæ, Carmelicutores, alijque ELLÆ successores Evangelicam Regulam studiosissimè observarunt, ut Trithemius cap. 4. de laudibus Carmelitarum scribit his verbis: Deinde post passionem Domini, multiplicata per Judæam fidem Christianam, hi, qui in monte Carmeli vitam imitatione Eliæ ducunt eremiticam, secundum Evangelium Christi vivere cœperunt, sicut in actibus Apostolorum scriptum est. Erant unanimiter in oratione perseverantes, & erat illis cor unum, & anima una: nec quisque inter eos aliquid habebat proprium, sed erant eis omnia communia. Hac est vita Apostolica, quam fratres Carmelita in primitiva Ecclesia studiosissimè observabant, Regulam super his Evangelicam in cordibus suis habentes conscripserunt. Successu verò temporu cum homines paulatim inasperens ab Apostolica via recedere, & proprium sibi quisque possidere, timentes zelosi montis Carmeli habitatores, ne & ipsorum sancta conversatio per successum temporu deficeret, de remedio in posterum cœperunt cogitare. scilicet, Ordinem suum deinceps non satutum existere, nisi per Regulam confirmaretur. Hæc Trithemius. Quæ verò fuerit hæc Regula, quam post tempora primitivæ Ecclesiæ Carmelitæ suscepit, sequenti capite declarabimus.

CAPVT II.

De Regula, sub qua Carmelitæ vixerunt ab anno Incarnationis 400. usque ad annum 1205.

D. Cyrillus

DIUS Cyrillus supra laudatus montis Carmeli Eremita in libr. de peculiaribus gestis Carmelitarum, & in Epist. ad Abbatem Joachim, quæ hodie habetur in speculo Ordinis lib. 8. à cap. 1. ita scripsit: Fuit autem tempore Arcadij & Honorij Imperatorum quidam dictorum Religiosorum pater mitæ virtutis, & perfectionis, Joannes nomine, qui ceteros confortes suos ejusdem montis monachos

D. Cyrilli de Joan. Hierosol. sanctimo.

exemplo suo, & magisterio sollicitè inducebat ad perfectionem acquirendam, secundum prophetica disciplinam vitæ monasticæ per ELIAM prophetam instituta. Quam disciplinam Joannes eis exponēbat ex diversis litteris, tam veteris, quam novæ legis, & ex nonnullis tractatibus editis à prædecessoribus suis: qui tandem propter ejus sanctitatem in Pontificem Hierosolymitanæ Ecclesiæ sublimatus Apostolo Jacobo in Episcopatu ejusdem Ecclesiæ quadragesimus quartus successit. Hunc Joannem charissimus ejus discipulus, Caprasius nomine, ejusdem montis, & Religionis monachus suppliciter flagitavit, ut quæ de institutione hujus Religionis, & primis ejus fundatoribus, & de perfectione ad exemplum eorum acquirenda frequenter disserterat, dignaretur sibi, & suis consortibus breviter reddere in unum volumen, in quo omnia per Ordinem intuerentur, ne oporteret eos librorum numerositatem evolvere. Joannes ergo cernens, quòd propter occupationem suscepti officij non posset ulterius jugem in monte Carmeli residentiam trahere, quòd Caprasius ab eo flagitaverat, opere complevit. Scripsit enim eloquio, & litteris Græcis in quodam libro primariam nostræ Religionis institutionem, & Fundatorum ejus dignitatem, atque præcorum professorum gesta sancta, & gloriosas virtutes, exteriorēque habitus ornatum.

nisa & Regula ab eo Carmelit. Ordini tradita testimonium

Propterea prædictus Joannes brevi & lucido eloquio ordinariè descripsit successores dictorum patrum in illo libro, ut tanquam in nitido speculo institutionem suam intuentes, eam observare propensius cœperentur: & sanctam vitam, ac virtuosos mores dictorum patrum ex totis præcordijs imitarentur. Quem librum ipse Joan. sodalibus suis Religiosis Eremitis montis Carmeli legendum, & observandum tradidit tempore Honorij Imperatoris, anno Domini 412. Et ex tunc professores nostræ Religionis sategerunt ad perfectionem, & finem vitæ solitarie tendere secundum formam institutionis prophetæ ELLÆ per dictum Joannem in præfato libro descriptæ. Hactenus Cyrillus. De hac regula Joannis meminit Trithemius in lib. quem edidit de laudibus Carmelitarum cap. 2. dicens: Sanctissimus ille Patriarcha Hierosolymitanus Joannes, quid aliud in suo libro de principio & profectu hujus Ordinis exprimit, nisi quòd Elias fundator ejus fuit.

Margar. Generat. Ioh. Drad. Favertent. Est hic Joan. Hierosol. liber Bibliothecæ PP. multo auctiori & accuratiori in editione facta ab Univers. Colonien. Theologis an. 1618. Tomo 4. qui continet scriptores 4. Iwculi, ad est. ab an. Chr. 300. usque ad 400. insertus.

Estque præterea hæc Joannis institutio à Margatino de Lavigne eruditissimo viro, Tom. 9. Bibliothecæ sanctorum Patrum inserta. Fuit vero Bibliotheca hæc approbata à facultate Theologica Parisiensi, potissimum à Genebrardo, Joanne Dradeo, ac Francisco Favertentio: & in ordine perpetua constantique traditione receptum est, olim majores nostros sub hac Regula Joannis ad Religiosæ vitæ perfectionem properasse. Nam præter D. Cyrilli testimonium superius adductum (quod in hac parte magni ponderis, & authoritatis censendum est, cum sanctissimus hic vir ferè attigerit tempora, quibus hæc Joannis institutio in Ordine vigebar, ut infra dicam) meminit etiam prædictæ Joannis Regulæ lucidissimum Ecclesiæ lumen nostr. Thom. Waldensis de Sacramentalibus tit. 9. cap. 89. his verbis: Ordo Carmelitarum à Joan. Patriarcha Hierosolymitano prius Carmelita Regulam vivendi Græce conscripserat, quam pleniori post, sub Alberto isidem Patriarcha, forma dignam inscripsit. Hic Joannes tempore Arcadij, & Honorij Imperatorum ad Caprasium monachum montis Carmeli, de peculiaribus gestis Carmelitarum, quod hactenus translatum in Latinum habetur, volumen descripsit.

... IESU ... Spirit. ... II ...

bus sancta... tibus Cal... cephor, &... ne Essena... am redem... m Castan... per eorum... lia, & Eli... cere, hie... ph. lib. 1... ro, ad Ru... Alcear, sive... nerant, &... cepere vi... necessitas... Eliseo, sine... is proma... omnis ery... rita sancti... om. 44. in... li nomis... enor, sive... hieo, qua... inario pla... dris au ho... of, in lib. B... in stratio... en id p... quam Pa... horum lo... ra dicitio... dicit ut lo... que appeti... in, relatis... iuste in E... que ad po... osum insti... orum igi... ere Jole... lexand. in... clicibus in... ra dicit, &... phorus, &... anctionis... tores, imò... t, aliqua... uti etiam, de DEO, tuta circa... per jarum... as dixerit, id is velut... iste DEO... dam esse... quis blas... s, ac ve... eque pe... arendum... cere, &... tam ab... unum... munes... præcep... Nihil

Waldens.

Armach.

Phil. Ribo.

Morigia.

Plato.

Car Tap.

Gregor. de

Valentia.

Ioan. Burd.

Emanuel.

Rodrig.

Ioan. Hier.

fit. Ita Waldensis, qui præter ea adducit in confirmationem suæ sententiæ Armachani Hiberniæ Archiepiscopi testimonium, qui de Carmelitis scribens sic ait: *Qui in super (nempe Carmelitæ) in principio nascens Ecclesia, in partibus illis predicando Evangelium, sollicitè laborarunt: & consequenti tempore à Joanne Hierosolymitarum Patriarcha Regulam vivendi communiter susceperunt.* Habetur insuper præfata Regula in speculo Ordinis: ibique olim scholijs à Philippo Riboti per decem libros multos ante annos fuit exornata.

Nec defunt inter jmiore exterosque autores, qui hujus Regulæ recitentur. Nam Paulus Morigia lib. 1. de origine Religionum cap. 30. Hieronym. Plato, de bono status Religios. lib. 2. cap. 22. Carol. Tapia. in authent. Ingressi, verbo, monasteria, cap. 17. Greg. de Valen. 2. 2. diffu. 9. q. 4. puncto 1. Joannes Burlet doctor Parisiensis in sermone Conceptionis B. Virginis, & F. Emanuel Rodriguez 1. Tom. Quæst. Regul. q. 1. de origine Religio num, Regulam hanc Joanni Patriarchæ adscribit: eamque Carmelitis dedisse referunt. Quod expressè ex ipso lib constat. Imò Joannis in introitu ed potissimum tendit, ut probet monachos Carmelitas ab ELIA, & Eliseo, & alijs filijs Prophetarum originem, vitæque institutionem hausisse: ut patet ferè ex toto libro, præcipuè cap. 11. 16. 17. & 21. ubi sic ait: *Quia ergo dicti Monachi ad exemplum Elia coluerunt jugiter in Carmelo justitiam vitæ monasticæ: propterea appellati sunt Eremitæ Carmeli.* Et infra: *Sed & ceteri hujus Religionis monachi habitantes alibi cupiunt idcirco Carmelita appellari, quia eorum Religio, & sancta conversatio est ab illis derivata, qui prædicto modo sa- tegeant in monte Carmeli continuè religiosam vitam Prophetæ Elia (& usque nunc sas agunt) humiliter imitari. Omnes quippe hujus Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quàm alibi habitantes, profitentur, se humiliter sequi illam sanctam vitam, & propheti- cam justitiam vitæ monasticæ, quam Prophetæ DEI ELIAS servavit, & instituit.* Nec est cur in hoc diutius immoremur, cum inter alia, quæ Caprasius à Joanne sciscitatus fuit, hoc unum sit: quare monachi Elia successores dicerentur Carmelitas, cum ELIAS conversationem hanc non in Carmelo, sed in Carith inchoaverit: ut videre licet in cap. 17. hujus Regulæ. Constat igitur ex dictis, hanc Regulam fuisse à Joanne Carmelitis traditam.

Quis verò sit hic Joannes, & quo tempore Regulam hanc tradiderit, restat ut aperiamus. Hic vir Monasticæ fuit cultor professionis, ut constat ex D. Hieronym. in Epistol. ad Theophilum Episcopum Alexandrinum. Et quamvis Lipomanus in vita S. Epiphanijs assereret, Joannem simul cum Epiphanio in monasterio Hilarionis in Palestina vitam monasticam fuisse amplexatum; id tamen certius apparet, virum hunc Carmelum montem cum reliquis ibi eremitis habitasse. Quod imprimis constat ex testimonijs B. Cyrilli, & Waldensis nuper relatis, & ex Martyrologio Molani, ubi 12. die Januarij scriptum habetur: *Item S. Joannis Episcopi Hierosolymitanæ ecclesiæ, Ordinis Carmeli professoris. Quibus subscribitur Hieronym. Plato, Paulus Morigia, & alij relati. Constatque id apertissimè ex suo libro, in quo sæpe se hujus montis professorem fatetur, præcipuè in primo Cap. dum Carmelitis scribens ait: Sicut hac omnia antiqui hujus nostræ conversationis sectatores ante nos intellexerunt. Et infra: Quanta sanctorum præcipuorum autoritate hac nostra vita Religio confirmetur, & cum quanta mentis securitate formam hujus conversationis sequentes, viam, & corda nostra*

Domino dirigimus. Ex quibus patet, se inter Carmelitas, quibus hanc institutionem scripsit, connumerare, tanquam ejusdem vitæ assecclam, & cultorem.

Postea vero ob ejus merita, probatosque mores, ad dignitatem Patriarchæ Hierosolymitanæ Ecclesiæ fuit assumptus: successitque Cyrillo, ut testatur Nicephorus lib. 12. Eccles. hist. cap. 24. Theodoretus lib. 5. historia Ecclesiastica cap. 35. Rufinus lib. 2. Ecclesiast. hist. cap. 21. & Genebrardus in chronologia lib. 3. anno Domini 403. Fuit in Ordine 44. ut aperte faretur Nicephorus in sua Chronologia, his verbis: *Joanne 44. sedit annis 16.* Fuit præterea Joannes hic sanctitate præclarus. Quare eum Tithemius (ut supra) sanctissimum appellat, Molanus verò inter divos, quos in suo Martyrologio refert, adscribit, S. Cyrillus eum à vitæ sanctitate commendat. Er, ut ad superiora conscendam, Nicephorus lib. 14. cap. 30. ita de Joanne nostro scriptum reliquit: *Deinde Hierosolymia Cyrillo divinus Joannes successerat.* Et infra in eodem cap. illum D. Joannem appellat, dum ait: *fuit condiscipulus D. Joannis & c. S. Theodoretus lib. 5. ut sup. cap. 25. 37. sic ait: Hierosolymorum Ecclesiæ præfidebat Joannes vir mirabilis, successor Cyrilli.* Quæ à nobis rejecta sunt, ut virum hunc contra D. Hieronymum acriter ipsum impugnantem, defendamus. D. enim Hieronymus, imò & S. Epiphanius Joannem Patriarcham, ut Origenistam frequenter graviterque accusant: ut conspiciere quis poterit in Epistolis ad Hieronymo tam ad eundem Joannem, quàm ad Theophilum Alexandrinum missis. Tamen quæ ibi S. Hieron. nimio zelo, & ardore scripti, postea, veritate cognita, retractavit: & quem antea ut Origenistam abjecerat, postea ut veræ, & Orthodoxæ fidei cultorem (teste Baronio Tom. 5. circa annum 399.) amplecti non dubitavit.

Nec solus B. Hieronymus Joannis sanctitatem agnovit: sed & D. Augustinus (eodem teste Baronio) Joannis mores sanctitatemque suo tempore fuit veneratus. Pato Hieronymum ab incepta contra Joannem quaestione ideo destitisse, quia is videns, se Origenistarum labe notari, librum scripsit, in quo se non Origenis doctrinam, sed ingenium potius fuisse sequutum, ostendit: ut sequentibus verbis Gennadius in Catalogo illustrium virorum adnotavit. *Joannes Hierosolymorum Episcopus scripsit in obretractores studij sui librum, in quo ostendit, se Origenis ingenium, non fidem sequutum: ut notavit etiam Tritheimus de scriptoribus Ecclesiasticis, & Honorius Augustodunensis cap. 30. de lumin. Eccles.*

Id verò, quod in hac re Joannem nostrum ab omni suspitione liberat, testimonium est Anastasij Papæ, qui Joanni rescribens de Rufino sententiam, eum ut Origenistam damnat, Joannem verò ut sanctissimum his verbis commendat: *Ut amoti tuo gratias ago, ita splendorem tuæ sanctitatis, & eas, quas in Domino habes virtutes, (subinde quodammodo parvitas nostræ favorabilis sermo prosequitur. Tam eminenter, vir omnium præstantissimè, laudum tuarum fulges nitore conspicuus, ut par esse meritis sermo non possit. Porro autem tanto iustulorum tuorum raptior incrementum, ut etiam quod impetrare nequeo, audere non desinam. Jam hoc de laudibus est tuis, quod me tantum de celestis animi istius serenitate laudasti. Tui enim Episcopatus Ordo perspicuus per univèrsam orbem velut radians etiam ad nos splendoris sui detulit claritatem, &c.* Hæc sunt Anastasij. Cum igitur hujus Pontificis tempore orta fuerit

Hieron. Lipoman.

Martyrol. Molani.

Hier. Pla. Paul. Morigia.

Nicephor. Theodor. Rufinus. Genebrard. Nicephor.

Legenda. Joan. Lips. de Lezana in Apparatu ad Tom. 1. Origenis. Carm. 2. Tom. 2. 83. & P. D. Denzelis. 178. & 179. Qui complures tum exteros, tum domesticos adducunt Auctores, item Petri Walteij lib. 1. & 3. vindictarum. Baronicus.

Gennad.

Tritheim. Henricus August.

Anast. 22.

Notanda hujus pontificis de Origenis Sanctimonis verbi.

rit contra Rufinum in Oriente contentio, quod
 Origenem de Græco in Romanam linguam de-
 rivaverit, videreturque se nimium Origenis do-
 ctinam dedisse, perlataque esset ad Anasl. Pontif-
 ficem: ipse Rufinum ut minus Orthodoxum no-
 tavit. Joannes verò non solum ad Anastasij aures
 ut Origenista non pevererat, verum ejus sancti-
 tatem, probataque virtus sese usque ad Romam dif-
 fuderat. Nec eum Anastasius Populifex ita seridè
 laudaret, si aliqua Origenis labe inderetur. Et hæc
 de Joannis H. cosolym. Episcopi sanctitate dicta
 sufficiunt. Floruit hic vir (ut sentunt Theodol. lib. 5
 Eccles. 35. Nicephorus libro 12. hystor. Eccles. cap. 24.
 & Trithemius ut supra) tempore Arcadij, & Ho-
 norij, circa annum Domini 400. vel secundum
 computationem Baronij Tomo 4. circa annum
 386. ætate & tempore Theodolij hoc eodem an-
 no 386. Plura alia ad hujus præclarissimi viri vite
 sanctitatem, ac tempus, quo Regulam tradidit
 Carmelitis spectantia, DEO dante in lucem dabi-
 mus in Apologia speciali, in qua Joannem à mul-
 tis injurijs à Cardinal. Baronio immeritò illatis,
 constissimus vindicabit.

Restat, ut de tempore, quo regulam hanc Ere-
 mitis Carmeli tradiderit, dicamus. De quo certam
 temporum rationem apud auctores invenire non
 potui. Illud tamen ex B. Cyrillo, & Waldensij, ali-
 quisque junioribus colligitur, Joannem assumptum
 jam in Patriarcham hanc regulam conscribitis
 suis scripsisse. Quod credo verissimum, quamvis
 determinatè quo auctore id præstiterit, non appa-
 reat. Solum id pro comperto habetur, citè ante an-
 num 400. contigisse.

De Regula verò id ultimo hujus præfatiuncu-
 læ loco notare par erit, Joannem in hac sua insti-
 tutione quasi mixtam Regulam ex historia vete-
 rum Patrum à tempore ELIÆ in Carmelo com-
 memorantium, & ex admonitionibus proprio Marte
 ab scriptura sacra concessisse. Eam ob causam (ut
 ipse 1. cap. asserit) de Fundatore supremo hujus
 Religionis, & primaria ejus institutione edidit.
 Deinde referet aliqua exempla, gloriosas virtutes,
 & exteriorem habitum Eliæ, ejusque successorum,
 ut per hæc Carmelitas discerent, formam horum
 patrum conversationis sequentes, corda Domino
 DEO dirigere.

Tradidit hanc Regulam Idiome Græco con-
 scriptam, sub ejus directione Carmelitis usque ad
 Aymerici Patriarchæ Antiocheni tempora per-
 manserunt. Qui anno 1141. Hanc Joannis insti-
 tutionem in Latinum sermonem fecit transferri,
 quousque Albericus Patriarcha Hierosolymitanus
 circa annum 1205. seu ut alij volunt 1209. no-

vam Regulam, seu potius hanc Joannis planiori,
 breviorique forma digestam eis observandam
 imposuit. De quo nos latè libro 1. de Ordinis anti-
 quitate scripsimus, & infra quoque 2. p. dicemus.
 Nunc verò tantum D. Cyrilli testimonium adji-
 ciam: qui loco sup. citius adducto referens perse-
 quutiones, quas post Regulam à Joanne Patriar-
 cha susceptam, à Cosdroa Persarum Rege, & Hu-
 mar Arabia Principe, Christiani & omnes mona-
 achi Palæstini passi sunt usque ad annum Domi-
 ni 1099. in quo terra sancta in ditionem Princi-
 pum Fidei redacta est, his verbis res in Ordine
 gestas prosequitur: IN CARMELO monte, & in qui-
 busdam alijs Eremitis terra sancte permanserunt sub di-
 sciplina vite Eremitice per ELIAM prophetam institu-
 ta, & in prædicto libro Joannis descripta. Eritica sub-
 jungit: Propter quod cepit cum cultus Religionis in
 monte Carmeli ampliari. Quæ plures enim devoti
 peregrini, qui ab Occidente supervenerant, odore hujus
 sancti loci tracti, & devotione Religiosorum Eremita-
 rum montem hunc inhabitantem permoti, mundo re-
 nuntiabant, & pro contemplatione celestium se eorum
 conubernio jungebant. Erat autem in diebus illis Pa-
 triarcha Antiochenus, & in terra sancta Apostolica sa-
 du legatus, vir quidam amabilis DEO, & hominibus,
 nomine Aymericus Malafayda, natione Lemovicensis,
 de villa appellata Salamiacum, qui prædictorum ante-
 cessorum nostrorum Eremitarum Fratrum, B. MA-
 RIE de monte Carmeli laudabilem conversationem
 attendens, eos multum specialiter suo tempore in Do-
 mino enutrivit. Intelligens autem quosdam eorum, qui
 ex Occidente supervenerant, spreto seniorum monitis,
 non rectè ambulare ad veritatem Religiosa vite Eremiti-
 ca in prædicto Joannis libro descripta, & perpendens,
 hoc ideo maxime contingere, quia Græcis literis igno-
 rantes nesciebant codicem illum legere, sicut librum il-
 lum de Græco in Latinum transferri. Et ob hanc cau-
 sam prædictus Aymericus nocti Ordinis reformator
 censetur à Polydoro, de inventoribus rerum,
 libro 7. cap. 3. Sabellico, libro 5. anade 9. Onophrio
 Panvino in Chronico Ecclesiastico circa annum
 1141, sub Anacleto secundo, Genebrato libro 4.
 sua Chronologia, anno 1180. Guillelmo Tyri Episcopo,
 in Continuatione belli sacri, libro 5. cap. 3. &
 ab alijs à nobis relatis libro 1. Antiquitatis nostri
 Ord. cap. 9. Joannis igitur Regula in Ordine ab
 anno 400. usque ad 1205. in quo Albertus aliam
 tradidit, perseveravit. Sed de hoc plenius libro 1. de
 Ordinis antiquitate scripsimus. Nunc ad
 Regulam ipsam Joannis
 revertamur.

Cyrrill.

Polydorus.
Sabellicus
Onof.
Panb.
Genebrar.
Guillelmus
Tyri.

Theodor.
Nicephor.
Trithem.

Confu-
lenda nos.
Martini à
Jesu Maria
Apologia
pro Joann.
notri San-
ctitate, in
qua varia
& edita-
cia ad il-
lam adleu-
end am
producit
argumen-
ra, & quam
plurimos
tum anti-
quorum
recentio-
res Au-
thores il-
lam defen-
dentes.
Quo anno
hæc Joann.
Regula
tradita sit?

Primum
Græco
idiome
conscripta.

IOHANNES
Spiri.
II
VI

D. JOANNIS
XLIV. HIERSOLYMOREM
EPISCOPI,

SS. Augustini, Hieronymi, & Chrysostomi coætanei,

LIBER DE
INSTITUTIONE

PRIMORVM MONACHORVM

In Lege veteri exortorum, & in nova
perseverantium.

AD CAPRASIVM MONACHVM.

Interprete AYMERICO Patriarchâ Antiocheno.

ARGUMENTUM REGULÆ,
SIVE INSTITVTIONVM IOANNIS.

In hoc libro dum principium, & originem Ordinis Carmelitarum Joannes perscrutatur, ab ELIA primo hujus Religionis Authore sumit initium, docens, quo tempore magnus hic propheta floruit, à quo genitus, unde ortus, & quibus in locis in primordiis suæ vitæ fuerit conversatus. Deinde, quam institutionem observaverit, observandamque successoribus reliquerit, ostendit. Præterea de locis, quæ primitus hujus Religionis Professores incoluerunt, qualiterque in eis, secundum institutionem ab ELIA traditam, vixerunt: nec non etiam de ascensu ELIÆ in Paradisum, & de successore ejus in monastica professione Eliseo. Subinde verò descendens ad tempora primitivæ Ecclesiæ, tractat de tempore, in quo primum hujus vitæ professores baptizati sunt, ad cognitionemque Evangelicæ veritatis pervenerunt. Denique causam reddit, cur Carmelitarum Ordo B. MARIE Virginis titulo insigniatur, & pallio albo, baculo, zona, & scapulari ornatur. Plenus est liber hic monasticis rudimentis, aliisque sublimioribus institutionibus, tum ex Scriptura, tum ab ELIÆ vita, & exemplo collectis. In quo Author allegoricis sensibus, mysticisque interpretationibus mirè abundat, ita, ut rectè de illo Gennadius scripserit, Originis ingenium, non doctrinam fuisse sequutum.

CA.

CAPVT I.

De Parentibus, ortu & patria magni ELIÆ Prophetæ Domini.

Diviso, & utilitas huius libri.

PRincipium Religionis huius, & quemadmodum, ac unde ipsa primò processit, rectè petis, dilectè Caprasi, ante alia perferendum. Quamvis namque conversationis huius ratio in sola experientia consistat, ut nequaquam possit hæc ratio plene verborum doctrina, nisi ab experto tradi, nec etiam à te totaliter percipi, nisi eam pari studio ac sudore per experientiam apprehendere laboraveris; multò tamen efficacius poteris susceptæ huius professionis assequi disciplinam, & ad exercendam eam ardentius incitari, cum Auctorum, atque Fundatorum ejus agnovisses dignitatem, & primariam ipsius Religionis scientiæ institutionem.

Propter quod, ut Ordine debito procedamus, de supremo huius Religionis Fundatore, & primaria ejus institutione eloqui paulisper inchoabimus; deinde aliqua sancta gesta & gloriosas virtutes, & exteriorum habitus ornatum. De isto Fundatore & primis ejus discipulis, cæterisque huius Religionis præfatis professoribus, sic cunctè edisseremus, & sicut hæc omnia antiqui huius nostræ conversationis sectatores ante nos intellexerunt; & nobis tam in verè, quam in nova Lege, doctrinis & exemplis philosophati sunt: ut per hæc dicas, quanta Sanctorum præcipuorum auctoritate hæc nostræ vitæ Religio confirmetur; & cum quantam securitate formam huius conversationis sequentes, non per novitates præsumptas, neque per inanes fabulas, sed per approbata totius vitæ monasticæ primaria exemplaria viam ad corda nostra Domino dirigimus, & semitas veniendi ad nos DEO nostro rectas facimus: ut cum venerit & pulsaverit, confestim ei aperiamus, qui ait: Ecce stans ad ostium & pulsabit, si quis audierit vocem meam, & aperuerit januam, introibo ad illum, & cenabo cum illo, & ipse mecum.

† Auctoritas Majorum.

2. Petri 1.

Joan. 1.

Luc. 12.

Apo. 3.

Ortus sancti ELIÆ. Vide Dorotheum in Synopsi, & Epiphanium de Vitis prophetarum.

CAPVT II.

De recessu ELIÆ in eremum, & de duplici fine vitæ Eremiticæ.

ELIAS primus princeps Monachorum.

Hic propheta DEI ELIAS Monachorum princeps primus existit, à quo sancta primævaque eorum institutio exordium sumpsit. Ipse enim ob: entu contemplationis divinæ, & desiderio sublimioris profectus, longè ab urbibus recedens, & seipsum cunctis terrenis ac mundanis exuens, religiosam & prophetalem vitam eremiticam à Jesu Oper. Tom. I.

cam primus hominum à proposito ducere cepit, quam sancto dictante & mandante Spiritu inchoavit & instituit. Quippe DEUS ei apparetis mandavit, ut communem hominum habitationem fugeret, & se à turbis in deserto absconderet, atque deinceps in eremo monasticè secundùm formam ei indicatam viveret. Quod evidenti sacræ scripturæ testimonio comprobatur. Legimus enim ita de hoc scriptum in libro Regnorum: Factum est verbum Domini ad ELIAM dicens: Recede hinc, & vade contra Orientem, & abscondere in torrente Carub, qui est contra Jordanem, & ibi de torrente bibes, corvæque præcepti, ut pascant te ibi. Hæc autem præmissa salubria mandata, ad quæ implenda Spiritus sanctus ELIAM instigavit, & desiderabilia promissa ad quæ adipiscenda eum erexit, tantò debent majori intentione non solum historicè, sed potius mylticè à nobis Monachus eremiticus per singula verba pensari, quantum in eis plenior comprehenditur institutio, id est, forma ad perfectionem propheticam, & finem religiosæ vitæ eremiticæ perveniendi.

Cujus vitæ duplex dignoscitur esse finis: unus duplex quidem, quem per laborem nostrum, & virtutum exercitium, divinâ adjuvantè gratiâ, acquirimus. Hic autem est offerre DEO cor sanctum, & purum ab omni actuali fonte peccatorum: quem finem attingimus cum sumus perfecti; & in Carmeli, huius est, in charitate illa absconditi, de qua Scriptura ait: Univerfa delicta operit charitas. ad quem Dei ad finem volens DEUS ELIAM pervenire, ei dixit: Abscondere in torrente Carub. Alius autem huius vitæ finis est ex merito DEI dono nobis collatus; videlicet non solum post mortem, sed etiam in hac mortali vita aliquantè gustare in corde, & experiri in mente, virtutem divinæ præsentis, & dulcedinem supernæ gloriæ. Hoc autem est de torrente merum voluptatis DEI bibere. Quem finem promisit DEUS DEUS ELIÆ dicens: Et ibi de torrente bibes. Proprietatem utrumque finem horum duorum est prophetialis vita eremitica à Monacho assumenda, testante Propheta: In terra, inquit, deserta, in via, & iniqua, si in sancto apparui tibi, O Deus, ut viderem virtutem tuam & gloriam tuam. Per hoc enim quod in terra deserta, in via, & iniqua, manere elegit, ut sic in sancto, id est, cor de puro à peccato, appareat DEO, monstrat primum electæ per eum vitæ cordis solitarie finem: qui est offerre DEO cor sanctum; primus id est, ab omni actuali peccato purum. Per hoc autem quod addit: Ut virtutem tuam viderem & gloriam tuam, monstrat manifestè secundùm dictæ vitæ finem, qui est, iam in hac vita aliquantè experiri, seu mylticè videre, in corde virtutem divinæ præsentis, & gustare dulcedinem supernæ gloriæ. contem-

* Ad primum autem horum, scilicet puritatem cordis, pervenitur per laborem & exercitium virtutum, divinâ gratiâ adjuvante. Et per puritatem cetam cordis, & per perfectionem dilectionis, devenitur ad secundum; scilicet ad experimentalem notitiam divinæ virtutis & gloriæ celestis, dicente Domino: Qui diligit me, diligetur à patre meo, & ego discam eum, & manifestabo ei meipsum. Idcirco EXPERIENS DEUS per ea, quæ in superioribus omnibus præmissis verbis sancto ELIÆ prophætæ proposuit, Dei nomine primo & præcipuo Monachorum principis, & nobis eum imitantibus suadere maxime voluit, ut secundus finis perfecti, sicut & pater noster celestis perfectus est, & super omnia charitatem habentes, quod est virtutum perfectio. Quapropter ut ad perfectionis gradum, & visionis gloriæ promissæ valeamus donari, pertingere; formam ad hæc perveniendi per DEUM in dictis verbis beato ELIÆ propositam.

Na cure.

Handwritten marginal notes on the right side of the page, including 'Iesu', 'Spiri', 'II', and 'VIII'.

Handwritten notes in the left margin, including 'nis Car', 'no huius', 'empore', 'de ortu', 'conver', 'tibus', 'ra tercia', 'ores in', 'onem ab', 'de suc', 'tempo', 'tes flores', 'Denique', 'iatur, &', 'cis rudi', 'ELIÆ', 'ne inter', 'Origenis'.

CA.

CAPVT IV.

De abnegatione propriae voluntatis.

Nunc attende secundum. Sequitur enim in exhortatione mea: *Et vade contra Orientem*, scilicet contra originalem tuam carnis cupidinem. Scire namque debes, quod in die ortus tui non est peccato praeclusus umbilicus tuus: quoniam in peccato nasus est totus. Quemadmodum in persona cuiuslibet hominis geniti a viro & femina, ait Propheta: *Ecce in iniquitatibus conceptus sum, & in peccato conceptus mater mea.* Ab hoc autem originali peccato, in quo concipitur homo, illud provenit, quod caro hominis adversus spiritum concupiscit. Video, inquit Apostolus, *aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, & captivantem me in lege peccati, quae est in membris meis.* Haec lex peccati, est illa latera porta, per quam quis intrat cum ei consentit, & spatiosa via, per quam homo ambulat, dum secundum eam vivit, quae ducit ad perditionem: & multi sunt, qui intrant per eam. Accedens vero ad servitutum DEI, oportet abstinere a carnalibus desideriis, quae militans adversus animam, & stare in iustitia, & in timore DEI, & preparare animam suam, non ad requiem, neque ad delicias, sed ad tentationem & angustias: quoniam oportet per multas tribulationes introire in regnum DEI. Angusta namque est porta, & arcta via quae ducit ad vitam, & paucissimi inveniunt eam. Quoniam pauci sunt electi, & pusillus est grex, cui complacuit patri dare regnum.

Tu ergo fili mi, si vis perfectus esse, & usque ad finem monasticae vitae eremitice pervenire, ibique de torrente bibere, *Vade contra Orientem*, hoc est, contra originalem tuam carnis cupidinem: & non regnes peccatum in tuo mortali corpore, ut obediens concupiscentiae ejus. Ego enim novi iniquos in diebus iudicij reservare cruciandos, magis autem eos, qui post carnem in concupiscentiis immunditiae ambulant, dominationemque contemnant. Post concupiscentiam ergo tuam non eas, & a voluntate tua avertere: eam proflus relinquens, & recto superioris arbitrio usque ad mortem propter me humiliter submitteas. Non est enim discipulus super magistrum: profusus autem omnis erit, si sit sicut magister ejus. Ego vero, dominus prophetarum & magister, descendi de caelo, non ut facerem voluntatem meam, sed voluntatem ejus qui misit me patris, factus ei obediens usque ad mortem, mortem autem crucis. Quam obrem si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me. Qui enim non bajulat crucem suam, & venit post me, non potest meus esse discipulus.

Si ergo vis contra Orientem, id est, contra originalem tuam carnis cupidinem post me venire, attende qualiter oportet te crucem bajulare. Sicut namque crucifixus quis, jam non pro sui animi voluntate membra sua quoquam movendi, vel convertendi habet potestatem, sed illic tantum haerent immobiliter, ubi crucifigens ea fixerit: ita oportet te cruci sic affixum esse, & te semetipsum abnegare, ut non ad id quod tibi placet, teque delectat ad praesens, tuam voluntatem converlas, sed quod te voluntas mea constituit tuam universalem voluntatem applicare debes: ut jam non hominum desideris, sed voluntati DEI, quod reliquum est in carne vivas temporis. Et quemadmodum ille, qui crucis patibulo est affixus, praesentia non contempletur, praeteritorum obliviscitur, de crastino non sollicitatur, nullam carnali concupiscentiam permo-

Carnis desideria contemnda. 1. Patrie. Ex S. Basilio in psalmm 118.

curemus aure intenda distinet per Ordinem percipere, & opere adimplere. Loquens enim Dominus sancto ELIAE, ait tam in veteri, quam in nova Lege cuilibet Monacho eremitae: *Recede hinc, scilicet a rebus caducis mundi & transitorijs: & vade contra Orientem: id est, contra originalem tuam carnis cupidinem: & abscondere in torrente Carith, ne in urbibus moteris simul cum turbis: Qui est contra Jordanem: ut scilicet per charitatem sis divisus a delictis.* His namque quatuor gradibus ad culmen propheticae perfectionis conscendens ibi de torrente biber. Sed ut in hoc queas perseverare, corvum praecipis ut pascat te ibi. Haec autem omnia intelliges melius, si per singula discurrendo, ea distinet per ordinem exponamus.

CAPVT III.

De contemptu rerum terrenarum.

1. Gradus perfectionis monasticae.

EA quae tibi suadeo, sigillatim intellige per ordinem & discretè. Nam primò dixi tibi in mea iussione: *Recede hinc, scilicet de terra & de cogitatione tua, & de domo patris tui*, non solum animo, ut terrenis possessionibus tui generis & caducis mundi divitiis cor tuum non apponas, sed etiam opere, ut ipsas non possideas. *Nisi enim quis renuncierit omnibus quae possidet, non potest esse meus discipulus.* Quoniam licet possessio divitiarum non claudant diviti introitum caelestis regni, si cor suum ad eas non apponat, Sapienter dicens: *Beatus dives qui inventus est sine macula, & qui post aurum non abiit, nec speravit in thesauro pecuniae.* attamen per hoc quod Sapienter proximus subdit, dicens: *Quis est hic, & laudabimus eum?* innuit manifestè difficultatem repertiendi talem virum, qui divitias possidens ad eas cor non apponat: cor enim humanum facile haeret his, quae frequentat. Propterea dum possidentur divitiae, nata sunt majorem flammam accendere in corde, & vehementiorem cupidinem gignere: quemadmodum Sapiens ait: *Saturitas divitiarum non sinit eum dormire.* Occupatus quippe in supervacuuo possessarum divitiarum amore, cum habeat ipse rebus domesticis intendere, affligitur assidue ab arumna continuarum curarum, quae non sinit ad ipsum ingredi desiderium adimplendi verbum, quod audivit divinorum praecceptorum. *Arumna enim facit & deceptio divitiarum, & circa reliqua concupiscentiae introeuntes suffocant verbum, & sine fructu efficiuntur.* Propter quod dives difficile intrabit in regnum caelorum.

Eccl. 5.

Matr. 4.

Matr. 19.

ibidem.

Tu ergo fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem monasticae vitae eremiticae pervenire, ibique de torrente bibere, *Recede hinc*, scilicet a rebus mundi caducis, relinquendo corde & opere omnes possessiones terrenas & facultates propter me quoniam facilior & tutior via ad perfectionem prophetica tendendi, & tandem ad regnum caelorum perveniendi est ista. *Omnis enim qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet jam in hac vita, praegustans meae suavitatis dulcedinem cum & terrenis centupliciter praevalet, & tandem vitam aeternam possidebit.* Ecce breviter audisti primum gradum, quo conscendere possis ad propheticae perfectionis summum.

Suavitas divinar dulcedinis, etiam in hac vita centupliciter praevalet omnibus terrenis.

vetur, nullâ superbâ, nullâ contentione, nullâ u-
litione, nullâ emulatione succenditur, sed cum ad-
hoc (inspiret in corpore, se mundo credit de-
fundum, illoc tantum præmittens sui cordis intui-
tum, quo se non dubitat illico transitorum; ita
quoque te timore * DEO confixum, oportet his
præmissis omnibus esse defunctum, illic tantum
oculos animæ tuæ habendo defixos, quò te spera-
re debes singulis momentis migraturum.

* Al. Do-
mini.

Hoc ergo modo vade contra Orientem, id est,
contra originalem tuæ carnis cupidinem. Sic enim
qui Christi sunt carnem suam crucifixerunt cum vitis
& concupiscentiis: semper mortificationem Christi in
carne sua circumferentes: ut & vita Christi in corpori-
bus eorum manifestetur. In quam cum fuerint trans-
formati, perveniunt per illam ad supernam glo-
riam: quemadmodum eis Apostolus ait: Mortui
estis, & vita vestra est abscondita cum Christo in DEO:
etiam autem Christus apparuerit vita vestra, tunc & vos
apparerebitis cum ipso in gloria. Ecce ostendi succin-
dè secundum gradum, quo pervenire queas ad pro-
pheticalis perfectionis statum.

Galat. 5.
2. Cor. 4.

Coloss. 3.

CAPVT V.

De solitudine & castitate.

3. Gra-
dus per-
fectionis
monasti-
ce.

Modò amplectere tertium. Sequitur in per-
fectione mea: Et abscondere in torrente Carith.
Nolo enim te ulterius morari inter urbas in urbe:
Quoniam vidi iniquitatem & contradi-
ctionem in civitate: die ac nocte circumdat eam super muros ejus in-
iquitas, & labor in medio ejus & injustitia: & non desit
de platea ejus usura & datus: propter quæ omnia
vitanda, ipse Propheeta in exemplum tibi datus,
maluit in solitudine habitare quàm in urbe. Ecce,
inquit, elongavi fugiens, & mansi in solitudine. Ait
nimirum Sapiens: Non pecces in multitudinem civi-
tatis, nec te immittas in populum, nec alliges duplicia

Ibidem.

Eccle. 7.

* Græcè,

in uno

quod re-

quæ in

exponi-

per,

In mona-

quæ & sec.

Irrepre-

sibile vi-

deur pa-

ter: hælis

ex De-

cretat.

quæ & 1.

* Al. sua.

Eccle. 7.

In sacu-

lo peti-

clitatur

castitas.

Job. 39.

Allego-

ria Ona-

gri.

peccata: nec enim eris in uno immunitis. Sed quia, ut ait
Sapiens, * in mono (id est in uno, seu in singulari)
degens, non eris à peccato immunitis, propterea debes
solitarius pavere & flere, id est, officium Monachi
exercere († Mō, enim Græcè, dicitur Latine
unus, sive singularis, aut solus; A, autem Græ-
cè, dicitur Latine tristis. Inde dictus est Monachus:
quæsi singularis & tristis) * tua scilicet & alterius
peccata solitarius lugens. Et hoc est tibi eligibilis,
quàm inter turbas conversari in urbe. Si enim, teste
Sapiente, in uno, id est, in monade, seu singularita-
te, aut solitudine degens, non eris à peccato ulque-
quaque immunitis: quàm magis, ipso restante, si te
immittas in populum, duplicia tibi peccata alligabunt. Ac
per hoc pavere amplius, & flere te oportebit.

Declina ergo frequentias turbarum, ne in civitate
positus facere compellaris, quæ te non tam natu-
tura cogit facere quàm voluntas: videlicet ne alte-
rius furore movearis, ne aliena bella patiaris, ne te
capiat oculus meretricis, ne forma pulcherrima
ad illicitos ducat amplexus, ne avaritiæ catero-
rum que vitiorum alligeris vinculis, quæ omnia vi-
tantur in solitudine. Quisnam dimisit onagram libe-
rum, & vincula ejus quis solvit, nisi qui ei dedit in soli-
tudine domum, & tabernaculum ejus in terra saluginis?
Idcirco contemnit multitudinem civitatis, clamorem
excitatoris non audit. Onager quidem animal solitu-
dinem diligens, illum significat qui remotus à tur-
bis popularibus solitarius conversatur: Cujus pec-
catorum vincula Deus solvit, & liberum à peccati
servitute eum dimittit: dum sibi domum in solitu-
dine constituit, & tabernacula ejus in terra saluginis,
Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Monach-
us compa-
ratus
onagro.

Hoc me-
las le-

quæ sitim accendit, ut justitiam celestis patriæ li-
tiat, quæ tandem sinit. † Beati enim qui esuriant &
sint justitiam, quoniam ipsi saturabuntur. Tu ergo
fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem monasticæ
vitæ eremiticæ pervenire, ibique de torrente libere
abscondere in torrente Carith. colens scilicet in ab-
soluta solitudine silentium.

Quippe sciens imbecillitatem tuam, & vas fra-
gile quod portas, timere debes in urbe offendere,
ne inter turbas impingas, & cortuas atque franga-
tis. Sedabis ergo * solitarius & tacebis: quia bonum est
homini præstolari cum silentio salutare DEI. Quamobrem
abscondere in torrente Carith, qui divisio inter-
pretatur: quia expediat tui prophetiam perfe-
ctionem, ut ita absconsus ab humano & divisus sis
confortio, quòd etiam mulieri non jungaris con-
jugio. Bonum enim est homini mulierem non tangere.
Porò hoc ad utilitatem tuam dico, & ad id quòd ho-
nestum est, & quòd facultatem præbeas sine impedi-
mento Domino obsequendi. Oportet enim te * dividi
ab his quæ te impediunt, ne perfectè tendas in
DEUM. † sollicitudo verò seculi istius, & fallacia di-
vitiarum suffocant DEI verbum, ac per hoc impedit
animum ne perfectè diligat DEUM. Telle enim
Sapiente, * qui diligunt eum conservabunt verbum il-
lius: qui verò cum uxore est, sollicitus est quæ sunt mun-
di, & propterea retrahitur ne perfectè inhæreat di-
lectioni DEI: cogitat enim quomodo placeat uxori:
qui autem sine uxore est, sollicitus est quæ sunt Domini,
& cogitat quomodo placeat Domino. Quamobrem
si non es alligatus uxori, noli querere uxorem. Beatior
enim eris si sic secundum meum consilium permanseris:
ut sis ex illis eunuchis, qui seipso castraverunt pro-
pter regnum celorum. Quoniam dabo eis in domo mea
locum & nomen melius à filiis & siliabus, & nomen
sempiternum dabo eis quòd non peribit. Ecce expressi
tibi tertium gradum, quo pervenire valeas ad pro-
pheticalis perfectionis altum.

CAPVT VI.

De perfecta Charitate, & fuga
vitiarum.

Modò percipe quartum. Sequitur enim in
admonitione mea: Qui, scilicet Carith, est con-
tra Jordanem. Certè Jordanis, de seorsum, interpretatur:
per quam hoc in loco non absurdè pec-
catum significatur. Quid enim facit tam descen-
dere homines à dignitate imaginis & similitudinis
DEI in miseriam & turpitudinem, quàm peccatum
quòd est transgressio divinarum præcepto-
rum? Teste enim Sapiente, Miseros facit homines
peccatum. Hinc Moyses populo præcepta DEI
transgressuro dixit: Descendes, & eris inferior. Omnis
enim natura, licet in suo genere sit munda, supe-
riori tamen comparata redditur turpis & immunda
& à sua dignitate cadit: atque fordescit res no-
bilis, cum inferiori naturæ miscetur: licet in suo
genere natura inferior non sordidetur. Nam &
aurum cum argento sordidatur, si ei miscetur.
Ego autem (ait divinum Responsum, testante factâ
scripturâ) feci tam excellentis naturæ hominem,
quòd eum constitui unive:rsæ naturæ præsidem.
Quamobrem licet creaturæ sint munde in suo
genere, humana tamen corda cadunt in sua digni-
tate, & fordescunt in creaturarum fruitione. Hinc
de his, qui corda in rebus creatis figunt, per Pro-
pheta dicitur: facti sunt abominabiles sicut ea, quæ
dixerunt. Hinc rursum per Prophetam alibi scri-
bitur, Vastata est superbia Jordanis, id est, peccati,
Nn 2

quirit ex
70. ubi
abest vo-
cabulum
terra.
† Matt. 5.
* Græcè
nata sub-
vaci, sin-
gulariter.
Thren. 3.
Verten-
dum fue-
rat se-
cundum
70. Sustine-
re &
silere in
salutare
Dei: ut-
ge enim
perfe-
ctam ten-
deriam in
Deum, excipite
illius
Scriptura.
1. Cor. 7.
* Allusio
ad illud
S. Pauli 1.
Cor. 7.
Et divisus
est.
† Mat. 13.
" Eccl. 2.
1. Cor. 7.
Math. 19
Ipsa 56.
Prophetic
id est, mo-
nasticæ
perfe-
ctionis.
4. Grâ-
dus mo-
nasticæ
perfe-
ctionis.
Fuga re-
rum
mundana-
rum.
Prov. 14.
Deus. 28.
Fuga re-
rum
mundana-
rum.
Ozle 9.
Zach. 11.
* Melius
Quia ad men-

rem as-
torem,
miserabilis
facta est.
* Melius
in misere-
riam.
Psal. 52.
* Carith.
id est, di-
vilio.

1. Cor. 13.

1. Joan. 3
Charitas
animæ
vita.
Ibid.

Proverb.
10.

Matth.
22.

Id est, de
peccato
in pecca-
tum tuas
Amor
Dei super
omnia.
Matth. 10
10. cap.
Quid sit
diligere
Deum ex
toto
corde?

Luce 14.

Joan. 14.
Marc 12.
Deum, 6.

2. Joan. 4.

Amor
ordina-
tus.

Quia videlicet unde peccatorum contempnendo
DEI præceptum in peccato contra DEUM super-
biunt, inde in vultu eorum corruptionis & abomi-
nationis descendunt, dicente Propheta, *Corrupti
sunt, & abominabiles facti sunt in iniquitatibus.* Car-
rius verò divisio interpretatur, per quam charitas
merito intelligitur, quia ipsa sola hominem dividit
à Jordane, id est, à peccatorum descensione. Hæc
namque Carith, scilicet caritas, pehibetur esse
contra Jordanem, id est, contra peccatorum des-
censionem: quia, sicut ait Apost. Quantumlibet ho-
mo cæteris omnibus bonis polleat, etiam si loqua-
tur omnibus linguis, & habeat omnem prophetiam, &
omnem fidem, & omnem scientiam, & distribuat om-
nem substantiam suam in cibos pauperum, & tradat
corpus suum ut ut ardeat, caritatem autem non ha-
beat, nihil ei prodest: nec transfertur à morte peccati in
vitam. Qui enim non diligit, manet in morte. Ab hac
tamen morte dividitur homo per charitatem, &
ad vitam, dicitur Joanne Apostolo, *transfertur:*
Nos, inquit, scimus quoniam translati sumus à morte
ad vitam, quoniam diligimus fratres. Bene ergo Car-
ith, id est, caritas est contra Jordanem, scilicet
contra peccatorum descensionem: quoniam, sicut
ait Sapiens, *Universa delicta operit Charitas.*
Tu ergo, fili mi, si vis perfectus esse, & ad finem
monastica vite eremitice pervenire, & contra
Jordanem, id est, peccatorum descensionem, ab-
condi debes in Carith, id est, in charitate, ibique de-
tente bibere, diliges Dominum DEUM tuum ex
toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota mente
tua. Nam cum hoc adimpleveris, tunc perfectus
eris, & contra Jordanem in Carith, id est, in charita-
te abiconderis. Si autem hoc adimplere tenueris,
miser & reprobus efficieris, & non in Carith, sed in
Jordanem, id est, in peccatorum descensione eris. Si
enim quidquam aliud amas plusquam me, jam
non me diligis ex toto corde tuo, nec es in Carith,
id est, in charitate: quare non es dignus videre me.
*Qui enim amat patrem, aut matrem plusquam me,
non est me dignus: aut qui amat filium, aut fratrem
super me, non est me dignus.* Sed si quidquam aliud tan-
tum amas quam me, nondum me diligis ex toto
tuo corde, nec es in Carith, id est, in charitate. Si
enim ex toto tuo corde diligeres, quantumcunque
anima tua & cætera omnia essent tibi cara, eis om-
nibus dilectionem meam præfereres, & cuncta,
quæ cor tuum ab ea averterent proinus respueres,
& odio haberes: Si quis enim venit ad me, & non
odit patrem suum, & matrem, & uxorem, & fratres,
& sororem, adhuc autem & animam suam, non potest
esse meus discipulus. Si verò cor tuum mihi tanto
amore offeras, & teipsum mihi tantâ dilectione
committas, ut quod nolo, & tibi prohibeo, quam-
libet sit difficile caveri, totum tamen amore mei
vites & odias; quod autem volo, & tibi præcipio,
quantumcunque sit durum fieri, nihilominus to-
rum amore mei servas & adimpleas, tunc incipis
me utcumque diligere ex toto tuo corde, & ex to-
ta anima, & ex tota mente, & in Carith, scilicet in
charitate esse. Qui enim habet mandata mea & ser-
vat ea, ille est qui diligit me. Primum autem omnium
est mandatum, Audi Israel: Dominus DEUS tuus
DEUS unus est: & diliges Dominum DEUM tuum
ex toto corde tuo, & ex tota anima tua, & ex tota
mente tua. Hoc est primum & maximum mandatum.
Quod quia non potest servari sine dilectione
proximi, eò quod qui non diligit fratrem suum, quem
videt, non potest DEUM diligere quem non videt; id eò
secundum mandatum simile huic est: Diliges proxi-
mum tuum sicut teipsum: scilicet in quo, & propter
quod, debes diligere teipsum: In bono verò, &

non in malo debes te diligere, si enim in malo te
diligeres, jam non teipsum amares, sed odio habe-
res: Qui enim diligit iniquitatem, odit animam suam.
Ideoque proximum debes diligere sicut teipsum,
in bono & non in malo: ut omnia quacunque tu ut
faciant tibi homines, fratres & tu illis: & quod ab alio
oderis tibi fieri, id nò in aliquando alteri facias. Dilectio
enim proximi malum non operatur. Quapropter
hoc in proximo amare, & operari debes, per quod
justus fiat, si malus est; aut per quod justus perma-
neat, si bonus est.

Rufus te debes diligere, non propter teipsum,
sed propter DEUM. Quod enim propter te dili-
gitur, in eo finis lætitiæ, & vita beata constituitur,
cujus adipiscendæ etiam spes jam hoc tempore
consolatur. In te verò, vel in alio homine, non de-
bes spem beatæ vite ponere. Maledictus enim ho-
mo, qui confidit in homine, & ponit carnem brachium
suum, & a Domino recedit cor ejus. Debes ergo in
Domino finem tue lætitiæ & vitam beatam con-
stituere, Apostolo dicente: Nunc autem liberati à
peccato, servi autem facti DEO, habetis fructum ves-
trum in sanctificationem, finem verò vitam æternam
in Christo Jesu Domino nostro. Ergo si liquide ad-
vertas, DEUM debes diligere propter teipsum, te
verò non propter teipsum, sed propter DEUM.
Cumque debeas diligere proximum tuum sicut
teipsum, debes utique eum diligere non propter se,
nec propter te, sed propter DEUM. Hoc autem
quid aliud est, quam in proximo diligere DEUM?
In hoc, inquit Joannes Apostolus, cognovimus quo-
niam diligimus nos DEUM, cum DEUM diligimus, &
mandata ejus facimus. Quæ omnia utique in præ-
paratione animi facis, si DEUM diligas propter
teipsum, & si propter DEUM diligas proximum
sicut teipsum. In his quippe duobus mandatis univer-
sa lex pendet & propheta. Plenitudo enim legis est dile-
ctio. Propter quod ad eam præcipiè habendam
hortatur Petrus Apostolus dicens: Ante omnia mu-
tuam in vobismetipsis caritatem continentiam habentes,
quia charitas operit multitudinem peccatorum.

Sed tanto minus Carith, id est, caritas tua ope-
rit peccata, & est contra Jordanem, id est, contra
peccatorum descensionem, quanto minus
DEUM & proximum diligis. Minor quippe dile-
ctio minorem me: ut peccatorum dimissionem,
sicut scriptum est: Cui minus dimittitur, minus dili-
git: tanto verò magis Carith, id est, caritas tua
operit peccata, & est contra Jordanem, id est, con-
tra peccatorum descensionem, quanto magis
DEUM & proximum diligis: quoniam major dile-
ctio majorem meretur remissionem peccato-
rum, quemadmodum scriptum est: Remittuntur ei
peccata multa, quoniam dilexit multum. Ecce expolui
tibi quartum gradum, quo attingete queas ad
prophetialis perfectionis bonum.

CAPVT VII.

Ad perfectionem charitatis Monachis
maximè conducere paupertatem, casti-
tatem, obedientiam, & cremi
solitudinem.

R Estat nunc attendas qualiter ad culmen per-
fectionis prophetica, & finem monastica vite
eremitica per hos præmissos quatuor gradus
per venias. Sequitur enim in propositione mea: Et
ibi de torrente bibet. Nempe expedit tibi Sipientis
exemplo abstrahere à vino carnem tuam, ut anima tua

tuam fr-
Lustro
Quam
quod u
vino in
ac tota
reore r
Re
rim t
in tot
in G
allic
ficat
perfe
me in
Car
abloc
12.
non
plidi
infla
dion
here
ter
tot
di
no
fe
à
p
e
m
tu
co
Bisom
cita ere
nuant
charita-
tem.
2. Tim.
Charit
tem ac
cenda
ardua

Proverb. 20.

tuam transferas ad sapientiam, devotesque stultitiam. Luxuriosa enim res est vinum, & tumultuosa ebrietas. Quicumque his delectatur non erit sapiens: Propter quod ut facilis ad veram pervenias sapientiam, a vino in Carith abstinence, & in remedio tux sitis, ac tutamentum vitæ tui corporis, bibes ibi de torrente materiali, scilicet de aqua torrentis.

Interpretatio mystica torrentis.

prov. 10. 12.

Reminiscere tamen qualiter antequam dixerim tibi: Es ibi de torrente bibes, præmissi: Abscondere in torrente Carith. Quod ideo prædixi, quia ad hoc ut de torrente spiritualiter bibas, oportet te prius in Carith, scilicet in charitate abscondi: in qua non illico absconderis cum in ea esse incipis; quoniam sicut dictum est, non quantalibet charitas, sed sola perfecta operit universa delicta. Licet ergo mox ut me incipis ex toto corde diligere, sis verè in Carith, id est, in charitate; non tamen es protinus absconditus in Carith, id est, in charitate: quia non confestim es totaliter divisus ab actuali cupiditate peccati. Non enim mox quiescunt, immo insurgunt in te carnales concupiscentias, & cogitationes immundæ conantes cor tuum in verita trahere, & à dilectione mea totaliter evellere: propter quod nondum potes perfectè diligere me ex toto tuo corde.

Nam etsi cor tuum retineat tunc assidue dilectionem meam habitualiter in se; adhuc tamen non potest tranquillè per actualem amorem perfectè ferri in me. Quoniam, nè totaliter decidat à mea dilectione, oportet te tunc intendere ad expugnandum insurgentes cogitationes immundas, & carnales concupiscentias, contrarias dilectioni meæ. Quas cum velut illicitas edomneris, non tamen continuò in Carith, id est, in charitate absconditus eris: quia nondum me ex toto corde tuo perfectè amabis. Adhuc enim restabunt multa tibi licita, quæ per me nec præcepta sunt tibi, nec veritate ut nuptiæ, divitiæ, negotia secularia, & similia, quæ supra memoravi. Quibus cum te implicas, etsi cor tuum non divellant totaliter à mea dilectione, tamen non facile sinunt te de me cogitare, sed frequenter te impediunt à mei consideratione, & cor tuum subducunt à meæ dilectionis fervore. Quo quanto minus inflammaris, tanto minus ex toto corde tuo me diligis; quando autem me minus diligis, tanto minus in Carith, id est, in charitate absconderis; & quanto minus in charitate absconderis, tanto minus ad perfectionem propheticam, & ad finem monasticæ vitæ eremiticæ tendis.

Tu ergo fili mi, ut promptus queas abscondi in Carith, id est, in charitate, & ad finem destinatum pertingere, ibique de torrente bibere, evita non solum ea per me tibi prohibita, quæ te totaliter à mea dilectione separant, ut sunt carnales concupiscentiæ ei contrariæ, & cogitationes immundæ; sed etiam diffuge ea, quæ te ab ardore dilectionis meæ retardant, ut sunt ea, quæ tibi propterea lupèrius dissuasit, scilicet divitiæ & nuptiæ, ac cætera, quæ in se negotia secularia implicanti: Nemo enim militans DEO implicat se negotiis secularibus, ut ei placeat, cui se probavit. Illa verò summo studio exquire, quæ te ad meæ dilectionis ardorem vocant: ut sunt præcepta Legis meæ, & ea quæ propterea tibi supra persuasi, scilicet paupertas & carnis concupiscentiæ crucifixio, obedientia, & voluntatis propriæ abrenunciatio, continentia & eremi solitudo.

Nam si in mandatis & consilijs meis taliter exercitatus fueris, ut non solum cogitationes immundas, & carnales concupiscentias dilectioni meæ contrarias, sed etiam cætera fervorem dile-

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

ctionis meæ impediencia & retardantia à te fugaveris; & si ea, quæ amori meo opitulantur ita elegeris, ut inde tam ferventi amore me totaliter diligas, tamque vehementi dilectione mihi tranquillè adhaereas, quod nullum desiderium contrarium dilectioni meæ, vel ejus impeditivum in mente tua sentias, tunc incipis me diligere perfectè ex toto tuo corde, & in Carith, id est, in charitate absconditus esse, adque finem destinatum pertingere. Finis enim præcepti est charitas de corde puro, & conscientia bona, & fides non ficta. Quicquid enim tibi in lege mea præceptum, aut consulo, sive de eremita, sive de cogitationibus immandis, & carnis fugandis à te cogitationibus immandis, & carnis ac mundi concupiscentijs, ut cor tuum ab his purum teneas; sive de exhibendis proximo officijs, & vitandis ejus offensis, ut sine reprehensione conscientiam bonam ad eum habeas: sive de impendendis cultui meo obsequijs, ut ex fide non ficta sed verè, mihi deservias; totum hoc ad hunc finem tibi suadeo, ut de corde tuo puro, & conscientia bona, & fide non ficta, prodeat liberè charitas tam fervens & vehemens, tamque pacificè cor tuum totaliter sine renili conjungens, ut nihil penitus contrarium dilectioni meæ, vel ejus retardativum cor tuum in te sentiat, sed tranquillè in amore meo totaliter conquiescat: Quod nihil aliud est, quam habere cor purum ab omni peccati actualis sordè, & esse absconditum in Carith, id est, in illa charitate, de qua Sapiens ait: Universa delicta operit charitas. Cum ergo ad finem hunc prophetialis, ac monasticæ vitæ eremiticæ perveneris, & ita in Carith, id est, in charitate absconditus fueris, tunc ibi de torrente bibes: quia in hac tam perfectà tui conjunctione ad me, porabo tibi, & tuos sodales, illo torrente, de quo Propheta scriptum est enim: Si reversus fueris ad omnipotentem, edificaberis, & longè facies iniquitatem à tabernaculo tuo; dabit pro terra silicem, & pro silice torrentes aureos, eritque omnipotens contra hostes tuos, & cervabitur tibi argentum. Tunc super omnipotentem delictijs afflues, & elevabis ad DEUM faciem tuam. Ubi vide, si ad DEUM ex toto corde tuo, sicut præmittitur, revertaris, qualiter in bonum gradatum edificaberis.

Primò quidem longè facies iniquitatem à tabernaculo, id est à corde tuo: quia antequam cum omnipotente conjungi non posses, sicut scriptum est: Si dixerimus quoniam societatem habemus cum DEO, & in tenebris ambulamus, mentimur. Quoniam iniquitates nostræ dividerunt inter nos & DEUM nostrum, & peccata nostra absconderunt faciem ejus à nobis. Secundo, pro terra, id est, terrenis affectionibus & divitijs à te dimissis, dabit tibi DEUS silicem, id est, fortem & ardentem charitatem. Est enim silix lapis durus & fociatus, à quo salit ignis, & significat illam perfectam charitatem, de qua Sapiens ait: Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus amulatio: lampades ejus lampades ignis, atque flamma rum. Hanc dat DEUS, sicut ait Apostolus: Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.

Tertio pro silice, id est, forti & perfectà charitate servata à te, dabit tibi DEUS torrentes aureos; id est, videlicet, ineffabiles & suaves delicias spirituales, de quibus scriptura est: Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit DEUS his, qui diligunt eum. Hæ quidem deliciae dicuntur torrentes, quia insatit torrentis cum impetu, & magna voluptatis abundantia, ad mentem prophete confluant: sicut scriptum est: Torrentes redundant fons sapientia. Sed sicut torrentis ortu solis quod

Finis vi-puro, & conscientia bona, & fides non ficta. Quicquid enim tibi in lege mea præceptum, aut consulo, sive de eremita, sive de cogitationibus immandis, & carnis fugandis à te cogitationibus immandis, & carnis ac mundi concupiscentijs, ut cor tuum ab his purum teneas; sive de exhibendis proximo officijs, & vitandis ejus offensis, ut sine reprehensione conscientiam bonam ad eum habeas: sive de impendendis cultui meo obsequijs, ut ex fide non ficta sed verè, mihi deservias; totum hoc ad hunc finem tibi suadeo, ut de corde tuo puro, & conscientia bona, & fide non ficta, prodeat liberè charitas tam fervens & vehemens, tamque pacificè cor tuum totaliter sine renili conjungens, ut nihil penitus contrarium dilectioni meæ, vel ejus retardativum cor tuum in te sentiat, sed tranquillè in amore meo totaliter conquiescat: Quod nihil aliud est, quam habere cor purum ab omni peccati actualis sordè, & esse absconditum in Carith, id est, in illa charitate, de qua Sapiens ait: Universa delicta operit charitas. Cum ergo ad finem hunc prophetialis, ac monasticæ vitæ eremiticæ perveneris, & ita in Carith, id est, in charitate absconditus fueris, tunc ibi de torrente bibes: quia in hac tam perfectà tui conjunctione ad me, porabo tibi, & tuos sodales, illo torrente, de quo Propheta scriptum est enim: Si reversus fueris ad omnipotentem, edificaberis, & longè facies iniquitatem à tabernaculo tuo; dabit pro terra silicem, & pro silice torrentes aureos, eritque omnipotens contra hostes tuos, & cervabitur tibi argentum. Tunc super omnipotentem delictijs afflues, & elevabis ad DEUM faciem tuam. Ubi vide, si ad DEUM ex toto corde tuo, sicut præmittitur, revertaris, qualiter in bonum gradatum edificaberis.

Primò quidem longè facies iniquitatem à tabernaculo, id est à corde tuo: quia antequam cum omnipotente conjungi non posses, sicut scriptum est: Si dixerimus quoniam societatem habemus cum DEO, & in tenebris ambulamus, mentimur. Quoniam iniquitates nostræ dividerunt inter nos & DEUM nostrum, & peccata nostra absconderunt faciem ejus à nobis. Secundo, pro terra, id est, terrenis affectionibus & divitijs à te dimissis, dabit tibi DEUS silicem, id est, fortem & ardentem charitatem. Est enim silix lapis durus & fociatus, à quo salit ignis, & significat illam perfectam charitatem, de qua Sapiens ait: Fortis est ut mors dilectio, dura sicut infernus amulatio: lampades ejus lampades ignis, atque flamma rum. Hanc dat DEUS, sicut ait Apostolus: Charitas DEI diffusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis.

Tertio pro silice, id est, forti & perfectà charitate servata à te, dabit tibi DEUS torrentes aureos; id est, videlicet, ineffabiles & suaves delicias spirituales, de quibus scriptura est: Oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit, quæ præparavit DEUS his, qui diligunt eum. Hæ quidem deliciae dicuntur torrentes, quia insatit torrentis cum impetu, & magna voluptatis abundantia, ad mentem prophete confluant: sicut scriptum est: Torrentes redundant fons sapientia. Sed sicut torrentis ortu solis quod

ardore paulò

Nn 3

ardore citò atrescit, ita dapes illæ spirituales orã carnis cupiditate, mox à mente prophetæ discedunt & torrescunt. Sunt ve-ò hi torrentes auris, id est, fulgentes tam ex ardore dilectionis DEI, ex qua ad mentem prophetæ profluunt; * quàm ex manifesta notitia DEI, ad quam hominem propheticum secte è perducunt, sicut Dominus ait: *Qui diligit me diligetur à patre meo, & ego diligam eum, & manifestabo ei meipsum.*

Quartò, eùm ad talem DEI notitiam perveneris, erit omnipotens contra hostes tuos visibiles & invisibiles, protegens te ab eis, sicut ipse ait: *Protegam eum, quoniam cognovit nomen meum.* Quin-ò, accer-
abitur inde tibi argentum, de quo Prophetæ ait: *Eloquia Domini eloquia casta, argentum igne, id est, charitate examinatum.* Quia enim, propter charitatem DEI, mundum & consortia hominum relinques, ut puro corde DEO inhæreas; * mereberis divino abundè perfrui colloquio, ita ut occulta etiam futura interdum revelentur tibi à DEO. Tunc ergo *super omnipotentem delicias inastimabilibus afflues.* & *elevabu ad DEUM liberè contemplan- dum faciem mentis tuam.* Ecce docui qualiter ad perfectionem propheticam pervenias, & finem Monasticæ vitæ eremiticæ attingas.

Psal. 90.

Psal. 31.

* Per amicitiam sc.

C A P V T V I I I.

De remedijs ad perseverandum in perfectione vitæ Monasticæ, live Eremiticæ.

DEinceps oportet ultimò videat, quomodò in perfectione propheticæ vitæ eremiticæ perseverare debeas. Sequitur enim in promissione mea, *Corvusque præcepti, ut pascant te ibi.* Quod utique ad tui consolationem necessarium judicavi. Nempe licet inenarrabilibus afflues delicijs, quàm diu bibes de torrente meæ voluptatis; duplci tamen ratione tuum gaudium nondum erit plenum.

Primò quidem, quoniam vehementissimè ex toris tuis præcordijs desiderabis tunc faciem meam clarè conspiciere, quam tamen non poteris

Exod. 33. perspicuè videre, non enim videbit me homo & rivet, quia ego lucem inhabitò inaccessibilem, quam nullus homo in hac vita videt, sed nec videre potest.

1. Tim. 6. Secundo, quoniam dum in illis ineffabilibus delicijs, quas bibes de torrente meæ voluptatis, requiescere diutius conaberis, repentiè jam propter fragilitatem tui corporis ab eis motus ad te ipsum reverteris. Corpus enim, quod corrumpitur aggravat animam, & terrena habitatio deprimis sensum multa cogitantem.

Sap. 9. Hac itaque duplici ratione, quia sanctam faciem meam non poteris clarè cernere, & quia oppressus corruptibili corpore non valebis diutius degustare, nec permanere in illa gloriosa dulcedinis contemplatione, orabis tunc, si vis in perfectione perseverare, & dices incipiens gemere,

Psalm. 62. DEUS DEUS meus ad te de luce vigilo, sicut anima mea ad te, quam multipliciter tibi caro mea in terra deserta, in via & in aquosa sic in sancto apparui, ut viderem virtutem tuam, & gloriam tuam. Verùm, ne tunc irremediabilibus gemitibus, & cordis molestitudine inconsolabiliter dissolvaris, & desiderio videndi me, & fame gustandi suavitatem dulcedinis gloriæ meæ, ad consolationem tui, *Corvus præcepti ut pascant te ibi.*

Quippe corvorum nomine cum ratione intelliguntur sancti Prophetæ, tibi in exemplum dati à me: quia nequaquam de justitia siæ luce super-

biunt, sed per humilitatis gloriam & infirmitatis propriæ notitiam, peccatorum in se nigredinem confitentes, ajunt: *Si dixerimus, quoniam peccatum non habemus, ipsi nos seducimus, & veritas in nobis non peccati est.* Proinde de eorum quolibet scriptum est: *Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eo quod non habeant cibum?* Corvus ejus est naturæ, quod pullorum suorum in ortu candidorum ora hiantia, huc, illucque in nido vana ingantia, & cibos expetentia respicit, quibus cibum paucè prius non ministrat, donec per pennarum nigredinem proprii coloris similitudinem in eis recog-
noscat: postquam ve-ò nigrescere eos conspicit, totis suis viribus eos deinceps pascit.

Sic interdum Prophetæ sancti à me missi nascuntur pulli, scilicet, discipuli, ad tantam tandem gratiam pervenientes ELI. Exemplo, ut bibant de torrente voluptatis meæ, quemadmodum & Prophetæ ille. Sed eùm ex infirmitate propriæ naturæ nondum fuerunt ad gustandum illam suavitatem perduci, huc, illucque vagantes desiderio ad me clamandi, eò quod, desideratos cibos illius internè dulcedinis nequeant adhuc fumere: e-ian juxta id, quod scriptum est, *nisi conversi fueritis, & efficiamini sicut parvuli, non intrabitis in Regnum calorum,* debet se tunc per humilitatem adhuc reputare pullos (id est, parvulos in bono) & formidare, ne augmentum ostendant ex malo: scriptum est *Psalm. 1. In multo offendimus omnes.*

Ei tamen ipsi plerumque à peccatis suis memoriam avertunt, & considerare propriam infirmitatem nesciunt, ac per hoc nigredinem, quam assum oportet, contra mundi nitorem non ostendant. Tandem autem minus spiritalem illam reflectionem internè fumere possunt, quando exterius per cultum vitæ præsentis quasi magis nitescunt.

Corvus igitur in pullis ora hiantia respicit, sed antequam cibum ministrat, corpus induit pennarum nigredine in eis quærit. Quia missus à me propheta priusquam ad absconitam escam voluptatis meæ discipulos perducatur, admonet eos, & expectat, ut (exemplo sui) à nitore vitæ præsentis per humilis lamenta penitentia nigrescant, & peccatorum propriorum nigredinem in se recognoscant. Qui si in confessione vitæ præterita lamenta sui gemitus (velut nigrescentes plumas) ex interioribus proferant, illico Prophetæ hiantibus in ore præparatam à me escam ministrat: quia ad gustandam dulcedinem de torrente voluptatis meæ emanantem eos inviat. Quos tantò ardentiùs de torrente reficit, quando verius à mundi nitore eos nigrescere, per humilis lamenta penitentia, cognoscit. Sed ut cognoscant discipuli se escam, ad *Job. 39. quam Prophetæ, eos vocat, à me recipere, cum ratione proponitur sub peitione: Qui præparat corvo escam suam, quando pulli ejus clamant ad DEUM vagantes, eò quod non habeant cibos? subaudi nullo præparat mihi DEUS, qui sicut scriptum est, dat escam pullis corvorum invocantibus eum.*

Tu ergo fili mi, eùm ad perfectionem Propheticam, & finem monasticæ vitæ eremiticæ perveneris, & de torrente meæ voluptatis biberis, ne inde de tanta suavitatem gustata extollaris, repentiè ab ea ad tempus removeberis propter fragilitatem, & corruptionem tuæ carnis. Cave ergo tunc, ne de perfectionis recto descendens tolle aliquod ex his, quæ renuntians abdicasti. Nemo enim mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retrò, aptus est regno Dei. Quamobrem, quæ retrò sunt obliviscens, ad ea, quæ sunt priora, extendens te ipsum, persequere, donec pervenias ad destinatum bravium superne vocationis. Non enim qui hæc præcepta incepit, sed qui

Pulli qui in eis perseveraverit usque in finem, hic salvus erit. Et propterea vagans, instat pullorum corvi, debes ad me incessanter clamando dicere: *Quemadmodum desiderat cervus ad fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te DEUS.* Nam si ad illam dulcedinis mez prægustatam suavitatem non confestim reducaris, hoc ideo fiet, primò, ut scias, te non ex tuis meritis, sed ex mea gratia ad illam suavitatem prius pervenisse: secundò, ut ardentius eam desideres, & multiplicius desiderando, capacior reddaris ad eam adipiscendam.

Ne autem interim à perfectione penitus corruas, *Corvus præcipi, ut pascant te ibi:* quia prædecessoribus tuis Prophetis mandavi, ut te doctrina exemplorum humilis penitentia pascant, qua peccatorum in te nigredinem humiliter recognoscebant, & nitorem vitæ carnalis vitabant. Quapropter, ut interim saturatus esse queas, eorum doctrina avidè pascaris, sicut scriptum est: *Sapientiam Antiquorum omnium exquire sapiens, & in Prophetis vacabit.* Quoniam si eorum exemplo, à nitore vitæ præsentis, per propria fragilitatis notitiam, & vetæ humilitatis modestiam, instat pullorum corvi totus nigrescas, per devotam orationem, ac debitam peccatorum confessionem copiosos lamenti gemitus, (velut nigrescentes plumas) ad DEUM proferas: tunc redacet te DEUS iterum ad gustandam gratiæ dulcedinem effluentem de torrente voluptatis suæ. Hinc enim scriptum est,

Matth. 6. *Considerate corvos, quia non seminant, neque metunt, quibus non est cellarium, neque horreum, & DEUS pascit illos.* Ecce docuit te, quomodo debeas humiliter perseverare in perfectione vitæ eremiticæ.

CAPVT IX.

ELIAM Prophetam per abrenuntiationem divitiarum, castitatis puritatem, & voluntatis propriæ negationem, ad perfectionem vitæ eremiticæ pervenisse.

ELIAS itaque, audita à DEO præfata lege perveniendi ad propheticam perfectionem, & monasticæ vitæ eremiticæ finem, & perseverandi in eadem, consideravit, *Quod non audientes, sed factores legis justificabuntur:* propter quod ex totis suis præcordiis studuit ad dictam perfectionem propheticam, & finem monasticæ vitæ eremiticæ pervenire, & legem ad eam perveniendi, quam à DEO audierat, opere adimplere, sicut de eo ita legitur scriptum in superiori lectione libri Regnorum: *Abijt ergo ELIAS, & fecit juxta verbum Domini: cumque abijisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem: corvi quoque deserebant ei panem, & carnes manes, similiter panem, & carnes vespere, & bibebat de torrente.* Hæc autem verba præmissa exponemus, tam historicè, quam mysticè: quia utroque modo de ELIA verificata suere.

Abijt ergo ELIAS, Quò abijt? *contra Orientem,* hoc est, contra originale suæ carnis cupidinem. Quia enim in carne ejus non inhabitabat bonum, arbitratus est, se esse debitorem non carni, ut secundam carnem viveret, quia sicut inquit Apostolus, *Si secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Ideo ELIAS (ut in spiritu perfecte à DEO viveret) crucifixit carnem suam cum vitiis, & concupiscentiis, mortificans membra peccati, quæ sunt super terram, fornicationem, libidinem, immunditiam, & concupiscentiam ma-

Abijt ergo ELIAS, Quò abijt? *contra Orientem,* hoc est, contra originale suæ carnis cupidinem. Quia enim in carne ejus non inhabitabat bonum, arbitratus est, se esse debitorem non carni, ut secundam carnem viveret, quia sicut inquit Apostolus, *Si secundum carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis.* Ideo ELIAS (ut in spiritu perfecte à DEO viveret) crucifixit carnem suam cum vitiis, & concupiscentiis, mortificans membra peccati, quæ sunt super terram, fornicationem, libidinem, immunditiam, & concupiscentiam ma-

lam, à forti quodammodo antecessoribus suis: quoniam ut per puritatem castitatis, & incorruptionem suæ carnis æquaretur Angelis ad conversationis imitationem, seipsum (propter DEUM) virginitate perpetua primus hominum sponte decoravit. Qui seipsum proflus abnegans, & voluntati propriæ abrenuntians, semper superioris (id est DEI) voluntatem proflus sequutus fuit, quemadmodum de eo scriptum est: *Abijt quocumque eum ferebat voluntas, scilicet DEI.* Sequitur, & *fecit juxta verbum Domini, quia scilicet, de terra, & de cognatione sua, & de domo patris sui* in solitudinem recessit, DEO pro ipso aliquid melius tunc providente, ut scilicet à morte eriperetur, & ad perfectionem vitæ monasticæ traheretur. Quippe populus Israël per Achab Regem recentè seductus adorabat tunc Baal, tanquam Deum largiorem pluviarum, & fertilitatum, ceterorumque temporalium bonorum. Non advertebat autem populus ille, omnia hæc provenire à vero DEO Israël, & non à Baal, sicut Dominus conqueritur per prophetam, dicens: *Et hæc nefecit, quia ego dedi ei frumentum, vinum, & oleum, & argentum multiplicavi, & aurum, quæ fecerunt Baal.* Ob hoc volens ELIAS tunc Regi Achab, & populo Israël ostendere, illam esse veram DEUM, quem ipse colebat, & Baal esse falsam Deam, quem Rex instigante regi nã noviter à populo adorandum introducebat, prædixit ei verbo Domini, quod quantumlibet invocarent Baal, pluviam eis largiri non posset, nec annis illis ros, aut pluvia super terram descenderet donec pro hoc ipse ELIAS DEUM Israel peoraret. Et quia propter carentiam pluvie sequuta fuit tunc famēs vehemens in regno Samariæ, idè quærebat eum rex interficere. Sed ELIAS priusquam à rege quæreretur, *fecit juxta verbum Domini, Quoniam ne à rege inveniretur, recessit: nã tu DEI de terra, & de cognatione sua, & de domo patris sui in solitudinem, relinquens de cæteris mundanas divitias, non solum mente, sed etiam opere: ne per domesticam curam, aut per facultates, & terrenas possessiones, impediretur à consecratione perfectionis vitæ monasticæ, ad quam per DEUM tunc vocabatur ipse.*

Sequitur, *Cum abijisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem:* quia scilicet, squalorem eremi tunc ELIAS cum silentio æquantiter sustinens, monachalem vitam eremiticam primus hominum à proposito servare studuit, quam bene secundum etymologiam nominis in solitudine torrentis Carith inchoavit. Interpretatur enim Carith, *divisio,* ut etiam nomen loci, in quo sedit, indicaret eum esse *divisum* à consortio, & vita sæcularium hominum. *Sedit itaque solitarius in torrente Carith,* deducens quasi torrentem lachrymas per diem & per noctem; ut sic esset *contra Jordanem,* id est, contra peccatorum descensionem: Quatenus ex suæ vitæ conversatione innotesceret, quàm rectè à proposito primus hominum officium monachi ipse tunc inchoaret. Monachus enim dicitur ipse fuit, quia singularis, sive solus, & in illis sedit, peccataque sua, & aliorum solitarius uberrimè luxi. Mysticè autem, *Cumque abijisset ELIAS contra orientem,* id est, contra originale suæ carnis cupidinem, *sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem:* quia in Carith, id est, in DEI charitate eum dividente à Jordane, ELIAS, id est, à peccatorum descensione, ex tunc semper existit, sicut ipse ait: *Vivis Dominus exercituum ante cuius vultum sto.* Jure autem merebatur ipse ante celsitudinem divini Majestatis stare, quia in iano culmine perfectionis gressum animi fixerat,

ELIAS primus omnium perpetuam virginitatem servavit. Vita monasticæ perfectionis. **Off. 2.** **Spiri.** **II** **VIII** **26**

ut nullus ex mulierum natis fuerit unquam ex potior in plenitudine perfectionis. Licet namque *Matth. 11* Saluator dixerit, *Inter natos mulierum non surrexit maior Iohanne Baptista: ELIAM* tamen Joanni esse æqualem, Angelis Gabriel evidenter testabatur, dum Zachariam affans, Joannem *in spiritu & virtute ELIÆ* præire Christum asseruit. Cujus ELIÆ cor, dum in deserto ex ferventi charitate intra se concalet, † & in meditatione sua ignis divini amoris exardesceret, gustabat frequenter ineffabilem DEI gloriam, & *sedebat*, id est, quiescebat, in torrente voluptatis divinae, quo DEUS potat diligentes se: dicente Propheta, *Torrente voluptatis tua potabis eos.* Sed quamvis satageret tunc ELIAS in contemplatione tam ineffabilium deliciarum assidue requiescere; * oppressus tamen corruptibili corpore, nequibat in eis diutissime permanere. *Contra apathia.* Qui ad semetipsum reversus, modò lætatur in corde tacidè ex recordatione suavitatis gustatæ; modò verò gemit validè ex desiderio & fame gustandi suavitatem dulcedinis tam jucundæ.

3. Reg. 17 Sequitur: *Corvi quoque describant ei * panem & carnis mane similiter panem & carnes vesperti. Quibus cibis ELIAS exinanitum corpus in deserto reficiebat: tantum ne deficeret. Nec dubium quin DEUS panem & carnes illas ministraret per corvos ei deferenda. Sic enim antequam ad torrentem Carith iret, prædixit ei DEUS: Corvi præcipi, ut pasiant te ibi. Propter quod ELIAS dum in Carith existeret, confidens in Domino, escam suam in manu DEI committebat, cui cura erat de eo. Illa autem omnia ad hanc vitam necessaria adiecit ei DEUS, quia ipse primum querebat regnum DEI & iustitiam ejus.*

Mysticè verò, Prophetæ prædecessores sui, diæi corvitatione superiori, *describant ei panem* doloris & penitentiae, & *carnes* humilitatis veræ. *Manè*, id est, quando ipse ex recordatione suavitatis gustatæ lætatur: *similiter & vesperti*, dum scilicet absentia illius suavitatis gustatæ tristatur. * Quippe ne de ineffabili jucunditate sibi libata ita ipse ex tristitia dissolveretur, *Corvi describant ei panem*; de quo scriptum est, *Cibus nos pane lachrymarum.* Nam sicuti Prophetæ eorum exemplis sibi in divinis scripturis relictis, reducebant ei ad memoriam nigredinem suorum peccatorum; ex quorum consideratione satiatatur ipse lachrymarum dolore: propter quod humiliter reputabat se indignum bibere illam ineffabilem suavitatem, quam non ex suis meritis, sed ex Dei gratia considerabat se prius gustasse. Similiter ne in lætitia ex recordatione suavitatis gustatæ ipse per inanem gloriam extolleretur, corvi deferebant ei carnes: quia sancti Prophetæ eorum exemplis ad memoriam ei reducebant suæ carnis fragilitatem, & corruptiones, quæ auferant ab eo illas delicias tam suaves. Cujus fragilitatis partus agnitione humilis manebat, in se cernens, quod *omnis caro fenum, & omnis gloria ejus tanquam flos feni.* Tam igitur ex fragilis carnis consideratione, quam ex peccatorum suorum recordatione, fuerunt ei lachrymae suæ panes die ac nocte: dum corvi, id est, Prophetæ, dicebant ei quotidie, ubi est DEUS tuus? Hæc verò dicentibus Prophetis; recordatus scilicet, quod ex peccatorum nigredine, & ex propria carnis fragilitate movebatur ipse ab illa arcana DEI participatione esse fundebat in se animam suam: quia per devotam orationem, & humilem peccatorum confessionem, copiosos lamenti gemitus ad DEUM proferebat.

Eccl. 2. Sequitur: *Et bibeat de torrente*, id est, de aqua torrentis, *abstrahens à vino carnem suam: ut animum*

suum transferret ad illam salubrem sapientiam, de qua scriptum est: *Torrentes redundant: fons * sapientie.* get no. Sic rursus in spiritu raptus transibat ELIAS in locum tabernaculi admirabilis usque ad domum DEI: A Sapiens, cujus ubertate inebriabatur ipse, & torrente voluptatis ejus potabatur. Hoc itaque prædicto modo prophetalem vitam monasticam ducebat ELIAS in eremo.

CAPVT X.

ELIAM in torrente Carith cœpisse suos discipulos, nempe Filios Prophetarum ad vitam monasticam erudire, & quare appellati sint prophetæ

Denique ELIAS in monastica vita eremitica, Elias perquam primus hominum à proposito inchoaverat, successores post se perpetuum relinquere instituit disposuit. * Qui ut Pater primus Monachorum succedisset, in suos discipulos elegit quosdam viros, qui sibi idcirco ad eum, in solitudine torrentis Carith incedunt, tunc latentem, confugiebant; ne per regem Achab, & reginam Jezabel cogerebantur, sicut & ceteri Monachi populares, adorare Baal. Viri quippe isti timore Dei repleti, cernentes ELIAM ita verbo Domini tunc continere cælum, quod pluviam non dabat super terram, ad eum tanquam ad magnum veri DEI cultorem accedebant, & occultè in solitudine Carith, ut sub ejus doctrina in cultu veri DEI totiusperseverare possent, & idololatram vitarent. Hos bus eritaque Domini devotos viros ELIAS, secundum tantæ formam à DEO ei traditam, habuit suæ monasticæ vitæ primos discipulos, & imitatores veros. Quos etiam docuit prophetare, id est, ad laudem Dei psalmos & hymnos cum instrumentis musicis canere. Consideravit enim quod bonum est confiteri Domino, & psallere nomini ejus altissimo, ad annunciandum manè misericordiam suam, & per noctem veritatem suam in decachordo psalterio cum cithara. Sapiens igitur de his omnibus ELIAM commendans, sibi in laudem ejus ait: *Prophetas suos successores post te.* Hæc autem Sapiens verba quidam in cortice considerantes, ad hunc sensum interpretari conati sunt: ut quia ELIÆ prædixit DEUS, *Elisum unges prophetam pro te*; idè æstimaverunt Sapiens consequenter S. ELIÆ dixisse, *Prophetas suos successores post te.* Quasi ex hoc liceret suos successores facere prophetas, id est, futura prænuntiantes: quia DEUS ei dixit: *Elisum unges prophetam pro te.* Sed an hic sensus intentioni Sapiens conveniat, non satis patet. Ait enim Apostolus Petrus: *Non voluntate humana est aliquando allata propheta: sed Spiritu sancto inspirati locuti sunt sancti DEI homines.* Quomodo ergo ELIAS faceret prophetas, id est, futura prædiceres; qui non à voluntate humana, sed à solo spiritu sancto efficiuntur? Quemadmodum & Apostolus Paulus testatur, dicens: *Alij datur operatio virtutum, alij propheta, alij discretio spirituum.* Hæc autem omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult. Non est ergo putandum quod ELIAS prophetas tales fecerit, quos solus Spiritus sanctus constituit. Quapropter præmissum sensum ab intentione Sapiens devium relinquentes, ad mentem Sapiens enucleandâ properamus.

Scimus quidem in divinis scripturis non solum istos appellari prophetas, qui futura prævident & propheta prænuntiant; sed etiam illos, qui ad hoc officium repositi sunt instituti, ut cum instrumentis musicis devotè ceter ac Deum laudent, & ei psallant. Quid enim aliud est capitur in quod in libro Paralipomenon sic legitur? *Perrò Scripturæ cantores sis.*

Matth. 11
Luc. 1.
† Psal. 38
Psal. 35
** Contra apathia.*
3. Reg. 17
** Sicetiam 70.*
Compluat.
1. Petri. 5
Matth. 6.
Prædecessores ELIÆ.
** Contra impassibilitatem eamdem fufius.*
Psal. 79.
Isaia. 40.
Psal. 41.
Ibidem.
Eccl. 2.

* Ex eo
get no.
mōt
Sapiens
liquet
cutum
esse 70.
commu
nero.
Prophet
Psal. 41.
Elias per
petuum
instituit
succes
fueret, in
suo discip
idcirco ad
tunc latent
confugieb
ne per reg
Achab, &
reginam J
ceteri Mon
chorum
Patriar
cha.
In solitu
domini
peristere
vitarent. H
bus erita
secundum
tantæ
formam à
discipulos
& imitato
veros.
Quos etiam
docuit
id est, ad
laudem
Dei psalmos
& hymnos
cum instru
mentis musi
cis canere.
Consideravit
enim quod
bonum est
confiteri
Domino, &
psallere
nomini ejus
altissimo,
ad annunc
iandum ma
nè misericor
diam suam,
& per nocte
m veritatem
suam in dec
achordo
psalterio
cum cithara.
Sapiens igit
ur de his
omnibus
ELIAM
commendans,
sibi in laud
em ejus ait:
Prophetas
suos succes
sore post te.
Hæc autem
Sapiens
verba quida
m in cortice
considerante
s, ad hunc
sensum
interpretari
conati sunt:
ut quia
ELIÆ
prædixit
DEUS,
Elisum
unges
prophetam
pro te;
idè æstim
averunt
Sapiens
consequenter
S. ELIÆ
dixisse,
Prophetas
suos succes
sore post te.
Quasi ex
hoc liceret
suos succes
sore facere
prophetas,
id est, fut
ura prænu
ntiantes:
quia DEUS
ei dixit:
Elisum
unges
prophetam
pro te.
Sed an
hic
sensus
intentioni
Sapiens
conveniat,
non satis
patet.
Ait enim
Apostolus
Petrus:
Non
voluntate
humana
est aliquan
do allata
propheta:
sed Spiritu
sancto
inspirati
locuti sunt
sancti
DEI
homines.
Quomodo
ergo
ELIAS
faceret
prophetas,
id est, fut
ura prædi
cetes; qui
non à volu
ntate huma
na, sed à
solo
spiritu
sancto
efficiuntur?
Quemadmo
dum &
Apostolus
Paulus
testatur,
dicens:
Alij
datur
operatio
virtutum,
alij
propheta,
alij
discretio
spirituum.
Hæc
autem
omnia
operatur
unus
atque
idem
Spiritus,
dividens
singulis
prout
vult.
Non
est
ergo
putandum
quod
ELIAS
prophetas
tales
fecerit,
quos
solus
Spiritus
sanctus
constituit.
Quapropter
præmissum
sensus
ab
intentione
Sapiens
devium
relinquen
tes,
ad
mentem
Sapiens
enucleandâ
properamus.
Scimus
quidem
in
divinis
scripturis
non
solum
istos
appellari
prophetas,
qui
futura
prævident
&
propheta
prænuntiant;
sed
etiam
illos,
qui
ad
hoc
officium
repositi
sunt
instituti,
ut
cum
instrumen
tis
musicis
devotè
ceter
ac
Deum
laudent,
&
ei
psallant.
Quid
enim
aliud
est
capitur
in
quod
in
libro
Paralipome
non
sic
legitur?
Perrò
Scripturæ
cantores
sis.

cantores filij Asaph stabant in ordine suo, juxta præceptum David, & Asaph, & Eman. & Idithum Prophetarum David. Hoc quippe in loco Asaph, Eman, & Idithum, idè dicitur sunt Prophetæ David, quia per eum erant instituti cantores ad psallendum DEO cum instrumentis musicis. Quemadmodum alitè in eodem libro sic scribitur: *David & magistratus exercitus segregaverunt in ministros filios Asaph, & Eman, & Idithum, qui prophetarent cum citharis & psalterijs, & cymbala, secundùm numerum suum, dedicato sibi officio servientes.* Et post pauca: *Idithum in cithara prophetabat super omnes consistentes & Laudantes Dominum.* Filij ergo Asaph, & Eman, & Idithum hoc in loco dicitur sunt prophetare, non idè, quia futura præviderent, vel prænunderent, sed quia DEUM laudabant, & cum instrumentis musicis ei psallebant: sicut paulò pòst ibidem scribitur: *Universi sub manu Patris sui ad cantandum in templo DEO, distributi erant in cymbala, & psalterijs, & citharis in ministeria domus DEI, juxta regem, Asaph videlicet, & Idithum, & Eman.*

Quamobrem dum Sapiens sancto ELIÆ dixit: *Prophetas facis successores post te,* non idè hoc dixit, quòd ELIAS suis successoribus spiritum prævidendi, vel prænunderandi futura conferret; sed idè potius, quia ELIAS monachos successores post se instituit, non tantùm ad vitam monasticam observandam secundùm formam à DEO sibi traditam; sed etiam ad hoc officium, ut scilicet prophetarent, hoc est, ut in psalmis, & canticis, & hymnis devotè DEO psallerent: & ut DEUM non solum corde & ore, sed etiam cum instrumentis musicis laudarent. Et propter eam appellati sunt *Prophetæ*, id est, psallentes: & eorum vita dicta est prophetica, id est, ad psalmos cum instrumentis musicis DEO canendos dedicata. Et quia in psalmis taliter DEO canendis, & in observanda vita monastica secundùm formam per DEUM traditam ELIÆ, obtemperaverunt ipsi prompto corde sancto illi Prophetæ; meruerunt ob hoc benedicti à Sapiente dicente eorum Patri ELIÆ: *Beati sunt, qui te audierunt, & in amicitia tua decorati sunt.*

Hi quidem sunt illi Prophetæ Domini, quorum liber Regnorum meminit centum fuisse per Abdiam à nece præservatos, & in speluncis absconditos: cum regina Jezabel cæteros eorum interficeret. Quos divina Scriptura illic appellat *Prophetas Domini*; non quia tunc futura præviderent, seu prænunderent; sed quia, ut prædiximus, cum instrumentis musicis psalmos, cantica, & hymnos DEO devotè psallebant. Quod et histibi perspicuum fiet: Legimus enim in libro Regnorum, quòd cum ELIÆ indicasset Abdias se in speluncis abscondisse & observasse centum in dictis Domini Prophetis; ELIAS mox in monte Carmeli populo Israëlítico dixit: *Ego remansi Prophetæ Domini solus.* Sed cum ELIAS tunc non ignoraret centum ex his Prophetis Domini per Abdiam fuisse à nece præservatos; quomòdò, salvà à mendacio conscientia, poterat vir DEI populo dicere, *Ego remansi Prophetæ Domini solus?* Absit autem, vel suspicari quòd mentiretur tantus Prophetæ, cujus verbum, teste Sapiente, *ardebat quasi facula*; vel arbitrari quòd ignoraret tunc alios Prophetas Domini præter se vivere. Quomodo namque hos vivere ignoraret ELIAS; qui neque numerum Prophetarum Baal ignorabat, quos tunc revelabat, quadringentos quinquaginta, & prophetas lucorum quadringentos esse? Nonne etiam per Abdiam recte certificatus erat, quòd centum Prophetas Domini Abdias ipse in speluncis absconderat, & à morte præservarat? Cum ergo hos Prophetas

Domini vivete ELIAS non ignoraret; quomòdò verum loquebatur populo dicens: *Ego remansi Prophetæ Domini solus?* Nisi idè verum diceret, quia sciebat quòd nullus præter eum erat tunc in regno Israël *Propheta Domini* talis, qui futura prænunderet per spiritum Domini, vel prænunderet; quantumvis, eo sciente, essent tunc in Israël hi *Propheta Domini*, quos Abdias in speluncis abscondens à morte præservarat? Sed quia isti viri sunt in Scriptura divina *Propheta* appellati, è quòd devotè cum instrumentis musicis DEO canebant, non autem è quòd futura tunc præviderent, vel prænunderent, sicut solus ELIAS in regno Israël tunc per spiritum Domini futura prævidebat & prænunderabat; propterea ad hunc sensum verè, & à sua mente procul mendacio ELIAS dixit tunc populo: *Ego remansi Prophetæ Domini solus.* Nullus quippe præter eum *Propheta*, prænunderens per spiritum Domini futura, in regno Israël tunc remanserat: quoniam filij Israël eos omnes occiderant. Quemadmodum ELIAS, fugiens postmodum in speluncam montis Oreb propter metum Regine Jezabel, volentis etiam eum occidere, conquiescens de nece dictorum Prophetarum, Domino dixit: *Dereliquerunt pactum Domini filij Israël, altaria sua destruxerunt, & Prophetas tuos occiderunt gladio, & relictus sum ego solus.*

CAPVT XI.

Quo tempore ELIAS in monte CARMELO prima professionis monasticæ fundamenta jecerit; & quare ejus discipuli fuerint *Filij Prophetarum* nuncupati?

CUM autem de spelunca montis Oreb, in qua Caliquandiu mansit, fuisset ELIAS jussu DEI reversus in terram Israël, recollectis ipse in unum suis discipulis in monte CARMELI, * pro inus * Nova studuit, secundùm formam à DEO sibi traditam, forma denuò inducere eos ad observandam vitam monasticam: quos etiam sollicitè docuit disciplinam propheticam, ordinans ut devotè in psalterio, & prophetici hars, & cymbalis jubilationis DEUM laudarent. Cui officio prius non potuerant perfectè intendere propter graves persecutiones, quas passi fuerant à rege Achab, & præcipuè à Jezabel uxore sua. Sedatis autem per DEUM persecutionibus illis, ex tunc quosdam horum monachorum excellentes viros, cæteris perfectius cum instrumentis musicis DEO in psalmis devotè jubilantes, constituit DEUS Prophetas: qui videl. sicut ELIAS ventura prophetarent.

Per hunc quippe psalmorum jubulum aperiebant ita devotè Domino penetralia mentium, ut frequenter in eorum corda immitteret DEUS Prophetæ spiritum. Propter quod, dum de occultis certificati à Domino volebant, ad hunc psalmorum jubulum devotissimè recurrebant. Hinc in libro Regnorum legimus quòd ELISEUS in hac disciplina eruditus, dum per regem Josaphat esset quadam vice de futuris consultus, & deesset sibi tunc Prophetæ spiritus; psaltem ad se adduci fecit, in cujus cantu cor devotè Domino aperiens, Prophetæ spiritum de quæsitus à DEO accepit. Divinà itaque disponens sapientià, ex tunc factum fuit quòd ELIAS multiplicatis istis monachis per eum institutis, quosdam ex eis excellentes Prophetas, qui futura prævidebant, assumpsit ad hoc

3. Paral. 25.
1. Paral. 25.
Idem.
Eccli. 48.
3. Reg. 18.
*** Prophetæ Domini ante Helia videriam de Baal nondum Monachi, sive Solitarij.**
3. Reg. 18.
Idem.
Eccli. 48.
3. Reg. 18.

3. Reg. 19.

3. Reg. 19.

LESU

Spirit. II VIII 26

Effectus jub. li Psalmodium.

4. Reg. 3.

Elis Monachorum Institutio.

am
ceptis
prophe
am
remica
ro incho
elinquere
achorum
vior, qui
is Caris
regem A
cut & ce
isti timo
no Domi
non da
magnum
in solitu
veri DEL
ent. Hos
secundùm
monasti
es veros
id laudem
ntis musi
d bonam
mini equ
erico diam
achordo
itur de hi
in laudem
ac sui em
derantes,
: ut quia
prophetam
sequentes
res post
cere pro
DEUS ei
in hic sen
ntis pater
ate huma
vitu sancto
quomòdò
pra
olospiritu
postolus
rio virtu
1. Co
tas autem
videns fin
quòd
lus Spiriti
amillum
elinquens
peramus
non solum
vident & Prophe
officiam re daps
dis devotè ceter
aliod est episcop
? Però Scipio
cantores sic.

Discipli-
na prophe-
tica.

Ratio
nova ap-
pellationis
Filiorum
prophe-
tarum.

hoc officium; ut scilicet cum eo, & post eum, dictos monachos sollicitè in vita monastica secundum formam à DEO sibi traditam erudirent, & in disciplina prophetica, id est, in psalmis in psalterio canendis, eos instruerent; & ita diligenter eorum curam gererent, ac si filij eorum essent: & propterea hi monachi, qui priùs, ut prædiximus vocabantur *Prophetae*, postmodum vocati sunt *Filij Prophetarum*: quia dictorum excellentium Prophetarum huius Religionis erant discipuli, & in prophetica ac monastica disciplina, sub regimine ipsorum, quasi Patrum suorum, constituti; & inde imitatores sanctorum morum, & virtutum illorum Prophetarum. Et sub hoc titulo, quo dicebantur *Filij Prophetarum*, fit sæpè in libro Regnorum, de his monachis mentio.

CAPVT XII.

De discipulis magni ELIAE, & primò de S. Iona Propheta.

IGitur cum eorum Religio esset jam tempore ELIAE tam multiplicata, quòd, tam in eremis, quam in civitatibus suburbij, erant plures eorum cunei; necesse fuit, ut præter ELIAM, quidam ex eis excellentes Prophetæ, discipuli ELIAE, cuneos eorum regerent & gubernarent. Quos Prophetas Monachi prædicti vocabant Patres suos, & ipsi dicebantur filij dictorum Prophetarum. Et inde inolevit quòd rectores huius Religionis semper appellati sunt à subditis *Patres*. Horum autem Prophetarum Elia discipulorum, non quidem omnium, sed paucorum, id est, quatuor ex præcipuis, decet hic aliqua succinctè memorari.

Præpositi
Ordinis
Carmeli-
tarum Pa-
tres ap-
pellati.
* Consen-
tit tradi-
tioni E-
pihana-
nius libro
de vita &
morte
Proph.
itemque
Hierony.
in Prolo-
go Jonæ.
† 3. Reg. 17.
* 3. Reg. 18.
Discipuli
na pro-
phetica
vite mo-
nasticæ.
3. Reg. 18.
* Veren-
dum erat
viri, juxta
lxx.

Inter hos Prophetas ELIAE discipulos primus ordine temporis ad vitam Monasticam per ELIAM vocatus fuit sanctus *Jonas* de regione Gerh, quæ est in Ofsir, filius illius *† mulieris vidua*, cui ligna colligenti, in Sarepta Sidoniorum ELIAS obviavit, & in cuius domo latuit dum Rex Achab *per omnes gentes & regna* eam ad mortem perquiri fecit. Hunc *Jonam* puerum ELIAS tunc resuscitavit à mortuis, cum sustentaretur in domo ejus matris: quem ob hoc mater, ex devotione, tradidit ELIAE erudiendum in disciplina prophetica & monastica. Et factus ELIAE discipulus, ministrabat ei. Cum autem oraret DEUM ELIAS pro pluvia in monte CARMELI, misit semel hunc *Jonam* puerum, ut de monte prospiceret, si aliquid in mari appareret: *Qui cum contemplatus esset, ait: Non est quidquam.* Et rursus dixit ei ELIAS: *Revertere septem vicibus.* Et in septima vice vidit *Jonas nubeculam parvam quasi vestigium* hominis ascendentem de mari. Quod cum ELIAE renunciaasset, agnovit ELIAS pluviam grandem tunc descensuram super terram. Quam pluviam fore venturam *Jonas* per ELIAM missus regi Achab eam desideranti indicavit.

4. Reg. 9.
* Etiam
Prophe-
tæ de
Jonas,
3. Reg. 18
† quoad
discipuli
erant S.
Elia.
* *Jonas*
† Lectio
apud
Graecos
contro.

conversione dolebat; quia hæc occasione suum populum Israel ruiturum timebat. Sed Dominus ostendens ei tempus novissimæ ruinæ populi Israel nondum venisse, iussit eum ad terram Israel redire, & prophetae terminos Israel ab introitu Emath usque ad mare solitudinis restituendos per Jeroboam regem Israel.

CAPVT XIII.

Vita S. Helisei, discipuli B. ELIAE.

ALius Propheta, & supremus ELIAE discipulus, fuit sanctus ELISEUS, ex patre vocato Saphar, de urbe Abelmeula, sita in regione Zelmaani; & sicut in libro Regnorum legitur, dum de spelunca montis Oreb reverteret: ELIAS in terram Israel, inveniens hunc *Elisum* in agro aram: em, misit super eam pallium suum; & ita elegit eum in discipulum. Qui post impositionem pallij, par boum maçans convivium populo fecit: & inde, relicta patre & matre, ac terrenis omnibus, ELIAM sequens, & ei ministrans, eius monasticam & propheticam vitam imitatus est.

Hoc sancto ELISEO nascente, magnum contigit prodigium: una quippe imago ex vitulis aureis, quos filij Israel adorabant, in ortu *Elisii* acre mugivit. Quod cum faceret Dominus in Jerusalem audisse, divino nutu ait: *Propheta natus est in Israel, qui sculpit aedem destruet & fusilia.* Beatus quippe ELISEUS postquam discipulus ELIAE fuit factus, Spiritum Prophetiæ accepit, per quem spiritum indicabat regi Israel omnes infidias, quas contra eum Rex Syriae parabat. Qui vice quadam exercitum regis Syriae percussit cecitate, & adduxit ad regem Israel in civitatem Samariæ. Hanc quoque civitatem obsessam à rege Syriae, & oppressam fame, relevavit Eliseus à fame & obsidione.

Denique per signa & prodigia, quæ incessanter operabatur, revocabat populum Israel ad verum DEI cultum, destruens miraculis, & prædicatione, cultum falsorum Deorum. Quod perspicue tunc monstravit, cum unum ex religiosis filij prophetae, scilicet *Jonam*, in Ramoth Galaad missus, ut ungeret Jehu in regem Israel: qui mox ut fuit in regem unctus, iussit ELISEI omnes Prophetas Baal occidi fecit, & statuam de fano Baal profrens, combussit; & demum destruens, de Israel Baal delevit. Mortuos autem ELISEUS sepulchro fuit juxta sepulchrum *Abdia* Prophetae, in civitate Samariæ. In cuius sepulchro cum quidam posuissent cadaver unius hominis mortui, revixit homo ille, mox ut tetigit ossa ELISEI.

CAPVT XIV.

Res gestæ sancti Michæ, discipuli ELIAE.

MICHÆAS quoque Propheta, ex patre vocato Hyremla, fuit ELIAE discipulus. Sed ille non est ille Michæas Morastites, qui temporibus Joazan, Achaz, & Ezechia regum Juda prophetauit, & in duodecim Prophetarum numero includitur: Quoniam ille Michæas, ELIAE discipulus, longè ante prophetauit, scilicet in diebus Achab, Ochozia & Joram regem Israel. Qui adhuc ELIAE, cum ELIAS de spelunca montis Oreb fuisset iussu Dei reversus ad terram Israel: Et eruditus Michæas iste per ELIAM in disciplina prophetica vitæ monasticæ, cum esset ipse ex filijs prophetarum, tandem accepit à DEO spiritum prophetiæ. In quo spiritu prædixit regi Achab duplicem belli victoriam, quam Achab obtinuit de Benadad rege Syriae.

Sed

CAPVT XVI.

ELIAS exemplar fuit perfectionis monasticæ suis discipulis. Carmelitæ successione ab eo tenent hæreditariam, alij habent imitationem.

Quoniam autem, qui alijs seipsum præbet exemplar vivendi monasticè, necesse habet ut vitam suam ita rectè intra se componat, ne cæteros per malum exemplum offendant dicente Domino: Va homini illi, per quem scandalum venit. Propterea vir DEI ELIAS sic vitam suam in se disposuit, quòd ab omni offendiculo eam tetit. Sed quia non sufficit magistro monasticæ vitæ propheticæ, ut studeat sine offendiculo conscientiam habere ad DEUM & ad homines, nisi suo exemplo ad bonum provocet conforates, dicente Apostolo: In omnibus tametsipsum præbe exemplum bonorum operum: idèd ELIAS, ut suo exemplo animos omnium prædictorum monachorum ejus discipulorum provocaret ad suæ Religionis exercitium, studuit secundum formam per DEUM sibi traditam, polleere coram eis singularitate paupertatis, uti abstinentia parcimonie, domare concupiscentias carnis, nitere candore castitatis, abnegare libertatem voluntatis, vitare tumultum plebis, & ardere fervore charitatis.

Et quia in ejus imitatione decrevit DEUS consistere hujus Religionis monasticam perfectionem; propterea ELIAS ipse magna propheticæ disciplinæ & monasticæ vitæ exemplaria, scilicet gesta sua & merita, demonstravit in cordibus professorum hujus Religionis, per quæ ipsi ornarent penetralia mentis: ut videlicet ad imitationem ejus sæculo ac terrenis omnibus, ex totis præcordijs renuntiantes, & carnales concupiscentias per continentiam & abstinentiam eradicantes, voluntatemque propriam abnegantes, & eam superiori humiliter submittentem, à conspectu etiam hominum abscondi, monachalem vitam eremiticam, quam ELIAS ipse in solitu dinibus, & maxime in monte Carmeli, duxit, monachi prædicti in eodem monte, & in alijs eremis ac locis, ad hunc finem continuarent: quatenus eam accoletes libentius etiam mentes suas eum DEO per amorem perfecte unirent. Qui dum per legem disciplinæ propheticæ & vitæ monasticæ ab ELIA eis traditam pergunt, & ardenti amore dogmata ELIÆ tam aure cordis, quam executione operis audiunt; proculdubio de animarum suarum salute securi sunt. Quemadmodum testatur Sapiens sanctum ELIAM ita alloquens: Beati sunt qui te audierunt, & in amicitia tua decorati sunt.

Quidquid ergo virtutis & perfectionis est in hac nostra Religione eremitica, ab hoc Propheta DEI ELIA, tamquam à primordiali & principali monachorum autore, exemplariter emanavit.

Et primò quidem in præmemoratos viros filios prophetarum, ejus discipulos; deinde ab illis, in cæteros Religionis nostræ professores, eis tam in monastica eorum conversatione, quam in locorum habitatione succedentes; & demum ab his in reliquos alibi degenes. Sed & omnium monachorum conversatio perfecta ab ELIA, & à dictis ejus discipulis filijs prophetarum, est derivata. Quamvis enim in diversis mundi partibus post ELIAM surrexerint in lege nova diversi monachorum principes, secundum diversa instituta specialia, suos discipulos in observantia vitæ monasticæ regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

Sed quia Achab in secunda victoria regem Syriæ Benadad morte dignum, quem ceperat, permisit abire illatum; idèd Michæas regi Achab in spiritu Domini dixit: Hæc dicit Dominus: quia dimisit virum dignum morte de manu tua, erit anima tua pro anima ejus. Quod ei evenit. Nam dum ascendisset Achab cum Josaphat rege Juda in Ramoth-Galaad, & præliaretur ibi contra Benadad regem Syriæ, unus de parte Benadad tetendit arcum, in incertum sagittam dirigens, casu percussit regem Achab inter pulmonem & stomachum: ex quo vulnere eadem die Achab vespere obiit, juxta verbum quod locutus ei fuerat Michæas, dicens: Audi sermonem Domini: Vidi Dominum super solium suum sedentem, & omnem exercitum caeli assistentem ei à dexteris & à sinistris; & ait Dominus: Quis decipiet Achab regem Israel, ut ascendat & cadat in Ramoth-Galaad? Et dixit unus à sinistris verba hujusmodi, & alius aliter. Egressus est autem spiritus, & stetit coram Domino, & ait, Ego decipiam illum. Cui locutus est Dominus, in quo? Et ille ait: Egre diat, & erit spiritus mendax in ore omnium Prophetarum ejus. Et dixit Dominus: decipiet & prævalbit.

Postea autem cum regnaret Joram filius hujus Achab, redarguebat eum Michæas de cultura idololorum: quem rex Joram præcipio inter fecit. Et ita martyrio coronatus, sepultus est in Morasti solus, juxta sepulturam Senachum.

CAPVT XV.

Abdias Propheta, ac servus DEI, discipulus ELIÆ.

Alter verò Propheta discipulus ELIÆ fuit beatus ABDIAS, de terra Sichæ, ortus in agro Bethacaran, qui ut in libro Regnorum legitur, Timis ab infantia sua valde Dominum. Et prius quidem Abdias dispensator regis Achab existens, cum regina Jezabel interficeret prophetas Domini, iussit ipse, sicut prædiximus, centum ex illis prophetis ELIÆ discipulis: quos, durante illa persecutione, quinquagenos in speluncis abscondens, pane & aqua pavit. Deinde mortuo Achab rege, cum filius ejus Ochozias Rex duos principes quinquagenarios ad ELIAM misisset, qui orante ELIA fuerunt cum suis ab igne de caelo descendente combusti; rursus misit rex hunc Abdiam cum quinquaginta viris, qui in monte Carmeli coram ELIA genua flectens pro anima sua, & pro animabus suorum quinquaginta, ELIAM humiliter exoravit. Poterò ELIAS cerneus Abdiam humilitatem, & recolens quòd centum suis discipulis vitam restituerat; vicissitudinem ei reperiit: quoniam sibi, & suis quinquaginta vitam clementer servavit. Hanc ergo gratiam ab ELIA obtentam Abdias recognoscens, relicto obsequio regis Ochozias, factus fuit discipulus ELIÆ, dimissis proprijs filijs in domo cum sua uxore. Igitur quia centum prophetas ELIÆ discipulos paverat, accepit & ipse à DEO spiritum prophetiæ. In quo spiritu prædixit Idumæos adjuuros exercitum Assyriorum contra Hebræos: propter quod prophetavit dictos Idumæos tandem per exercitum Nabuchodonosor dissipandos.

3. Reg. 20

3. Reg. 22

Michæa martyr.

Idem innotat in homil. super Ps. 4.

Conferunt Joseph. lib. 9. An. 1. 2. Clemens Alexandrinus lib. 1. Stromat. Euseb. in Chron. Hieron. & Theodoretus in Commentario. Epiphanius lib. de vita & morte Prophetarum. Abdias Doctoreus in Synopsi. 3. Reg. 18. 14. Reg. 1.

Prophetia Abdias, quam & penè ad verbum repetijt S. Hieronimus. 49.

Matth. 18

Tit. 2.

Institu-tum boni Carmelita.

Vita Elia ipsa est Regula vitæ monasticæ.

Eccli. 48.

Ratio succel- bonis vitæ monasticæ à S. Elia.

Succel- sio hære- ditaria Carmeli- tarum.

Elia pa- rens Prin- cipum Mona- chorum, suos discipulos in observantia vitæ monasticæ regulantes, ad nullum tamen alium finem, nec tati sunt.

ne sciam... Dominus... opuli... am Israel... per Je. 49... ELIÆ... discipulus... vocato Sa... Zelmane... in de spe... in terram... nem, mi... um in dis... par boum... de, elicit... LIAM se... m & pro... num con... vitatis a... dicit ac... Je uslem... in Israel... aru quip... fuit fa... uem spiti... as, quia... ce quãdam... & ad... riaz. Hanc... & op... & obfidi... inceslanter... el ad veri... adica io... perficue... filijs pro... alad mi... nox ut fuit... Prophetas... Baal profe... Israel Baal... pultus fuit... ivitate Sa... posuissent... homo ille... discipuli... ante reca... Sed ille... mporibus... a prophe... ero inelo... discipulus... Achab, & adhaerit... Oreb fa... e et videtur... propheti... s prophe... prophetam... Benadad... Sed

IN IESU... Spiritu... VIII... 28

nec per alios gradus intenderunt suos discipulos principaliter perducere, quam ad hunc finem, & per hos gradus, per quos ELIAS ad finem, & perfectionem vite monasticæ, secundum formam per DEUM ei traditam, suos discipulos perduxit. Propter quod prædicti monachorum principes, in sana doctrina vite monasticæ, fuerunt velut quidam particulares rivuli ab ELIA, tamquam à primordiali & universali omnium rivulorum fonte, derivati.

CAPVT XVII.

Cur S. ELIÆ Spirituales posteri à Carmelo potius quam à Carith dicti sunt.

*Interpres loquitur more recepto sui temporis: Carmelita, pro, à Carmelo. Diceret potius à Carith quam à Carmelo: Hoc enim agitur toto capite.

S. Elias Pater monachorum

Mysterium in torrente Carith.

3 Reg. 17.

Juxta Apostolum ad Hebr. 11.

Monasteria castella sunt ac munitio.

Interea sciscitaris, dilecte Caprasi, quâ ratione monachi in hac religiosa disciplina conversantes appellantur Carmelita. *Cum namque ELIAS conversationem hanc non in Carmelo, sed in Carith, iussu divino inchoaverit, videtur nonnullis, ut asseris, quod deberent potius Carithæ appellari, quàm Carmelita. Verùm diligenter si advertas, perpenses voluisse DEUM quod Elias conversationem, quam ab eo acceperat observandam, ideò in solitudine Carith inciperet, & ibi ad tempus à facie Regis Achab & reginæ Jezabel laereret, ut ad eum haberent facilem, licet occultum, accessum quidam viri timorati, quorum ipse in vita monastica Pater fieret. Tunc enim, ut jam prædiximus, viri quidam DEUM timeantes confugerunt illuc ad ELIAM, ne per Achab vel Jezabel compellerentur, sicut cæcæ i populi es, adorare Baal.

Hi paucò tempore in Carith cum ELIA monasticè conversantes, didicerunt ab eo illius loci significationem mysticam, conversationi monachali necessariam: quam supra exposuimus. DEUS autem non iussit, quod ELIAS ideò inchoaret hanc conversationem monasticam in Carith, ut illic eam plantaret; hoc est, ut diuturnam mansionem ipse & ejus discipuli in loco illo facerent, quoniam locus ille erat ineptus habitationi monasticæ, propter carentiam aquæ. Undè post dies aliquantos, quibus ELIAS in eo sedit, iussu divino ab eo discessit: quia torrentis siccatus fuit. In diebus autem illis ELIAS, propter regis Achab, & Reginæ Jezabel idolatriam, & alia eorum ac populi peccata, ita continebat virtute divina cælum, quod nec rorem, nec pluviam dabat super terram: led erat fames vehemens in Samaria. De qua fame indignata valde contra ELIAM Regina Jezabel, procuravit ut Rex Achab faceret ad mortem perquiri eum per omnes gentes & regna. Propter quod ELIAS in nulla eremo poterat tunc securè religiosam vitam monasticam assidue colere; sed vagus & profugus eam excolebat, modò in eremo torrentis Carith, modò in domo mulieris Sateptanz, modò autem in deserto Bersabeæ, modò verò in spelunca montis Oreb. Quem cum non reperirent, effudit Regina Jezabel ultionem famis in ejus discipulos, interficiens aliquantos quos apprehendit ex Prophetis Domini.

Quos & aliâ ratione usque ad mortem persequebatur: quia cum ipsa esset idololatra, moliebatur cultum Baal per totum regnum Israël extendere, & cultum veri DEI de Israël delere: ad quem jugiter restaurandum ELIAS noviter instituerat, ut dictum est, Religionem horum Prophetarum, DEO devotè pfallentiam, Qui in eremis latitantes

in nulla solitudine regni Israel audebant tunc juvenes eulgen moram trahere, propter metum Regis Achab, & prædictæ Jezabel uxoris suæ: Sed, sicut ait Nova Apostolus, Circueverunt in melotibus, & in pellicibus castris, egentes, angustissimi, afflicti, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis, & in cavernis terra. Quamobrem cum tunc in Carith, vel alibi jugiter non manserint, non poterunt à Carith dici Carithæ, neque ab alio loco poterunt denominari congruè: quoniam propter persecutiones quas patiebantur, nullius loci fuerunt tunc incolæ, qui teste Apostolo compellebantur hinc, & inde, & vagari, ac fugere.

CAPVT XVIII.

Expositio Visionis S. ELIÆ in spelunca montis Oreb.

DEum compariens DEU tribulationi eorū, & finem debitum ei imponere volens, apparuit ELIÆ manenti in spelunca montis Oreb, & dixit ei: Quid hi agunt ELIA? Quasi tardavens ipsum, eò quod non manebat in regno Israel: ELIAS autem, de hoc se excusans, respondit Domino: Zelatus sum pro Domino Deo extrivium: quia dereliquerunt pactum tuum, filij Israel. Altaria tua destruxerunt, & Prophetas tuos occiderunt gladio, & derelictus sum ego solus: & quarunt animam meam, ut auferant eam. Sicut autem ait Sapiens, & audivit tunc ELIAS in Oreb, judicia defensionis: Quoniam DEUS ostendit tunc illi in visione mirabili judicia, quibus se, & suos cultores, defendere decreverat: de omnibus illis, qui de regno Israel cultum DEI veri abjecerant, & suos Prophetas occiderant, & ibi cultum Baal introduxerant, & observabant: Quorum quosdam per Azahalem, alios per Jehu, nonnullos verò per Eliseum occideret, & de regno Israel extirparet. Ad ELIÆ quoque consolationem revelavit tunc illi DEUS, adhuc in regno Israel plures ejus discipulos, & veri DEI cultores remansisse, qui pactum DEI non dereliquerant; quos secum ab inimicis eorum defendere, & deinceps cum eo in regno Israel, in tranquillitate pacis, servare: Undè dixit ei: Egrederere, & sta in monte coram Domino. Qui egressus stetit in ostio spelunce. Et ecce spiritus grandis & fortis, subvertens montes & conterens petras, transit ante Dominum. Non in spiritu Dominus, & post spiritum commotio: non in commotione Dominus, & post commotio: em tenuis. *Ibi Dominus, Spiritus quippe grandis & fortis transiens, protendit Azahalem, quem DEUS, in prædicta visione, ostendit ELIÆ transivum per regnum Israel, subvertendo montes, id est, majores, & conterendo petras, id est, fortes populi Israel. Hinc Azahel interpretatur fortitudo Dei: quia per eum prævaluit DEUS subvertere majores, & conterere fortiores populi Israel, qui ab ejus cultu recesserant. Quemadmodum Eliseum Propheta Azaheli prædixit: Ostendit mihi Dominus te regem Syria fore, & scio quæ facturus sis filiis Israel mala. Civitates eorum munis ad igne succendes, & juvenes eorum interficies gladio, & parvulos eorum elides, & pregnantas divides. Hæc autem omnia testatur liber Regnorum, manifestè per Azahalem postea in populo Israel completa fuisse.

Et quidem justè: Nam sequitur, non in spiritu Dominus. Meritò enim in Azahel populum conterente non erat Dominus, ad parcendum populo: quia

* Alij de Greco remanent... 3. Reg. 17. Ibidem. 3. Reg. 17. Ibidem. 3. Reg. 17. Ibidem. * Sic 70. Complut. ac Regia alijque Codices, 2. Reg. 17. 11. 3. Reg. 8.

* Alij de Græco vertunt apud 70. Conuersione huic loco aptius conueniret. 4. Reg. 9.

quia DEUM per idololatriam à se abiecerat. * Commotio uero transiens præmonstravit Jehu, quem Deus in prædicta uisione ostendit ELIÆ, transiurum per regnum Israel, commouendo inde domum Achab. Hinc Jehu interpretatur commotio: quia per eum commouit Deus de regno Israel domum Achab, quæ cultum Baal in regno Israel introduxerat, & cultum veri DEI abiecerat, & DEI Prophetas occiderat: quemadmodum Jonas Propheta ipsi Jehu prædixit: *Hæc dicit Dominus DEUS Israel: Onxi te in Regem super populum Domini Israel: & percutes dyumum Achab Domini tui, & uulsiſar sanguinem ſeruorum meorum Prophetarum, & sanguinem omnium ſeruorum Domini, de manu Jezebel: perdamque domum Achab, & interſiciam de domo Achab mingenſem ad parietem, & claſum, & nauſiſimum in Israel: Jezebel quoque comedens canes in agro Jezebel, necerit qui ſepeliat eam.* Hæc autem omnia ceſſatur libe: Regnorum perſpicuè, per Jehu in domo Achab poſtea completa fuiſſe.

Et quidem juſtè: Nam ſequitur: *non in commotione Dominus*: quia in domo illa per Jehu, ut præmittitur, commota, non erat Dominus, à quo per idololatriam totaliter receſſerat. Merito enim in Jehu commouente domum Achab, non erat Dominus, ad indulgendum illi domui: quia à DEO per idololatriam totaliter receſſerat. Ignis autem transiens, designauit ELISEUM, quem DEUS in prædicta uisione ostendit ELIÆ transiurum per regnum Israel inſtat ignis, conſumendo pueros idololatræ, quibus in nomine Domini maledixit, aduenit *DEI ſaluſ*: quia conſumptis per eum filiis idololatræ, quibus in nomine Domini maledixit, aduenit *DEI ſaluſ* ſuis cultoribus.

Nec mirum ſi hoc pueris illis accidit: Nam ſequitur: *non in igne Dominus*. Merito enim in *Elifeo*, conſumente inſtat ignis pueris, non erat Dominus ad propitiandum illis pueris: quoniam à parentibus nutriebantur ad cultum idololatræ. Sibilus uero *aura tenuis* transiens, ſignificat ELIAM, cui Dominus in prædicta uisione ostendit, quod eſſet per regnum Israel transiurus inſtat *sibiluſ auræ tenuis*: * *vocans ſcilicet ſuos diſcipulos, & cæteros DEI ſeruos ad refrigerium pacis, perſequutionibus eorum ſedatis.*

Hinc *Eliaſ* interpretatur *Deus Dominus*: quia *Deus* decreuit pro eis oſteſurum ſe *Dominum* inimicis eorum, quibus per eum, ut præmittitur, conſumendis, hos in regno Israel pacificè ſeruate: eò, quod *ibi*, ſcilicet in his per quos tranſiit *sibiluſ auræ tenuis*, erat *Dominus*, à cujus cultu per idololatriam, ipſo teſte, non receſſerat: † *Dereliqui mihi*, inquit Dominus, in *Israel ſeptem millia uirorum, quorum genua non ſunt incuruata ante Baal, & omne os quod non adorauit eum oſculans manum*. His itaque omnibus ELIÆ in uisione præoſtenſis, exponens eam ſibi DEUS dixit: *Vade, & reuereſce in uiam tuam per deſertum in Damascum: Cumque perueneriſ illuc, ſcilicet in perſona non quidem tui, ſed Elifei iunges Azahel regem ſuper Syriam, id eſt, ungendum ſeu promovendum à me prænunciabis in regem Syriæ: & Jehu unges, id eſt, prænunciabis ungendum, & promovendum à me in regem Iſrael: ELISEUM autem unges, id eſt, ungendum ſive promovendum prænunciabis, prophetam pro te: ut ſcilicet poſt tui raprum, prophetæ Azaheli & Jehu, & prænunciet eis ipſos à me promovendos in reges. Hos quippe tres viros Azahel, Jehu, & Elifeum, ad prædictas dignitates promovit DEUS, ut exequerentur iudicia, quæ in prædicta uisione oſtenderat ipſe ELIÆ, Et propterea dixi, DEUS*

Ibom. à Jeſu Oper. Tom. L

rurſum ELIÆ: Et erit quicumque ſugerit gladium Azahel, occidet eum Jehu: & quicumque ſugerit gladium Jehu, interficiet eum Elifeus.

CAPVT XIX.

Religionem eremiticam plantat magnus ELIAS in monte CARMELO, tanquam loco commodiſſimo ad ejus perpetuationem.

Reverſus itaque juſſu DEI ELIAS de ſpelunca montis Oreb in terram Iſrael, conſeſſim inſtat *aura tenuis ſibilavit*, id eſt, * convocavit ſuos diſcipulos, & cæteros DEI ſeruos, ad DEUM deinceps in regno Iſrael ſecum colendum; nuncios ſicut à † DEO acceperat, quod eos in pace dimitteret Dominus, ſedatis eorum perſequutionibus. *Dereliqui mihi*, inquit Dominus, in *Israel ſeptem millia uirorum, quorum genua non ſunt incuruata ante Baal, & omne os quod non adoravit eum oſculans manum*. Quia ergo ex tunc, & non antea, fuit ELIÆ, & ſuis diſcipulis, liberum in regno Iſrael ſecurè conuerſari, ſtudit ipſe deinceps Religionem quam inchoauerat, in loco idoneo plantare. * Anno quidem decimo regni Achab regis Iſrael, ad ſui & ſuorum diſcipulorum jugem manſionem, elegit præ alijs eremis, CARMELI montem, tanquam commodiorem ad propheticam diſciplinam, & vitam monaſticam in eo meliùs edocendam, & exercendam.

† Mons quippe Carmeli præbet eremice homini ex ſua ſolitudine ſilentium & quietem; ex ſuis antris, congruam manſionem; ex ſuo ſaltu, jucunditatem; ex ſuo eminenti ſitu, ædem ſalubrem; ex ſuis herbis & fructibus, paſtum uberem; ex ſuo fonte aquæ vivæ, haultum dulcem: propter quæ omnia ELIAS in monte iſto nedam habitare elegit, verum etiam * domum orationi conſecratam, appellatam *Semnon*, in eo ædificavit. Quæ ideo *Semnon* dicta fuit, quoniam ELIAS, & ejus diſcipuli, de eorum tabernaculis, & ſpeluncis egredientes, ad domum illam † *honeſtè* tribus vicibus quotidie conveniebant: non quidem ad refectionem corporalem, vel ad aliqua corporis minifteria peragenda; ſed ad creatorem omnium likanſis & orationibus ſuppliciter placandam; & ut unuſquique eorum cum Propheta dicere: *Vſpere, mane, & meridie, narrabo, & annuntiabo*: & *exauſiet vocem meam*.

Conveniebant namque ibi in unum ad psalmos, cantica, & hymnos, corde & ore, ac cum instrumentis musicis in laudem DEI canendos: ad volumina quoque legis & prophetarum à Patre eorum audienda pariterque legenda. In quorum disciplinis atque exercitijs inſtituti, ad perfectam, beatamque vitam, ſtudijs jugibus, in eremo Carmeli, coaleſcebant ſecundum formam vitæ monaſticæ per DEUM creditam ELIÆ.

3. Reg. 19.

* Ierom alludit ad 2. Cor. 10. † Alludit ad ibi Dominus.

* Tempus fundationis Ordinis Eremitarum montis Carmeli.

† Carmeli montis commoditates.

* Sacra ædificata in monte Carmelo etc. ab ipſo Elia Virgini parituræ † Domus honeſte, ſive religioſæ congregationis. Pſal. 54. Alludit ad Philonis librum de vita contemplativa. * Studium factæ Scripturæ.

Interpretatio nominis Elifai. * Videtur alludere ad 2. Cor. 10. secundum 70. pro sibilu, quod habet Vulg. Interpretatio nominis Elia. † Dereliqui mihi: Conforter. Complur. Regisque ac Rom. 11. 3. Reg. 19.

Interpretatio nominis Elifai. * Videtur alludere ad 2. Cor. 10. secundum 70. pro sibilu, quod habet Vulg. Interpretatio nominis Elia. † Dereliqui mihi: Conforter. Complur. Regisque ac Rom. 11. 3. Reg. 19.

CAPVT XX.

Quibus de causis ELIAS montem Carmeli præ alijs montibus elegerit.

Ratio à loco spiritalis.

AD continuam autem residentiam in Carmelo semper faciendam, ELIAS montem hunc de-

* Alijs xvij.

voxiorem suis discipulis reddidit, non solum exemplo sui, qui ex tunc quamdiu in hoc mundo mansit, scilicet per xv. annos, montem istum incoluit; sed quia præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem hunc quibusdam magis miraculis specialiter insignivit, per quæ DEUM Israel esse verum DEUM manifestè idololatriæ monstravit. Cùm enim ante ELIÆ ortum fuisset de eo in Jerusalem patris suo dictum: *Puer hic iudicabit Israel in gladio & igne*; non est dubium, varicinium illud fuisse per ELIAM in monte Carmeli adimplerum. Testante namque sacri à libri Regnorum historiâ, dum populus Israel simul cum Achab rege eorum, fuisset per prophetas Baal seductus, & DEO vero derelicto, ad colendum Baal deditus; tunc ELIAS zelum DEI in præcordijs gerens, & de populi transgressione dolens, congregato universo populo cum rege, in hoc monte Carmeli, mirum iudicium eis proposuit: videlicet quòd Baal à populo Deus reputaretur, si suos prophetas ei in hoc monte sacrificaturos ita exaudiret, ut, ad votandum eorum sacrificium, de cælo ignem mitteret; alioquin quod Baal à populo prorsus respiceretur, & DEUS Israel verus DEUS à populo firmè credere, si Baal non valente per ignem suos prophetas exaudire, DEUS Israel ignem de cælo mitteret ad vorandum sacrificium, quod ELIAS in hoc monte sibi offerret. Cùmque proposito ELIÆ populo placuisse; sed Baal super sacrificio, per suos prophetas sibi oblato, ignem de cælo mittere non posset; tunc ELIAS in hoc monte Carmeli altare DEO edificavit: ubi sacrificium offerens, cunctis videntibus, ignem de cælo descendentem, ad vorandum suum holocaustum, à DEO Israel impetravit: sicque populum Israel, per prophetas, Baal, prius in errore detentum, ad unius veri DEI cultum in monte Carmeli ELIAS tunc reduxit: prophetas verò Baal, qui populum seduxerant, ne iterum ipsum deciperent, omnes in torrente Cison gladio interfecit.

Hebraica traditio.

3. Reg. 18.

Amplius verò cùm Rex Achab & populus Israel, per prophetas Baal decepti, tribus annis & sex mensibus, incessanter invocassent Baal pro pluvia, tamen Baal in diebus illis pluviam eis dare non poterat, nec solvere verbum ELIÆ, quod prædixerat: *Non erit annis his ros, neque pluvia, nisi iuxta oris mei verba*: idè ostensâ tanto tempore ipsius Baal impotentia, tandem claruit eis DEI Israel magna potentia. Quoniam ELIAS tunc fusâ, in hoc monte Carmeli, ad DEUM Israel oratione, mox ab ipso abundantem pluviam illi populo obtinuit.

4. Reg. 1.

Præterea cùm ELIAS Ochoziæ regi Israel ægrotanti suos legatos remisisset, nunciâns ei quod idè meritò moreretur, quia spreto DEO Israel, moliebatur super sua infirmitate consulere Beelzebub Deum Accaron; Rex de hac destinatione nimium commotus, in ELIÆ necem spirans, ad eum in monte Carmeli principem quendam quinquagenarium misit cum quinquaginta viris, ut si spontè venire ad regem renueret, eum invitum ducerent. Princeps ergo ille, criminis per-

Elis sacrificium, quomodo & id vocat Liturgia Æthiopica in Carone, & Ordo Carmel in Secreto Missæ, festo die S. Eliæ, Holocaustum.

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

Iterum præferunt monumentum Carmelus cælestis Patriæ finis

particeps, cum suis quinquaginta in ELIAM bachans, eum sedentem in vertice Carmeli, hominem Dei, irrisoriè appellavit: cui & super b. præcepit, ut de monte descendens, ad regem veniret. ELIAS autem intelligens in sua persona DEUM verum per illos satellites inhonorari, ignem de cælo super montem Carmeli descendere fecit, qui principem illum cum suis quinquaginta devoravit. Cumque rex magis irâ accensus alium principem cum quinquaginta viris rursus misisset; ELIAS ut prius ignem de cælo descendere fecit, qui cum cum suis quinquaginta in monte Carmeli combussit.

His itaque evidentissimis ignis & gladij iudicij monstravit ELIAS hominibus incredulis, quòd ille esset verus DEUS, quem ipse in monte Carmeli colebat, & non Baal, quem perfidus rex Achab, cum filij Israel, adorabat; neque Beelzebub, ad quem, DEO vero spreto, facilegus rex Ochozias mittebat.

CAPVT XXI.

Eremitarum montis Carmeli in veteri ac novo Testamento pietas & perfectio.

Quoniam ergo ELIAS præ cæteris eremis in quibus habitavit, montem Carmeli, tanquam commodiorem ad plantandam in eo propheticam Religionem vitæ monasticæ, & melius docendam, & exercendam, ut dictum est, elegit; quem Carmeli etiam montem præfatis miraculis clarissimè decoravit, quibus DEUM Israel esse verum DEUM ob palam populo ostendit; & Baal tanquam falsum Deum reprobavit; idèd Eliseus & cæteri ELIÆ discipuli religiosi viri, filij prophetarum, nec non eorum, tam veteris, quam novæ Legis, successores, Caput montem Carmeli in veneratione speciali semper habentes, ipsam alijs eremis, eorum Religionis ratione commodis, præulerunt. Et propterea in eremo montis Carmeli præcipuè, ad exemplum & imitatio- nem illius sancti viri & solitarij ELIÆ Prophetæ, prædicti Religiosi secundum formam per DEUM ELIÆ traditam, in iustitia & communionem monasticæ, Domino DEO Israel devota mente jugiter servierunt: ubi religiosam vitam solitariam sigillatim in modicis tabernaculis, & speluncis, ac cavernis, atque cellis, continuè & incessanter duxerunt iuxta fontem ELIÆ, ob ejus sanctitatem, & loci devotionem, ac majorem servandam vitæ eremiticæ opportunitatem: ibique passionibus ad animæ viriliter resistentes, peremerunt nequissimi cordis munditiam.

Qui ad ministeria se divina disponentes, omnibus contentionibus & certaminibus privati cum silentio, in unanimitate & communionem amorum, quotidie ad e Semnon horis statuti ministeria, conveniunt, celebrantes in pace, cum d timore & Semnon reverentia Creatoris, quæ ad cultum pertinent Divinitatis, & ad iustitiam regni cælestis. Quemadmodum Propheta in persona Domini varicinatus fuit, dicens: *Habitabit in solitudine iudicium, & iustitia in supra Carmelo sedebit: Et erit opus iustitiae pax, & cultus iustitiae silentium, & securitas usque in sempiternum: & c. Isai. 32. sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* Ubi videtur quàm pulchrè describit Propheta per Ordinem Ordine bonam Carmelitano.

boni meli... in co... met... re, fi... de... rin... foli... Yci... off... pu... ba... in... bi... vi... ciam... p... punitio... d... Pror. 10... Pror. 13... Carmeli... dicit à... loco ha... bitatio... nit... Alij mo... nacho-... rum ex... tra Car-... melum... item di-... cti Car-... melita... Carme-... lus hab... tarus e... iam te... pore... storis...

bonam eorum vitam a posteris Monachis Carmelitis imitabilem.

f Conscientiam exam. Rom. 2. g Descriptio Eremitarum montis Carmeli deducta a vocabulo iphus, quod est apud 70. h Officium Monachi, sui punitio. Prov. 10. Prov. 13.

Primo quidem, ipsi sigillatim habitantes soli in cellis montis Carmeli, seceperunt quod ad iudicium discernendi in propria mente, si cogitationes accusarent, vel defenderent eos de aliquo iniquo, id est, deviantem a rectitudine divinarum iustitiarum. Ideo prae dixit Propheta, *Habitabit in solitudine g iudicium.*

Secundo, dum testimonium illis reddebat conscientia de quocunque iniquo; exercebant ipsi officium h Monachi: quoniam sedebat inter eos iustitia in Carmelo, qua illud iniquum tristis & solipuniebant per veram poenitentiam, & emendabant illico. Ob hoc prae dixit Propheta: *Et iustitia in Carmel sedebit.*

Tertio, cum nil iniquum reperiebant in virtutibus animae expiandum, tunc opus quo ipsi ceteras vires animae perfecte conservabant in concordia cum recta ratione, erat interna pax iustitiae: idcirco prae dixit Propheta, *Et erit opus iustitiae pax.*

Quarto, quia, teste Sapiente, in multiloquio non deest peccatum: qui autem custodit os suum, custodit animum suum: ideo ipsi, ut essent securi a peccato, colebant assidue iustitiam silentio: propterea dixit Propheta: *Et cultus iustitiae silentium, & securitas usque in sempiternum.* De his autem omnibus, commendans eorum vitam, Dominus prae dixit: *Et sedebit populus meus in palcebritudine pacis, in erecto scilicet: & in tabernaculis fiduciae: de obtinenda scilicet iocunditate & superna gloria, & in requie mentis opulenta; videlicet ex gustu, & contemplatione deliciarum procedentium de torrente voluptatis meae.*

Carmelita dicti a loco habitatio nis.

Alij monachorum extra Carmelum item dicti Carmelita. Carmelus habitatus etiam tempore Avtoris.

Quia ergo dicti Monachi, ad exemplum ELIAE, coluerunt iugiter in Carmelo iustitiam vitam monasticam, propterea appellati sunt Carmelita, a monte scilicet Carmeli: cujus facti sunt incolae secundum modum praedictum, residentes ibi in iustitia assidue, sicut Propheta prae dixit: *iustitia in Carmelo sedebit.* Sed & caeteri huius Religionis Monachi habitantes alibi, capiunt etiam idcirco Carmelitae appellari, quia eorum Religio, & sancta conversatio, est ab illis vitis derivata, & sumpta; qui modo praedicto fategerunt in monte Carmeli assidue religiosam vitam Propheta ELIAE, & usque nunc fatigant, humiliter imitari. Omnes quippe huius Religionis veri sectatores, tam in monte Carmeli, quam alibi habitantes, proficuntur se humiliter sequi illam sanctam & propheticeam iustitiam vitae monasticam, quam Propheta DEI ELIAS servavit, & instituit; & quam esse sequendam ipse, secundum formam a DEO sibi creditam, verbo pariter & exemplo discipulis suis tradidit, & in eremo montis Carmeli residendo docuit maxime, ac demonstravit.

CAPVT XXII.

Nonnulla Filiorum Prophetarum Collegia sita in locis suburbanis.

* Allusio ad arripere iulaberet, A. C. 2. Ratio ob quam Elias ac Eliseus.

Iacet autem ELIAS & ELISEUS, cum caeteris eiusdem propositi* religiosi viris, filijs Prophetarum, manerent praecipue in eremis, & iabente tamen DEO, propter utilitatem sui populi, civitates & villas interdum frequentabant, miracula in populo operantes, & futura eis praedictant. Thom. a Jesu Oper. Tom. I.

dicentes, vitiaque hominum castigantes, & eos ad DEUM revocantes, atque ad suam propheticeam Religionem multos attrahentes. Unde in suburbanis quorundam civitatum, & villarum terrae promissionis, maxime autem in Galgala, & in Bethel, & in Hiericho, & in Samaria, habuerunt conciones filiorum Prophetarum, virorum religiosorum; sicut legitur in libro Regnorum; apud quos manebant, dum in civitates & villas veniebant. Et illos de populo, quos ad suam propheticeam Religionem trahere poterant, primo quidem in his conventibus faciebant erudiri, & in disciplina prophetica, & in iudicium religiosae vitae monasticae; ut eos postmodum a conversatione orbium distrahentes; quos postmodum ad eremos transferrebant.

His enim Monachis filijs Prophetarum habitantibus in urbibus, postquam erant in rudimentis disciplinae propheticae, & vitae monasticae, eruditi; videbantur urbes quasi carceres, & solitudo eis paradisus apparebat. Saluti ergo suae peccati providere curantes, monasticam ac propheticeam vitam longe ab urbibus ducere malebant in solitudines; quam appetentes, ad eam secedebant pura Prophetarum, qui eos regebant. Hinc in libro Regnorum legitur, hos filios Prophetarum dixisse ad Eliseum, *Eccae locus, in quo habitamus coram te, angustus est nobis etiam usque ad Jordanam, & singuli tollunt de silva materiam singulas, ut aedificemus tabernaculum vobis ad habitandum.* Erant autem ipsi tunc ita multiplicati, quod iam non valebant omnes in solitudine montis Carmeli commodè recipi: propter quod ad nutum Prophetarum per quos regebantur, eligebant sibi non solum montem Carmeli, sed & alia, praeter montem hunc, loca eremitica proposito suo & devotioni opportuna, & praecipue illa, quae per ELIAM, vel Eliseum fuerant portensis decorata. Quoniam igitur ELIAS & Eliseus in Jordani flumine magnis claverant miraculis; nam aquae Jordani passio ELIAE percussae in duas partes fuerant bis divisa, praebentes iter siccam Prophetis praefatis: & Naaman leprosus in Jordani lotus a lepra fuerat per ELISEUM mundatus, & sanitati restitutus; ideo aliqui horum monachorum, filiorum Prophetarum, devotione praedictorum miraculorum permoti, & aquarum opportunitate tracti, faciebant sibi tabernacula in solitudine prope fluentia Jordani, prout eis dicebat Propheta DEI Eliseus. Quem admodum in libro Regnorum legitur Eliseum dixisse eis, *Ite scilicet ad Jordanem. Et ait unus ex illis: Veni ergo & tu cum serva tuo. Respondit, Ego veniam. Et abiit cum eis. Cumque venissent ad Jordanem, caedebant ligna, pro tabernaculis sibi ibidem aedificandis.*

Quidam autem dictorum monachorum filiorum Prophetarum in monte Ephraim suam mansionem elegerant. Horum meminebat Graeci famulus ELISEI, dum dicebat Naaman Syro: *Domine meus misit me ad te dicens: Mado veniunt ad me duo adolescentes de monte Ephraim, ex filijs Prophetarum. Isti quidem segregantes se a turbi, quos videbant colere vitulum aureum, quem Jeroboam posuerat ad adorandum in Bethel, secesserunt nutu Elisei in solitudinem montis Ephraim, ne possent exemplo populi idololatriam infici, sed vacarent in solitudine libertus divino cultui. Ab his itaque memoratis viris, filijs Prophetarum inolevit, quod pletique nostri generis monachi, non solum in monte Carmeli sed in diversis solitudinibus terrae suo item promissionis, sunt in disciplina Propheticae vitae temporis*

civitates interdum frequentabant.

* In urbi- bus pro in subur- banis, dixit.

4. Reg. 6. Solitudines quaedam a Filijs propheta- rum in- habita- ta, ex devo- tione miracu- lorum in eis a suis Funda- toribus parato- rum.

3. Reg. 2. 4. Reg. 5. Solitudo Jordani habitatio Carmelitarum 4. Reg. 6.

Mon- quoque Ephraim habita- tio eorundem mona- chorum. 4. Reg. 5.

Loqui- tur au- tor de

monasticæ, ad imitationem eorum, laudabiliter
conuersati.

Alias
posterior
pars cap.
xxi.

CAPVT XXIII.

Cur Eremitæ Carmelitani interdum
Anachoretæ nominati?

PRædicti autem Monachi à plerisque fuerunt
Anachoretæ idcirco appellati; quia corda sua an-
genes juniorum inedijs & cæteris corporis an-
gustijs, non timuerunt, ut dictum est, ab imitatio-
ne *ELIÆ* incessanter & continuè penetrare va-
stos *secus* solitudinis montis Carmeli, & aliarum
eremorum terræ promissionis: ubi cogitationibus
sanctis, & intensione orationum, ac cæteris ar-
mis iustitiæ muniti, non solum occultas diaboli
insidias vincebant; sed & apertos conflictus dæ-
monum calcantes, tanto conatu mentes suas, ad
exemplum *ELIÆ* Principis eorum, sursum in *DEI*
contemplationem elevabant, * ut in cælestibus
choris putarentur translati, & *revelatâ facie glo-
riam DEI speculari*, perfruentes colloquio *DEI*, cui
puris mentibus inhærebant.

Alias cap
xxii.

CAPVT XXIV.

Propheta *ELIAS* in paradysum
translatus, olim rediturus.

LEgitimè itaque *ELIAS* administratâ Religio-
ne per eum institutâ, agnovit per divinam re-
velationem, quod *DEUS* volebat eum ab hoc
mundo elevare per turbinem ignis in paradysum
voluptatis. Pergens ergo ad locum undè assumen-
dus erat in cælum: profectus est cum *Eliseo* ejus
discipulo ad *Jordanem*, quem *ELIAS* pallio suo
involuto percussit: & sicut sacra libri Regnorum
tradit historia, divisæ tunc fuerunt aquæ *Jordanis*
in duas partes, cedentes illis *DEI* viris; qui transie-
runt per siccum alveum fluminis. Cumque pariter
incedentes sermocinarentur, ecce cutrus igneus &
equi ignei eis apparuerunt, qui utrumque ab invicem
diviserunt: quoniam remanente *Eliseo* in terra,
ELIAS receptus in curru equorum igneorum, ascen-
dit per turbinem ignis in cælum, id est, in paradysum
voluptatis: qui, longo maris & terræ tractu à
nostra habitabili secessit, ad eodè * est editus, ut penè
usque ad cælum artingat. In quo loco unâ cum
Enoch, qui longè ante illic *ELIAM* præcesserat,
viveret ipse *ELIAS* in magna quiete carnis & spiri-
tus, usque ad tempus *Antichristi*: sed tunc in hunc
mundum revertetur: quemadmodum testatur
Dominus, dicens: *ELIAS* quidem venturus est, &
resurget omnia.

Alias po-
sterior
pars cap.
xxiii.

CAPVT XXV.

Successio Prophetæ *Dominus* *Elisei* in
spiritu & prælatura *S. ELIÆ*.

PRIUSquam autem *ELIAS* de hoc mundo trans-
ferretur in paradysum voluptatis, fuit ei curæ,
suâ imminente translatione, monachos discipulos
suos, filios Prophetarum sigillatim visitare, & de
patre idoneo eis providere; qui eos omnes genera-
litate loco ejus regeret & gubernaret. Propter
quod descendentes ipse & *Eliseus* de monte *Carmeli*,
venerunt ambo in *Galgala*, deinde in *Bethel*,

& deinde in *Jericho*. Nam, sicut prædiximus, in
his locis habitabant viri religiosi filij *Propheta-
rum*, *ELIÆ* discipuli, quos ipse visitans continen-
t, ut in proposito disciplinæ propheticæ & vite
monasticæ perseverarent, & ut de imminenti ejus
corporali absentia tristes non fierent. Quibus visi-
tatis valefaciens, petrexit cum *Eliseo* ad *Jordane-
nem*.

Sequebantur autem eos quinquaginta viri de
filij Prophetarum, qui steterunt: è contra longè,
quando *ELIAS* & *Eliseus* *Jordanem* transibant
pede sicco. Quo pertransito, dixit *ELIAS* ad *Elise-
um*: *Postula quod vis, ut faciam tibi, antequam tollar*
à te. Habebat autem *ELIAS* duplicem *Dominus*
spiritum, videl. spiritum occulta, præsertim futura,
prophetandi, & spiritum miracula faciendi. Quo-
rum spirituum non unum solum, sed duplicem
prædictum postulans *Eliseus*, dixit: *Obsecro, ut fiat*
spiritus tuus duplex in me. Prædixerat autem *DEUS*
ELIÆ, dum manebat in monte *Oreb* in ostio *Spe-
lunæ*: *Eliseum filium Saphat, qui est de Abelmeula,*
unges Prophetam pro te. Per quæ *Dominus* verba in-
tellexerat *ELIAS*, non quidem quod *Eliseus* esset
ei succedens in spiritu signorum; sed solum quod
post translationem ejus ab hoc mundo, esset ei
Eliseus succedens in altero spiritu, scil. propheti-
co. Propter quod *Eliseo*, petenti solum duplicem
spiritum, respondit: *Rem difficilem postulas; si: pen-
dens tamen à DEO, quod si Eliseus esset dignus*
videre modum illum arcanum & mirabilem, quo
DEUS sublevarit eum in cælum, imperaret quod
ab eo postulaverat, confestim adjecit: *Verum tamen*
si videris me, quando tollar à te, eris tibi quod petisti.
Et quia *Eliseus* vidit eum tolli à se, idè quod ab
eo postulaverat obtinuit, succedens *ELIÆ* tam in
spiritu signorum, quam in spiritu prophetiæ,
quemadmodum *Sapiens* testatur, dicens: *ELIAS*
in turbine cælus est, & in Eliseo completus est spiritus
ejus.

Videns itaque *ELIAS* discipulum suum *Elise-
um* suo spiritu plenum, novit à *DEO* eum fa-
ctum per se idoneum ad regendum suos disci-
pulos filios Prophetarum: propter quod totius
Religionis per eum institutæ commisit tunc sibi
regimen & magisterium. Et in hujus signum tradi-
dit tunc *Eliseo* suum insignem * Religionis habi-
tum, relinquens ei pallium suum, dum ferebatur
in cælum. Quo *Eliseus* se optiens abjecit à se ve-
stimenta sua, in duas partes scindens ea, ut filij
Prophetarum videntes eum habitu *ELIÆ* indu-
tum, agnoscerent eum spiritu *ELIÆ* repletum, &
sic recipere eum promptius pro *ELIA* in Pa-
trem eorum & magistrum. Et rediens inde percuf-
sit bis pallio *ELIÆ* *Jordanem*, videntibus vicis re-
ligiosis, filijs Prophetarum, qui è contra erant ejus
regellum expectantes. Et cum vice primâ non Prophe-
tæ fuissent divisæ aquæ, in secunda tamen vice, divisæ
tarum, hinc inde aquis *Jordanis*, transiit *Eliseus* per sic-
cum alveum fluminis.

Cernentes ergo filij Prophetarum, *Jordanem*
miraculosè cessisse *Eliseo*, agnovit eum suc-
cedere *ELIÆ* in duplici spiritu prædicto. Propter
quod ad invicem dixerunt: *Requievit spiritus ELIÆ*
super Eliseum. Et venientes in occursum ejus adorave-
runt eum proni in terram, recipientes eum pro *ELIA*
in præcipuum eorum Patrem & magistrum, quem
videbant habitu *ELIÆ* & spiritu dotatum. Præ-
buerunt autem ex hoc actu formam suis successo-
ribus, ut quando ab eis erit ablatus Pater eorum
præcipuus, illum loco ejus in Patrem humiliter su-
per se suscipiant, qui exemplo *Elisei* erit ad eos per
signa & prodigia à *DEO* missus. Signis vero non
Auditoris
appa-

apparentibus, omni sollicitudine unanimiter studeant illum ex eis in Patrem super se ponere, qui procedat ceteros in spiritu & virtute ELIÆ, sicut Eliseus hos viros procedebat, qui etiam receperunt in Patrem super se.

Alias cap. xxv.

CAPVT XXVI.

Miracula quædam S. ELISEI, ipsiusque paterna sollicitudo pro commissis sibi filiis.

Miracula coram Filiis prophetarum. Distinctio virtuosorum Jericho, a Filiis Prophetarum. 4. Reg. 2. Ibidem.

Uiceptō itaque ELISEUS regimine prophetice Religionis per ELIAM instituta, sollicitus fuit cuneos monachorum, filiorum Prophetarum sigillatim visitare: quōd cupiens consolari, de absentia ELIÆ operabatur coram eis signa & virtutes: tum, ne in vacuum videretur gratiam DEI recepisse, tum, ut per hoc eis ostenderet se gerere vices ELIÆ; tum etiam, ut sic eos solidaret in perseverantia vitæ monasticæ. Nam cum esset apud monachos, filios prophetarum habitantes in Iericho, a eis cernentibus dulcoravit Eliseus ad petitionem virorum Iericho amaras aquas civitatis, mittendo sal in aquam fontis.

Cum autem in eadē ascenderet ad visitandos filios prophetarum habitantes in Bethel, viri civitatis illius, qui erant idololatæ, habebant ipsum propterea exosum, quia erat cultor veri DEI: in cuius contemptum provocaverunt tunc pueros eorum parvos, ut deriderent Eliseum. Et egressi pueri de civitate, illudabant ei dicentes: Ascende calve, ascende calve. Eliseus autem per hoc intelligens DEUM verum, cuius cultor erat, floccil pendit a virtus civitatis, cum respexisset pueros, maledixit eis in nomine Domini: ut sic magnificaret in civitate nomen veri DEI, quem contemnebant illi. Et mox egressi de saltu duo ursi, laceraverunt ex eis quadraginta duos pueros: quod scientes viri civitatis timerunt valde nomen DEI Elisei. Filij verò Prophetarum illic commorantes, viso hoc signo, cum gaudio & honore receperunt e Eliseum in Patrem eorum & magistrum. d. Abijt autem inde Eliseus in montem Carmeli, & visitans & consolans filios prophetarum habitantes ibi: apud quos tunc non diu mansit: quia desiderabat prius cæteros filios prophetarum visitare, & tandem in montem Carmeli redire. f.

Pergens ergo inde in Samariam, visitavit filios prophetarum illic habitantes: ubi relictam prophetæ b. Abdia oppressam alieno ære, propter alienationem quam fecerat Abdias centum ELIÆ discipulis, quos absconso servaverat in speluncis, & Eliseus a debito relevavit, & victum sibi, & suis filiis ministravit, multiplicans miraculosè in magnam quantitatem parum olei, in domo mulieris inventi: quod ipsa vendens, & creditoribus satisfecit, & de reliquo pretij victum sibi & filiis suis procuravit.

Rediens ergo inde in Eliseum in montem Carmeli, transit per civitatem Sunam, ubi erat mulier quædam magna, ad quam in Eliseus divertebat, quoties per Sunam transibat: quem mulier prædicta in suo hospitio honestè recipiebat, in quo cenaculum sibi fecerat, & ei decenter de suis facultatibus ministrabat. Quæ cum filio careret, eod quod haberet vitum ineptum ad generandum, propter senium, promisit sibi Eliseus in remunerationem dictæ hospitalitatis, quod filium de viro suo conciperet, & haberet. Et cum ita

1. hom. à Jesu Opt. Tom. I.

ei evenisset, contigit processa temporis quod postquam puer creverat, mortuus fuit. Indicavit ergo mulier viro suo, se velle ad Eliseum ascendere in Carmelum. Cui vir nesciens filium esse mortuum dixit: Quam ob causam vadis ad eum? hodie non sunt Kalendæ, nec Sabbatum, quasi dicere vellet: si hodie esse festum, causam haberes ascendendi ad eum.

Consueverant siquidem devotæ personæ, benedictionem secum victualium afferentes, visitare diebus festis Eliseum, & ceteros monachos montis Carmeli: præcipue autem devotione audiendi ab Eliseo, & ab alijs prophetis, verbum DEI. Cum ergo venisset mulier illa ad Eliseum in montem Carmeli, corruens apprehendit pedes ejus, & dixit ei: Nunquid petivi filium à te? Nunquid non dixi, ne illudam me? Illudam se reputabat, eod quod filium, quem sine ejus petitione sibi Eliseus à DEO impetraverat, ita citò perdidisset. Cernens autem Eliseus eam in amaritudine magna positam, surgens secutus est eam in domum suam, & ingressus in cubiculum, ubi puer mortuus jacebat, suscitavit ad DEUM oratione, suscitavit à mortuis puerum. Quem cum matri assignasset vivum, illa corruens ad pedes Elisei adoravit super terram, gratias reddens DEO & Eliseo. Per hæc itaque prædicta signa, & plura alia, manifesta sunt Eliseus religiosi viri filijs Prophetarum ELIÆ discipulis duplicem ELIÆ spiritum esse in eo completum: & propterea prædicti omnes monachi receperunt eum pro ELIA in Patrem eorum præcipuum & magistrum.

Monasteria frequentata audiendi verbi Dei causa. Ibidem.

Alias cap. xxv.

CAPVT XXVII.

Admirabile institutum Rechabitarum ex imitatione instituti Filiorum Prophetarum.

ELISEUS etiam per signa & virtutes, quæ operabatur inter plebes, trahebat ad suam propheticam Religionem multos devotos homines. Inde est, quod vir Dei Jonadab filius Rechab, sciens Eliseum à mortuis resuscitasse Sunamitam filium, tractus fuit per hoc ad sequendum in prophetica disciplina vitæ monasticæ prophetam habet illum. Cinai verò progenitores Rechab hominis Dei, qui ab inclyto Jabez legis doctore fuerant profunde in lege DEI erudit, suos posteros legem DEI canere, & laudes ejus resonare docuerant. Jonadab autem in his omnibus plenè instructus, ad majorem perfectionis cumululum, fuit, ut præmittitur, Eliseum Prophetam in monastica vita eremitica imitatus. Et quamvis in virginali castitate Eliseum sequutus non fuerit, volens propter fragilitatem carnis tam se quàm suos uti conjugio, & prolem ad cultum DEI licitè procreare, iam exemplo Elisei, relictis omnibus extra urbes, cum Cinai ab eo descendentibus, in tabernaculis habitavit: de quibus in libro Paralipomenon legitur: Hi sunt Cinai, qui ventrunt de calore, hoc est, de fervore vitæ religiose, domus Rechab, canentes atque resonantes, & in tabernacula commorantes.

Cinai eruditi in lege Dei. Jud. 4. Fuit: even, pro, fit, quod erat in ms. Gado.

Procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

Cinai itaque ab hoc Rechab descendentes, & cum Jonadab filio ejus Religionem Elisei eremiticam sequentes, dicti sunt Rechabitarum: quorum pater, scilicet Jonadab, per Eliseum Prophetam in disciplina prophetica monasticæ vitæ eremiticæ benè doctus, injunxit ipsis Rechabitis, & cunctis Cinai ejusdem propositi per affinitatem eis conjunctis, cætera præter continentiam in institutione Elisei consulti: ut videlicet Patri eorum semper obedirent.

Alias cap. xxv.

Cinai eruditi in lege Dei. Jud. 4. Fuit: even, pro, fit, quod erat in ms. Gado.

Procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

procreare, elegimus ex Ven. pro, procure, quod

003

venit, † Hist. 35

CAPVT XXIX.

Carmelitæ liberi manent à communi captivitate Iraclitarum.

Quoniam ergo prædicti Monachi, dum regebantur per Eliseum, & etiam post eji decessum, quærebant ex totis eorum præcedijs DEI regnum; pro quo facilius consequendo, terrenas divitias & carnales delicias respuebant, humanaque consuetudine, & turbaram tumultus vitabant; ideo præservavit eos DEUS à captivitatibus, ad quas ante incarnationem Christi JESU induxit populum Judæorum, propter peccata eorum. Quod tamen ad majorem Judaici populi cessit confusionem, ut ipse in fortissimis civitatibus & munitis salvati non posse; cum monachi Carmelitæ in aperta montis Carmeli eremo, & non munita, ab insulibus Assyriorum, & exercitibus Chaldaici, per DEUM tunc protegerentur. Sed causa hujus diversitatis fuit, ex parte quidem illius populi, legis divinæ prævaricatio: è contra vero ex parte dictorum monachorum, ejusdem legis observatio.

Quod totum bene significavit propheta DEI Isaias, dum in persona Domini captivitatem, & terræ dissipationem, populo Judæorum venturam vaticinaretur, ira inter cætera dicens: *Plangite super regione desiderabilis, super vinea fertilis: super humum populi missina & vepres ascendent: quanto magis super omnes domos gaudij civitatis exultantis? Domus enim dimissa est, multitudo urbis relicta est.* Et paulo post de Monachis Carmelitis illius temporis contrariam sententiam subdens Propheta, in persona Domini, ait: *Et eris desertum in Charnel, & Charnel in saltum reputabitur. Et habitabit in solitudine judicium, & justitia in Charnel sedebit.* Et erit opus justitiæ pax, & cultus justitiæ silentium, & securitas usque in sempiternum. Et sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta. Licet namque temporibus Judaicorum captivitas esset desertum in Carmelo, ita quòd Carmelus non in ruinam, vel aedificium, sed in saltum verè reparabatur; populus autem monachorum illic habitantium faciebat in solitudine illa iudicium DEI, & servabat in Carmelo justitiam cælestis regni: sicut Propheta prædixerat. *Habitabit in solitudine iudicium, & justitia in Carmelo sedebit.* Cujus justitiæ opus erat pax, qua ab invicem perimebant bellum: Et cultus prædictæ justitiæ erat silentium, quo in ore vitabant multiloquium. Cultus quoque dictæ justitiæ erat securitas, quæ à corde fugabatur inimicorum metum.

Quippe monachi illi non erant ad invicem per pacem dispositi, quòd inter eos nullum erat bellum. Et sic erant in ore per silentium muniti, quòd inter eos nullum erat multiloquium. Et ita erant in corde quieti & secuti, quòd cor eorum non reprehendebat eos ante DEUM. Ideo confidentes in DEO eos protegente, cujus beneplacita faciebant semper, nullum habebant de inimicis metum. Teste enim Sapiente, *Cum placuerint Domino via hominij, inimicos quoque ejus convertet ad pacem.* Quia ergo ipsi studebant DEO per justitiam placere; ideo protexit eos DEUS à timore & insulibus inimicorum, & à captivitatibus Judæorum, sicut promiserat, dicens: *Sedebit populus meus in pulchritudine pacis, & in tabernaculis fiducia, & in requie opulenta.* scilicet virtutibus & pascuis doctrinæ veritatis.

vent, & vinum in sempiternum non biberent, & domos non edificarent, & sementem non sererent, & agros non possiderent, & vineas non plantarent nec haberent; sed in solitudine extra utber cunctis diebus in tabernaculo habitarent: prout hæc, & alia, de ipsius plenius testatur Jeremias propheta.

CAPVT XXVIII.

Elifeus dulces reddit colocynthidas, ac panem multiplicat coram Filijs Prophetarum, juxta vitam verè communem.

Denique ELISEUS summa cum diligentia creditos sibi monachos Filios Prophetarum regebat, quos suo exemplo & magisterio inducebat, propter regnum DEI melius consequendum, ad perfectionem inquirendam, secundam formam disciplinæ vitæ monasticæ per DEUM traditam ELIÆ. Quibus etiam de craftino non sollicitus providebat in vitæ necessarijs, non solum per humanam industriam, imò interdum miraculosè supra naturalem potentiam. Legimus namque in libro Regnorum, quòd cum esset fames in terra, & dicti filij Prophetarum habitarent coram Eliseo, compatiens ipse fami eorum, dixit quòdam vice uni de famulis suis: *Pone ollam grandem, & coque pulmentum Filijs Prophetarum.* Egressus ille, ut colligeret herbas agrestes, inveniens quasi vitem silvestrem, collegit ex ea colocynthidas implens pallium suum, & nascions quid esset, conscidit in ollam pulmenti. Infuderunt ergo solijs, ut comederent. Cumque gustassent Filij Prophetarum de coctione hac, clamaverunt ad Eliseum, dicentes: *Mors in olla viri Dei.* Mortiferum enim erat præ amaritudine colocynthidarum illud pulmentum. Non fuit autem Elifeus iratus coquo, laetior enim mensæ consuetudinem non habebat: sed dixit eis: *Afferite farinam.* Et cum attulissent sibi, misit in ollam: & statim dulcorata fuit etia, fugatâ omni amaritudine ab ea. Jussit ergo Elifeus iterum infundi Filijs Prophetarum, qui tunc de ea dulcificata lautè comederunt.

Alteri quoque vice, cum vir quidam ex devotione attulisset de Basalsalija Eliseo panes primitivos, videlicet viginti panes herbas etos, & frumentum novum in parta suas; dixit Elifeus ministro suo, ut daret Filijs Prophetarum ad comedendum. Qui respondit: *Quantum est hoc, ut apponam coram censum viri?* Quasi diceret, Parum, aut nihil erit inter tantos. Cui dixit Elifeus, da eis: quoniam comedent, & supererit. *Posuit itaque coram eis, qui comederunt, & eis satiatis, superfuit juxta verbum Elisei, multiplicantis miraculosè prædictos panes, sine aliqua extrinseca additione.* Decebat quippe, ut hac omnia adjucentur eis, non sollicitus indebitè quid manducarent, aut quid biberent, aut quo operirentur: quoniam primum & ante omnia quærebant regnum DEI & justitiam ejus; proicientes omnem sollicitudinem suam in DEUM, cui cura est de hominibus.

Alias cap xxv.

4. Reg. 4.

Refectorium commune Monachorum.

4. Reg. 4.

Nulla ibi mulieres.

Matth. 5.

1. Petri 5.

Alias cap xxv.

Isaia 32.

Veritatem.

Carmitas.

Operari.

Silentium.

Justitiam.

Sept. mensibus.

Prover. 16.

Alias 15.

Mohit.

Ad mentem.

Quadr.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

17.

in civitate Pacis. Michas 7. Pascentur, passivè, Videatur legendum, Pascentur activè, * Recedè dicit, Religiosis, quia prececidit in Propheta. Perijit pium de terra. Psal. 44. Michas 7. * Verti debuerat Basanitis & Galaaditis, lecondum 70. ac conforter. Intellexit autem per Basanitis, & Galaaditis. * Elebat pinguis, i. pascebatur. * Pascentur passivè, ergo in textu, Pascent, activè, Psal. 44. Iterum passivè. Alias cap xxv 1. Monachi conjugati. Rechabites. Jerem. 35. Ibidem.

re Religionis uberibus: quemadmodum Michas propheta concludendo terram Judæorum fore propter peccata eorum desolatam, dicens: Terra erit in desolationem propter habitatores suos, & fructum cogitationum eorum: subdit alter de his monachis, inquiens: Pasce Domine populum tuum in virga tua, gregem hereditatis tue, habitantes solos in saluta tu in medio Carmeli, pascentur Basan & Galaad juxta dies antiquos. Ubi Propheta primò orat DEUM, ne populus monachorum montis Carmeli concludatur simili sententiâ desolationis cum Judæis: sed pascat ut prius doctrina * Religionis per DEUM sub virga, id est, regula suâ directionis: idè ait, Pasce Domine populum tuum in virga tua, de qua Psalmista, Virga directionis, virga regni tui. Ne autem Propheta videretur pro toto populo Judaico orare, specificat hanc solam, dicens, Gregem hereditatis tue habitantes solos in salu: scilicet Carmeli. Secundo prævidens Michas se esse exauditum, prophetat venturum quod oraverat, dicens: In medio Carmeli pascentur Basan & Galaad. Intellexit autem per Basan & Galaad hos monachos montis Carmeli: tum primò, quia quam plures eorum erant tunc de regionibus Galaad & Basan oriundi: tum secundò, quia Basan interpretatur pinguis: & cœtus horum Religiosorum * fiebat in medio Carmeli pinguis pascos divinis, scilicet doctrinæ veræ Religionis. Galaad quoque interpretatur acervus testimonij, & DEUS cœtum horum monachorum acervavit in medio Carmeli, in testimonium contra populum Judæorum; ut intelligeret populus, quòd propter prævaricationem Legis divinæ fuerit captivatus, & terra eorum desolata: cum hi Religiosi, quia servaverunt legem DEI remanserint liberi in terra illa, in medio Carmeli. Deinde exponit Propheta qualiter in medio Carmeli pascentur, dicens: Juxta dies antiquos: in quibus, scilicet sub virga directionis regni Dei, pascebantur ab ELIA in monte Carmeli, doctrinâ prophetice vitæ monasticæ, secundum formam institutionis hujus Religionis per DEUM creditam ELIÆ.

CAPVT XXX.

Rechabites item ab hostibus Chaldaicis liberi dimissi.

Monachi etiam Rechabites quamvis essent in Hierusalem reclusi, dum exercitus Chaldaicus Jerusalem & ceteram terram Juda devastavit, ipsi tamen non fuerunt cum reliquo populo Judæorum in Babylonem translati; sed in terra promissionis detentati; sicut & monachi Carmelitæ prædicti. Quoniam Nabuzardan princeps exercitus regis Nabuchodonosor, dum prædictam captivitatem Judæorum in Babylonem transferret, hos monachos Rechabites cum Hieremia Propheta liberò abire concessit: quemadmodum Hieremias & populi captivitatem, & Rechabitarum liberationem, prophetaverat in persona Domini, dicens: Firmaverunt filij Jonadab filij Rechab præceptum patris sui, quòd præceperat eis: populus autem iste non obedivit mihi. Idcirco hæc dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Ecce ego adducam super Judam & Jerusalem universam afflictionem, quam locutus sum adversum illos, eò quòd locutus sum ad illos, & non audierunt. Vocavi illos & non responderunt mihi. Domini autem Rechabitarum dixit Hieremias: Pro eo quòd obedisti præcepto Jonadab patris vestri, & custodisti omnia mandata ejus, & servasti universa quæ

præcepit vobis, propterea dicit Dominus exercituum, DEUS Israel: Non deficiet vir de stirpe Jonadab filij Rechab, stans in conspectu meo cunctis diebus. Intellexit autem DEUS per virum de stirpe Jonadab, non quidem principalem carnalem ipsius Jonadab generationem, sed potius Religionis nostræ eremiticæ genus. Neque enim filij carnales ipsius Jonadab, aut ab eis geniti, sed solum monachi in hac Religione eremitica eis succedentes, steterunt in conspectu DEI cunctis diebus: quamvis carnalis stirps Rechabitarum perduraverit usque in ruinam civitatis Jerusalem, à Tito & Vespasiano pertratam. Nam dum beatum Jacobum Alphaei, qui paulò ante ruinam prædictæ civitatis deceffit, Judæi in dicta urbe lapidibus obtraxerunt; sacerdos quidam ex his Rechabitis, nitebatur eum à morte erueri. Quoniam Apostolus Jacobus nunquam bibit vinum, & alias abstinentias grandes, similes Rechabitarum observantij sequutus fuit.

CAPVT XXXI.

Monachi Carmelitæ Christiani ejusdem Religionis sunt cum Monachis in veteri Lege ab ELIA in Carmelo institutis.

Intuentes quidam viri, monachos montem Carmeli nunc habitantes esse Christianos; putaverunt, ut asseris, dilecte Caprasi, eos non esse ejusdem Religionis cum illis Monachis, qui olim per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in eodem monte instituti: pro eo, quia illi non fuerunt Christiani, sed Judæi. Quam autem erroneam istorum virorum opinio à veritate deviet, ex sequentibus manifestum tibi fiet. Antiqui namque hujus montis monachi, etsi non nomine, tamen rectè à fide fuerunt Christiani veri, sicut sunt monachi moderni: quoniam illi fidem firmam in Christum habuerunt, à quo & animarum salutem speraverunt, pro qua consequenda mundum reliquerunt, & corpora ac animas suas DEO obtulerunt: de quibus Apostolus sic ait: Circumscribitur in melioris, & in pellibus caprinis, egentes, angustiati & afflicti, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, in speluncis & in cavernis terræ: & hi omnes testimonio fidei probati fuerunt. Si ergo teste Apostolo, illi fuerunt probati testimonio fidei, quis non videat, quòd ipsi non perfidi, quales sunt moderni ludæi, sed veri fuerunt orthodoxi. Quorum tempore si Dominus noster Jesus Christus, quem cupiebant videre, & audire, venisset in hunc mundum, sicut in nostris venit temporibus, non minus facti fuissent, non solum fide, sed & nomine Christiani, ejus doctrinam & Sacramenta suscipiendo, quàm sunt eorum successores. De illis enim Salvator noster loquens discipulis suis ait: Amen dico vobis, quia multi Propheta, & Iusti, cupierunt videre quæ videtis, & non viderunt, & audire quæ auditis, & non audierunt. Sed quamvis Sacramenta gratiæ, quæ nos his diebus videmus in remissionem peccatorum à Christo Jesu instituta, illi non viderant; & licet dogmata & miracula, quæ ad salutem animarum & confirmationem fidei diebus nostris audimus à Domino Jesu dicta & facta, illi non audierunt; hæc tamen omnia ipsi suis successoribus vaticinati fuerunt: quemadmodum enim ait P. Petrus Apostolus: Omnes Propheta & Samuel, & deinceps, qui locuti sunt, annuntiaverunt dies istos. Quòd enim non est

Petris, nomen Jonadab toti posteritati suæ impositum fuisse spiritualiter. Ex Hegeippo. * Hægesippus l. 5. Rechabites etiam ex alijs tribubus. Alias cap xxvii.

Idem argumentum inter Latinos per sanctum Prophetam DEI ELIAM fuerunt in tractat & definit B. Augustinus lib. 3. contra 2. Epistolas Pelagianorum. Hebr. 11. Nomen, modernis, redolet aliquam primorum temporum viciniam, sicut & nostra temporibus. Matth. 13. Sacramenta gratiæ Christus ipse instituit. Act. 3.

Monachi Eliani à Ioanne baptizati, ab eodem docentur de Baptismo Christi in spiritu.

Hic Joannes venit in testimonium, ut testimonium perhiberet de Lumine, ut omnes crederent per illum. Praivit enim antefaciem Domini parare vias eius. Anno siquidem quindécimo imperij Tiberij Caesaris, factum fuit verbum Domini super Joannem, habitantem in deserto, juxta fluem: Jordanis, ubi prædicti Religiosi Filij Prophetarum manebant. Et venit in omnem regionem Jordanis, prædicans baptismum penitentiae in remissionem peccatorum. Tunc sicuti testatur Evangelista, exhibet ad eum Hierosolyma, & omnis Judæa, & omnis regio circa Jordanem, & baptizabantur ab eo in Jordanem, confitentes peccata sua. Propterea Religiosi Filij Prophetarum montis Carmeli, & alij in tabernaculis propè fluentia Jordanis, & in cæteris eremis terræ promissionis habitantes, fuerunt tunc à sancto Joanne duce eorum, sicut & cæteri de populo baptizati. Præparabantur autem ipsi per hoc ad unigenitum DEI Filium dignè cognoscendum, qui tunc inter homines ignotus convertebatur: sicut ipse Baptista palam revelavit tunc Judæis, dicens: Medius vestrum stetit, quem vos nescitis: ipse est, qui post me venturus est, & ante me factus est; cuius non sum dignus ut solvam corrigiam calcamenti ejus.

Cum ergo prædicti Religiosi voce præconis intellexissent unigenitum DEI Filium esse præsentem in mundo, quem ex toris eorum præcordijs cupiebant videre, & à cæteris hominibus discernere, proposuerunt Baptista inseparabiliter assistere; scientes in ejus baptismò DEI filium esse manifestandum: sicut ipse Baptista testabatur, dicens, Ut manifestetur in Israel, propterea veni ego in aqua baptizans. Quemadmodum autem JESUM absentem Joannes eis evangelizaverat, ita postmodum ipsum præsentem eis manifestavit. Venit enim JESUS à Galilæa in Jordanem ad Joannem, ut baptizaretur ab eo.

Videns autem Joannes JESUM venientem ad se, indice eum omnibus prodens, ait: Ecce Agnus DEI, ecce qui tollit peccata mundi. Hic est de quo dixi, Post me venit vir, qui ante me factus est, quia prior me erat. Ut autem hoc Præcuroris testimonium creditibilis redderetur, baptizato JESU à Joanne confestim aperti sunt caeli, & descendit Spiritus sanctus corporali specie in ipsum: tanquam digitò quodam fidei omnibus demonstraret, hunc esse illum, qui eis à Joanne in baptismò manifestandus, prædicabatur.

Denique hunc, super quem columna mactis, verum esse DEI Filium, vox Patris de caelo tunc facta eos etiam docuit, dicens: Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi complacuit. Quamobrem Baptista, testimonium iterum perhibens Christo, exolebat ejus Baptismum dicens: Vidi spiritum descendentem quasi columbam de caelo, & manentem super eum. Et ego nesciebam eum: sed qui misit me baptizare in aqua, ille mihi dixit: super quem videris spiritum descendentem & manentem super eum, hic est, qui baptizat in spiritu sancto. Ne itaque prædicti Religiosi spem salutis ponerent in Præcuroris Baptismo, ipse perfectiori Baptismo scilicet Christi, eos fore baptizandos prophetaverat, dicens eis: Ego baptizavi vos in aqua: ille vero scilicet Christus, baptizabit vos in spiritu sancto & igne. Quamquam, ut Joannes Evangelista testatur, JESUS non baptizaret, sed discipuli ejus.

Verum, quia ille dicitur præcipuè rem aliquam habere in facie, Mat. 3.

existimandum successores illorum ad Religionem eorum idèd non pertinere, quia sunt Christiani; sed multo magis esset arbitrandum ipsos successores nihil religioni eorum attinere, si Christianitatis ritum ad animatum salutem consequendam non suscepissent; sicut eis illi Propheta vaticinati fuerant. Teste enim beato Petro Apostolo, de animarum salute exquisierunt, atque scrutati sunt Propheta, qui de futura in nobis gratia prophetaverunt, scrutantes quod vel quale tempus significaret eis spiritus Christi, pronuncians eas, quæ in Christo sunt passiones, & posteriores gloria, quibus revelatum est, quia non sibi ipsis, nobis autem ministrabant ea, quæ nunc nunciata sunt.

CAPVT XXXII.

S. Ioannes Baptista monachus instituit S. ELIÆ.

Successores ergo illorum sanctorum Prophetarum, monachi filij Prophetarum, qui sicut dictum est, in eremo montis Carmeli, & in solitudinibus propè fluentia Jordanis, ac in alijs desertis, & in urbibus terræ promissionis habitabant, ab ipsis Prophetis incunctanter traditum, ut præmittitur, tenebant, Christum pro humani generis redemptione incarnandum, moriturum, & gloriosè resurrecturum: quem ex totis eorum præcordijs desiderabant, & sperabant venturum. Quos sicut DEUS per ELIAM, & cæteros ejusdem propositi Prophetas, instruere de adventu Christi futuro dignatus fuit: ita etiam, ut de præsentia Christi in mundo per ejus Præcursores eos doceat, disposuit, quòd prædictus Præcursores sic ante JESUM Christum in spiritu & virtute ELIÆ præcedere, ut jam in sua pueritia monasticam eorum vitam eremiticam ab ELIA Propheta institutam assumeret: Quod nec Evangelista Lucas sinit, de ipso Præcursores dicit: Puer autem crescebat, & confortabatur spiritu, & erat in deserto. Notant autem ait Lucas, in deserto: quia Joannes tam in desertis solitudinis Jordanis, sicut filij Prophetarum, quam in desertis montium latuit; sicut ELIAS & Eliseus.

Cum ergo venit sacri plenitudo temporis, fuit ad dictos monachos in desertis missus homo ille à DEO, cui nomen erat Joannes: scilicet Baptista, monasticæ vite eremiticæ, ab ELIA instituta, cultor eximius. Ambo enim tam ELIAS, quam Joannes, fuerunt indumentis hispidis vestiti, luxu casti, vidu fugi, conversatione solitarij, & deserta jugiter fecerunt. Fuerunt etiam electi per DEUM Præcursores Christi: Joannes quidem adventus primi; ELIAS vero ultimi: dicitur Dominò: Elias quidem venturus est, & restituet omnia. Dico autem vobis, quia Elias jam venit, & non cognoverunt eum, sed fecerunt in eo quacumque voluerunt. Tunc intellexerunt discipuli, quia de Joanne Baptista dixisset eis. Et propterea Sacerdotes & Levitæ ab Hierosolymis per Judæos ad Joannem missi, inveniunt eum in omnibus, conversationem monasticæ vite eremiticæ, ELIÆ præcipuè, sequi, quærebant ab eo, si ipse erat ELIAS. Quoniam, sicut Angelus Gabriel de eo prædixerat, venit ipse in spiritu, & virtute Eliæ: ad exemplum cujus domo sui patris, & terrenis opibus derelictis, conversatus fuit jugiter in desertis, & ad instar illius vinum & licetam non bibens, habuit ad imitationem ejus vestimentum de pilis camelorum, & zonam pelliceam circa lumbos suos, ut testatur Matthæus Evangelista. Ideò Christus, sciens Joannem expressam monasticæ vite Propheta ELIÆ imaginem gerere, dixit de eo turbis: Si vultis accipere, ipse est Elias.

Luc. 1. Notant autem ait Lucas, in deserto: quia Joannes tam in desertis solitudinis Jordanis, sicut filij Prophetarum, quam in desertis montium latuit; sicut ELIAS & Eliseus.

Matth. 3. Christus, sciens Joannem expressam monasticæ vite Propheta ELIÆ imaginem gerere, dixit de eo turbis: Si vultis accipere, ipse est Elias.

Matth. 12. Christus, sciens Joannem expressam monasticæ vite Propheta ELIÆ imaginem gerere, dixit de eo turbis: Si vultis accipere, ipse est Elias.

Alias posterior pars cap. xxi. i.

Filio- rum Pro- pheta- rum di- stincta fides de mysterijs Christi.

Luc. 1.

Joan. 1.

Matth. 17.

Joan. 1.

Matth. 3.

Matth. 12.

Alia cap. 19.

Joan. 1.

Matth. 3.

Alia cap. 19.

S. Joann. Baptista.

Joan. 1.

Matth. 3.

Matth. 3.

Matth. 3.

Joan. 1.

Matth. 3.

Joan. 2.

Matth. 3.

Matth. 3.

facere, cuius auctoritate & nomine eam alius faceret, & quia Apostoli post acceptum Spiritum sanctum baptizabant homines in nomine Domini JESU, sicut B. Lucas testatur; & sub invocatione huius nominis descendebat super baptizatos Spiritus sanctus in specie ignis visibilis, ideo dixit Joannes Religiosis predictis: Ille, scilicet Christus, baptizabit vos in Spiritu sancto, & igne. Innuerat autem per hoc eis, quo tempore essent ipsi Baptismo Christi baptizandi: quia scilicet, tunc, quando Apostoli Baptismum conferrent in nomine Domini JESU Christi, & Spiritum sanctum, in specie ignis visibilis, acciperent illi, qui ab eis baptizarentur sub invocatione nominis Christi. Quod ante Christi resurrectionem, & gloriosam ejus in celos ascensionem, factum non fuisse Joannes Evangelista evidenter testatur, dicens: Nondum erat Spiritus datus, quia JESUS nondum erat glorificatus.

Aliis cap. xxx. Religiosi in Hierosolymis ex dispersis Iudæorum.

Temporibus autem Baptismum Joannis precedentibus, gens Judæorum à diversis gentibus & regionibus multas perpessa fuerat captivitates, & dispersa in diversis gentium regiones: maxime autem ab Antiocho Epiphane, rege Syriæ durissimas sustinerat in lege persecutiones. Sicut namque refert sacra libri Machabæorum historia, Antiochus ad tantum Judæos deduxit opprobrium, ut legem DEI observare volentibus mortis infligeret tormentum. Quisque enim cogebatur idolis offerre sacrificium, vel necis pati supplicium. Propter quod multos promiscui sexus de populo Judæorum oppressiones has, & abominaciones ferre non valentes, oportuit propriam patriam relinquere, & in alijs diversis mundi regionibus dispersos habitare, qui in dispersione genuerunt filios, loquentes idioma: & linguas gentium illarum regionum, in quibus nascebantur & educabantur.

Ex his autem Judæis, natis in regionibus illis, multi divotione tracti terræ promissionis, tempore imperij Tiberij Cæsaris, ad terram illam, cum in pacis teneretur tranquillitate, remeantes, studebant religiosè illic vivere, copulantes se predictis Religiosis habitantibus in terræ promissionis urbibus, & præsertim illis, qui manebant in Hierosalem: quorum memoratus fuit beatus Lucas in Actibus Apostolorum, dicens: Erant autem in Hierosalem habitantes Judæi, viri religiosi ex omni natione, quæ sub celo est. Habebant liquidem predicti Religiosi tunc mansionem maxime in Hierosalem: quia cum esset civitas insignis, & metropolis Judæorum, in qua cultus divinus præcipue vigeat, reperiebant in ea plures devotos Judæos, qui se ad eorum Religionem convertabant. Quos postquam predicti Religiosi in rudimentis disciplinæ propheticæ & monasticæ vitæ erudierant, ad eremostansferebant.

CAPVT XXXV.

Aliis pars cap. xxx. Situs Monasterij in Hierosolymis, eremitarumque Carmelitanorum ad id confluxus celebrandæ Pentecostes causâ.

Præceperat autem in Lege vereri DEUS, tres festivitates peculiates, scilicet Paschæ, Penteco-

stes & Scenopægiæ, debere per Judæos solemniter celebrari: quas Judæis alibi celebrare non licebat, quàm in loco quem elegerat DEUS nomini suo, sicut mandaverat Moyses in Deuteronomio. Et sicut ex libro Paralipomenon edocetur, templum quod erat in Hierosalem constructum, fuit locus ille, quem DEUS elegit nomini suo: in quo loco annuatim tribus vicibus, scilicet in predictis festivitatibus, omnes masculi plebis Judaicæ debebant ex præcepto Legis in conspectu Domini apparere. Quamobrem religiosi viri, filij Prophetarum eremici: montis Carmeli, & alij juxta fluenta Iordanis, & in cæteris eremis, & suburbanis civitatum terræ promissionis, habitantes, ne præcepta Legis transgredirentur, annis singulis in Hierosalem ter venire consueverant, ut juxta Legis præceptum, tres festivitates peculiates, Paschæ Pentecostes, & Scenopægiæ, illic celebrarent. Et ob hoc quàm maxime mansionem religiosi filij Prophetarum habebant in Hierosalem, ut in dictis festis convenirent ad eam.

Anno ergo in quo Christus ascendit in cælum, omnes predicti Religiosi mox post ejus ascensionem in Hierosalem convenerunt, ut ibi instans festum Pentecostes celebrarent. Habitabant autem tunc in Hierosalem Apostoli Domini nostri JESU Christi prope mansionem dictorum Religiosorum, scilicet in illo cænaculo grandi & strato, in quo Christus in die cænæ fecit sibi parari Paschæ, ubi sacramentum Eucharistiæ instituit, & corpus suum sub speciebus panis sumendum discipulis tradidit, eosque sacerdotes ordinavit. Quod cænaculum erat in monte Sion, in parte illa montis, quæ dicitur mells; ubi erat olim palatium, quod rex David sibi construxerat. Et ita predicti Religiosi fuerunt in habitatione tunc Apostolorum vicini.

CAPVT XXXVI.

Multorum è Filij Prophetarum ad planum Christianismum conversio in die Pentecostes.

In die itaque Pentecostes, sicut beatus Lucas refert, factus fuit repente de celo sonus, tanquam adveniens spiritus vehementis, & replevit totam domum illius cænaculi, ubi erant omnes Apostoli Christi, & discipuli, sedentes: Et apparuerunt illis dispariæ lingue tanquam ignis, sedesque supra singulas eorum: repleti que sunt omnes Spiritu sancto, & coeperunt loqui varijs linguis, prout Spiritus sanctus dabat loqui illis. Religiosi autem præfati in monte Sion, non multum remorè à predicto cænaculo, ut præmittitur, habitantes, obstupuerunt audientes prædictum sonum insolitum resonare in cænaculo Apostolorum. Et scire cupientes quidnam hoc esset, ad illud Apostolorum cænaculum accesserunt. Qui cum illuc pervenisent, stupebant omnes & mirabantur: quoniam non solum illi est Religiosi qui in terra promissionis, sed etiam omnes illi, ex eis, qui extra dictam terram in diversis regionibus fuerant nati, audiebant Apostolos linguas suarum regionum loquentes, & DEUM magnificantes. Et propterea Religiosi magis stupebant, scientes Apostolos esse Galilæos, qui nunquam existerant in eorum regionibus, neque à quoquam homine docti fuerant loqui eorum linguas seu idiomatibus.

Alij autem ex Judæis, qui supervenerunt, audientes Apostolos loqui diversis linguis, & eos omnes minime

*Causa constructi monasterij in Hierosolymis.

*Ubi & quando, Christus sacerdos ordinavit.

Aliis posterior pars cap. xxx. Act. 2.

Religiosi ex Judæis Apostolorum vicini.

Non omnes

audien-
tes Apo-
stolos eos
inellige-
bant.

minimè intelligentes, iridebant, dicen-
tes eos esse ebrios. Beatus vero Petrus Aposto-
lus, cernens Religiosos, & quosdam alios
ex superveniens, esse scientes, incipit de-
trahentibus obviare, ostendens Apo-
stolos non esse ebrios, & probans per
scripturas Prophetarum eos Spiritu sancto
repletos. Evangelizavit quoque Religio-
sis, JESUM à mortuis resurrexisse, & ipsum
esse Deum, qui de caelo Apostolis sanctum
effudit Spiritum, exhortans, ut à prava
generatione Judaeorum segregarentur.

A^{ct}or. 2.

Auditis ergo sermonibus Petri, Religiosi
compuncti sunt corde, & dixerunt ad
Petrum, & ad ceterum Apostolorum: *Quid
faciemus viri fratres? Ad quos Petrus:
Poenitentiam agite, & baptizetur unus-
quisque vestrum in nomine Domini nostri
JESU Christi, in remissionem peccatorum,
& accipietis donum Spiritus sancti:* alij
quoque pluribus verbis exhortatus est
eos Petrus. Multi ergo ex prædictis
Religiosis, videntes, quòd illi, quos
Apostoli baptizabant in nomine JESU
Christi, recipiebant in specie ignis
visibilis Spiritum sanctum, recordati
suerunt advenisse tempus, de quo

*Dux
eremita-
rum
montis
Carmeli
S. Joan.
Baptista.
Matth. 3.

dux eorum beatus Joannes Baptistam
Christum prophetans, eis prædixerat,
ille, scilicet Christus, baptizabit vos in
Spiritu sancto, & igne. Quamobrem
accepterunt sermones Apostoli Petri,
& baptizati sunt ipsa die in Christo,
recipientes in signo ignis visibilis
Spiritum sanctum.

CAPVT XXXVII.

Aliàs cap
xxx1.

Ad miraculum claudi, ac sermonem
S. Petri, reliqui è Filijs Prophetarum
convertuntur.

*S. Joan-
nes Bap-
tista Reli-
giosorum
Ord Carm.

Altera autem die, cum illi ex prædictis
Religiosis, qui nondum ab Apostolis erant
baptizati, essent causà orandi in templo
cum reliquis de populo ad horam orationis
nonati, suppliciter à Domino DEO postu-
labant, ut per signum eis ostenderet, si
advenisset tempus illud, de quo dux
eorum Joannes Baptista eis prædixerat,
quòd Christus JESUS eos Spiritu sancto
& igne baptizaret. Titubabant enim de
hoc nonnulli eorum, quia non viderant,
neque audierant Christum JESUM
manibus suis quemquam baptizasse. Ipsi
tamen Joannis vaticinium non perfectè
intelligentes, sperabant, quòd sicut
Joannes suis manibus eos baptizaverat,
ita Christus proprijs manibus eos
baptizaret. Exaudivit autem tunc DEUS
orationem eorum, & ad rectum intellectum
vaticinij Joannis eos perduxit.

A^{ct}or. 3.

Contigit enim eadem hora, sancto
Istigante Spiritu, Apostolos Christum
& Joannem ascendere in templum, &
ad portam templi, quæ dicebatur
Speciosa, obvium habere hominem
quemdam, annorum amplius quadragesima,
ex utero matris claudum, rogantem eos
pro eleemosyna: Quem intrans Petrus
cum Joanne dixit: *in nomine JESU
Christi Nazareni surge, & ambula. Et
apprehensa manus ejus dexter à levavit
eum. Qui protinus exiliens ambulavit,
& intravit cum illis in templum,
laudans DEUM. Videntes autem prædicti
Religiosi, & omnis populus, eum in
templo ambulantem, & laudantem Deum;
& cognoscentes quòd ipse erat qui ad
eleemosynam sedebat ad Speciosam
templi portam, replati sunt stupore
& extasi in eo quòd contigerat illi.
Et cum viderent Petrum & Joannem
in portu, quæ appellabatur Salomonis,
concurrerunt omnes ad eos: quibus
Petrus predicavit JESUM, quem*

ibidem.

populus per ignorantiam interfecerat, à
mortuis resurrexisse, in fide ejus & nomine,
& non in propria Petri, vel Joannis, virtute,
claudus coratus fuerat. Propter quod
Petrus eis dicebat: *Nomen Christi, & fides,
quæ per eum est, dedit illi integram san-
tatem in conspectu omnium vestrum.*
Exhortabatur quoque eos Petrus, quòd
poeniterent & converterentur ad fidem
Christi, ut delecerent eorum peccata,
probans per Scripturas Prophetarum
fidem Christi & doctrinam esse ab eis
suscipiendam, & omnes eam re-
nuentes fore exterminandos.

Ut autem vehementius Religiosos
attraheret, cognominans eos proprio
titulo, quem à Prophetis traxerat,
dixit eis: *Vos estis filij Prophetarum,
& testamenti quòd disposuit DEUS
ad patres nostros, dicentem ad
Abraham: in semine tuo benedicetur
omnis familia terræ: vobis primum
DEUS suscitans filium suum, misit
eum benedicentem vobis, ut converteret
unusquisque à nequitia sua.*
Igitur Religiosi præfati viso
miraculo claudi, & audito sermone
Petri, intellexerunt quòd sicut
Christus, suo nomine per Petrum
invocato, dederat integram san-
tatem claudus, ita illos baptizabat
in igne & Spiritu sancto, super
quos effundebant Apostoli aquam,
nomen ejus sanctum invocando.
Hinc ergo petpenderunt, quòd
ideò Joannes Baptista dixerat eis
propheticè: *Ille vos baptizabit in
Spiritu sancto, & igne: quia super
quos Apostoli aquam effundendo
invocabant nomen Christi, JESUS
illos baptizabat, tribuens eis
Spiritum sanctum in specie ignis
de caelo missi. Quamobrem
crediderunt perfectè in JESUM,
& cum eis multi eorum, qui
audierant Petri verbum: quorum
numerus fuit quinque milia
hominum. Qui postmodum ab
Apostolis baptizati, receperunt
in signo ignis visibilis Spiritum
sanctum.*

CAPVT XXXVIII.

Eremitæ Carmelitani facti
Apostolorum coadjutores, amantes
allegoriarum veterum scripturarum.

Erant autem perseverantes in doctrina
Apostolorum, & communionem
fractionis panis: quotidie quoque
perdurantes in orationibus unanimes
in templo cum exultatione, & simplicitate
cordis, collaudantes DEUM. Quibus
omne spatium diei in studio-
rum exercitijs, & eruditione facti
Evangelij, ducebatur. Habebant
quoque tractatus factorum
voluminum, leges Patrum
so allegoricam intelligentiam
deducentes. Quoniam omnis
lex vetus eis videbatur
animali esse similis, eò quòd
extrinsecè velut corpus habeat
ipsam literam, & ea quæ
secundum literam designantur,
intrinsecè vero in litera,
tamquam anima lateat
cujusdam profundè divini-
que mysterijs sensus
invisibilis & spiritalis.
Quem illi, ab Apostolis
edocti, sublimitè & nobilitè
velut per speculum
inspicentes, & ex ipsis
literæ nominibus
admittendas quosdam
species intelligentiæ
conspicientes, divinam
& profundiore sapientiæ
factorum voluminum
tamquam copiosis
capibus imbuebantur.
Denique eorum multi
ea, quæ ab Apostolis
hauerant, cæteris
effundentes, fidem
Christi per Phœnicem
& Palestinam prædicarunt,
dilatantes dogma
fidei: & moribus
vitæ, ac monasticâ
conversatione, Ecclesiam
DEI insignissimam
demonstrantes.

CAPVT XXXIX.

Alia Cap. xxxi.

Carmelitæ accepta Evangelij luce my-
steria quondam ab ELIA reve-
lata clariùs intuentur.

fuit onerata amaritudine delictorum, sed instar
lius nubeculæ fuit levis per immunitatem pecca-
torum, & dulcis per plenitudinem charismatum.
Ipla enim in suo ortu fuit nubes illa, de qua per
Moyfen figuratè est scriptum, *Ecce gloria Domini
apparuit in nube.*

immunitas
semper
fuit.
Exod. 16.

CAPVT XL.

Alia cap
xxxii.

Allegoria temporis ortus Beatiss. MA-
RIÆ Virginis, ex traditione
per S. ELIAM.

Significavit autem DEUS ELIÆ, in prædicta
visione, quo tempore Nubecula illa, scilicet B. MA-
RIA, videretur à discipulis ELIÆ de mari, id est,
de amara & vitiosa natura humana, orti & as-
cendere. Nam ostensum fuit in eadem visione,
quod nullus eorum videret eam ascendere, antea
quam ipse semel per decem gradus ascendens,
contra mare prospiceret, & iterum alijs septem vi-
cibus per eisdem gradus ad contemplandum
contra mare rediret. Dixit enim ELIAS ad pue-
rum suum: *Ascende, & prospice contra mare: Qui
cum ascendisset, & contemplatus esset, ait: Non est
quidquam.*

Quæro ergo, quid fuit, puerum ELIÆ semel
per decem gradus ascendere ad prospiciendum
contra mare, & tunc nihil ei apparere? Certè hoc
nihil aliud fuit, nisi quod puer, id est, cætus disci-
pulorum ELIÆ, contemplando ascendit, primò
per illas decem generationes humanas à B. Luca
in genealogia Christi positas, quæ fuerunt ante
diluvium ab Adam usque ad Noë in prima mundi
ætate, & per eas discurrendo totum tempus quod
fuit à Noë usque ad Adam, puer prospexit, si fortè
eo tempore, nubecula, id est, infantula aliqua esset
nata contra mare, id est, contra solitam amarum
& vitiosam propaginem naturæ humanæ. E quia
nubecula illa non fuit à puero vita nasci in illa pri-
ma ætate mundi; idèo puer dixit: *Non est quidquam.*
Præcepto tamen ELIÆ redijt iterum puer septies
per decem gradus ad prospiciendum contra ma-
re: & rursus ait illi, *Revertere septem vicibus: & in
primis sex nihil sibi apparuit.* Hoc autem, scilicet
quod iterum puer, id est, cætus discipulorum
ELIÆ, sexies per decem gradus rediens nihil vidit,
denotat eam ulterius per alias sex decades huma-
narum generationum contemplando ascendisse,
quas B. Lucas in genealogia Christi tetigit, à Sem
filio Noë usque ad Jamne filium Joseph. Quarta
generationum decas prima, incipiens à Sem filio
Noë, terminata fuit in Thare filio Nachor. Secun-
da verò decas, incipiens ab Abraham filio Thare,
terminata fuit in Salmon filio Naafon. Tertia au-
tem decas, incipiens à Booz filio Salmon, termi-
nata fuit in Jona filio Erachim. Quarta verò decas,
incipiens à Joseph filio Jona, terminata fuit in
Elmadan, filio Het. Quinta autem decas, incipi-
ens à Cho'an filio Elmadan, terminata fuit in Jo-
seph, filio Juda. Sexta verò decas, incipiens à Se-
met filio Joseph, terminata fuit in Jamne, filio al-
terius Joseph. Per has quidem sex decades gene-
rationum, à B. Luca in genealogia Christi posita-
rum, ascendit puer, id est, cætus discipulorum
ELIÆ, discurrendo scilicet totum tempus quod
fuit à Jamne usque ad Sem, contemplando si fortè
eo tempore nubecula, id est, infantula illa esset na-
ta: & quia in toto illo tempore nata non fuit, idèo
tunc discipulis ELIÆ minime apparuit.

Postquam autem Professores hujus Religionis
fuerunt per Apostolos baptizati, & in sacri E-
vangelij eloquijs eruditi, intellexerunt plenè illud
mysterium esse impletum, quod per DEUM fue-
rat: Propheta ELIÆ in monte Carmeli revelatum.
Legimus quidem in libro Regnorum, quod
ELIAS ascendit in montem Carmeli, & pronus in
terram posuit faciem suam inter genua sua, & dixit ad
puerum suum: *Ascende, & prospice contra mare. Qui
cum ascendisset, & contemplatus esset, ait: Non est quid-
quam. Et rursus ait illi: Revertere septem vicibus. In
septima autem vice, Ecce nubecula parva, quasi vesti-
gium hominis, ascendebat de mari in Carmelum. Ab
eo autem loco montis Carmeli, ubi puer ascen-
debat, usque ad summitatem montis, undè pote-
rat mare prospici, erant decem gradus. Quos cum
semel puer ascendens, prospexisset contra mare,
mandavit illi ELIAS, sicut dictum est, ut iterum
alijs septem vicibus per eisdem gradus revertentis
contra mare prospiceret: Et in septima vice rever-
sionis, quæ amen fuit octava profectionis, vidit
puer nubeculam illam quasi vestigium hominis de
mari ascendentem in Carmelum. Et dixit ei ELIAS
Deo plu-
viam. *Ascende, & dic Achab: Junge currum tuum, & descen-
de, ne occupet te pluvia. Cùmque se reveret huc atque
Taditio
illuc, ecce tali contonebrati sunt, & nubes & ventus, &
de B. Vir-
gine per
s. Eliam.
Virgo
Dei para
exemplo
Eliæ vir-
ginita-
tem per-
petuam
est am-
plexata.
B. MA-
RIA per
nubecu-
lam sig-
nificata.
Repete
tecum,
de natura
peccatri-
cæ: ut sen-
sus sit,
jam in ip-
so sui con-
ceptu.
MARIA
nanquã
ponde-
rosa nan-
quam a-
mara fuit
Psal. 37
Ipla ab
omni
peccato**

Primò, quod quædam infantula nasceretur, quæ
ex utero matris suæ ab omni peccato munda egre-
deretur. Secundò, tempus in quo hoc adimpleretur.
Tertiò, quod hæc infantula virginitatem perpetuam
ad exemplum ELIÆ amplexaretur. Quarto, quod
quædam DEUS jungens naturam suam humanæ, de
Virgine illa homo nasceretur. Per hoc namque
quod ille puer ELIÆ vidit de mari nubeculam
parvam orti, revelavit DEUS ELIÆ, quod quæ-
dam infantula, scilicet beata MARIA, per illam
nubeculam significata, & instar illius nubeculæ
per humilitatem parvam, nasceretur de humana na-
tura peccatrice, designata per mare; quæ infantula
jam in suo ortu esset munda omni peccatorum
sordibus, quemadmodum nubecula illa fuit de mari
amaro orta, sine tamen aliqua amaritudine. Licet
namque nubecula illa esset originaliter ejusdem
naturæ cum mari, alterius tamen fuit qualitatibus, al-
teriusque proprietatis. Mare quippe ponderosum
est, & amarum: sed nubecula illa levis fuit, & dul-
ciora. Sic quamvis in quolibet alio homine natura
humana instar maris sic in sua origine, ita amari-
tudine peccatorum & pondere vitiorum pressa, ut
Psal. 37 *fateri cogatur Iniquitates mea supergressæ sunt caput
meum, & sicut onus grave gravata sunt super me;*
Beata amen MARIA de hoc mari, id est, natura
humana, aliter fuit orta: quoniam in suo ortu non

... IESU
... Spirit.
... II
... VIII
... 26

*Vertendim fuerat viri ut est in Septuaginta, *arod pot*, † Decas 7. incipit à Melchi: cuius & generationem hic ponit *Matth. binomius*. * Id est à Sem filio Nè. Beata Dei genitrix sèpè visa ab eremitis montis Carmeli. Alias cap xxiv.

In septima autem reversionis vice nubecula eis apparuit: quia in tempore comprehenso intra septimam illarum generationum decadem, B. MARIAM nata, & visa à discipulis ELIÆ fuit. In septima, inquit, vice, *Eccc nubecula parva, quasi vestigium hominis ascendebat de mari*. Prædictus namque Jamne, in quo sexta illarum generationum decas termina ut, genuit filium nomine † Melchi, à quo incipit harum generationum decas septima. Hic ergo Melchi genuit Levi, & iste Levi duos habuit filios, unum qui à B. Luca vocatur *Martha*, sed ab alijs dicitur Melchi, nomen avi sui retinens, & alium qui vocatus fuit Panhera. Iste verò Panhera genuit filium nomine Barpanthera: & hic Barpanthera genuit filium nomine Joachim, qui ex Anna uxore sua genuit B. MARIAM. Et ita in septima reversionis vice, hoc est, in illa generationum decade, quæ fuit septima, * ab illa in qua homines per DEI præceptum reverts fuerunt post diluivium ad multiplicandum genus humanum, nata fuit beata MARIA, in medio scilicet illius decadis septimæ: quæ etiam fuit defuncta antequam prædicta generationum decas septima esset terminata. Sed priusquam beata DEI Genitrix ab hoc sæculo migraret, fuit in Nazareth, & in Hierosalem, & alibi multoties à Professoribus huius Religionis visa.

CAPVT XLI.

Significata eadem visione beatæ DEIPARÆ Virginitas

Quemadmodum autem hæc nubecula scilicet beata MARIA, in septima generationum prædictarum decade fuit nata; ita etiam in eadem septima decade fuit à discipulis ELIÆ visa in Carmelum spiritualiter ascendere. Nam antequam decem generationes descendissent à Melchi, à quo, sicut dictum est, decas septima incipit, fuerunt docti professores huius Religionis, in Hierosalem, à summo templi Pontifice, quod beata MARIA virginitatem DEO servare proposuerat ad exemplum ELIÆ, sicut præostensum fuit in prædicta visione: *In septima, inquit, vice, ecce nubecula parva, scilicet beata MARIA, quasi vestigium hominis ascendebat in Carmelum*: quæ ideo visa fuit quasi vestigium hominis ascendere in Carmelum, quia in hoc suo spirituali ascensu non feminam quam imitaretur, sed hominem habuit in exemplum.

Antè quidem quam illa nubecula ascenderet in Carmelum, ascenderant utique ELIAS & puer suus ad montem illum: *Ascendit, inquit, ELIAS in montem Carmeli*. Interpretatur autem Carmelus, *scientia circumcissionis*, ad quam scientiam ille præcipue ascendit, qui ita scit præputium impudicitie à sua carne & mente circumcidere, ut non solum se ab illicito carnalis contagionis cæno alienum per castitatem reddat; verum etiam ab omni impudicæ voluptatis experimento se immunem per virginitatem DEO custodiat. Propterea quippe data fuit circumcisio in veteri lege, ut facta in virili membro, in quo libido solet dominari, castitatem mentis & corporis Deo servandam, & impudicitiam rescindendam indicaret.

Nemo autem unquam ad hanc ascendit circumcissionis scientiam priusquam ELIAS, & puer suus, id est, cæteris Filiorum prophetarum, discipulorum ejus: ipsi namque primi virorum seipso DEO per virginitatem perpetuam sponte dedicantes, castraverunt proflus ab omnibus venereis

voluptatibus mentes suas: & propterea appellatæ sunt Carmelita, quod est interpretatum, *scientia circumcissionis*: quia hoc quod circumcisio indicat sciunt perfecte in se adimplere. Cupientes enim carnis & mentis impudicitiam à se omnino rescindere, elegerunt primi virorum in virginitate perpetua DEO sponte vivere.

Primo ergo ascenderunt verè ipsi in montem Carmeli, id est, in altitudinem scientiæ circumcissionis: quia altius cæteris præcedentibus hominibus inchoantes sciunt præputium impudicitie ita penitus à se circumcidere, quod elegerint primi hominum propter DEUM virgines permanere.

Ad hunc quoque Carmelum, id est, ad hanc altam circumcissionis scientiam, nubecula illa, scilicet beata MARIA, ideò quasi vestigium hominis ascendebat, quia non femina, sed homo, id est, ELIAS exemplum ascendendi ei præbebat, quem ipsa imitari satagebat.

Nam sicut ELIAS prius præputium impudicitie scivit à sua carne & mente proflus circumcidere; dum primus inter homines studuit DEO virginitatem perpetuam sponte inchoare; ita postea beata DEI genitrix præputium impudicitie scivit exemplo ELIÆ à se penitus circumcidere, dum quasi vestigium hominis illius elegit prima feminarum propter DEUM in virginitate perpetua vivere. Hinc ejus sponsus in epithalamio sibi ait gratulabundus: *Caput tuum, ut CARMELUS*, tibi per caput rectè intelligitur mens anima: quia sicut in corporis membris caput præeminentia in viribus animæ mens est dignior: & sicut à capite membra, ita à mente cæteræ vires animæ reguntur. Carmelus verò, cognoscens circumcissionem, interpretatur. Rectè igitur sponsus huic Virginitati gratulans ait, *Caput tuum, id est, mens tua, o DEI genitrix, est ut CARMELUS*, id est, verè cognoscens circumcissionem: quia prima feminarum per spontaneam virginitatem scivisti à te proflus circumcidere omnem veneream voluptatem.

CAPVT XLII.

Veteris Testamenti Carmelitæ orant Deum, ut mittat Salvatorem significatum in pluvia.

Tandem demonstratum fuit discipulis ELIÆ in eadem visione, quo Ordine nateretur DEI Filius de hac Virgine. Nam mox ut puer ELIÆ, scilicet cæteris discipulorum ejus, vidit nubeculam illam de mari quasi vestigium hominis in Carmelum ascendere, dixit ELIAS puero suo: *Ascende & dic Achab iunge currum tuum, & descende ne occupet te pluvia*. Signum quippe expressum imminentis incarnationis Filij DEI fuit, quod puer, scilicet cæteris discipulorum ELIÆ, vidit nubeculam, id est, infantulam illam quasi vestigium hominis ascendere per montem prædictum in Carmelum, hoc est, ad tantam circumcissionis scientiam, ut servare vellet virginalem continentiam. Unde cum cæteris Professorum huius Religionis nitatis audisset in Hierosalem, juvenulam illam vovisse factæque DEO virginalem continentiam, confestim pervenit pendit quod adventus filij DEI propè, & in javoum nus erat. Et quemadmodum ELIAS præceperat, signum ita ascendit tunc cæteris discipulorum ejus per suam orationem ad Achab, qui † fraternitas paternitatis propinqua interpretatur, significat enim DEI Filium, in eo quod quem & genus humanum, antequam ipse incarnaretur veni-

CAPVT XLIII.

Alias cap
xxxvi.

Causa, ob quas Carmelita dicti sint,
Fratres B. Virginis *MARIE*; & de orato-
rio ab eis in monte Carmeli in
laudem *eiusdem Deiparae Vir-*
ginis erecto.

Recentes ergo Religionis hujus professores,
DEUM prædecessoribus eorum per visio-
nem prædictam specialiter revelasse, infantulam
quandam nascituram, quæ ex utero matris suæ
munda ab omni peccati sordē egredietur, & in-
staret eorum, spontaneam virginitatem amplectere-
tur, de qua virgine DEUS Homo nasceretur: con-
templantes etiam ipsi, hæc omnia postmodum
fuisse adimpleta, & genus humanum per hanc
Virginem accepisse à DEI Filio desideratum ab
eis plura (id est gratia divinæ) beneficium; cura
verum cum devotione assidue deservire huic vir-
gini, id eorum prædecessoribus revelata, ac
desiderata, & postea eis exhibitæ. Et studuerunt
hanc specialiter virginem ideo sibi ipsi in patro-
nam eligere, quia noverunt ipsam solam singula-
riter eis conformem in primitiis virginitatis spon-
taneæ. Quemadmodum enim virginitas spon-
taneæ fuit primò per pios professores hujus Reli-
gionis inchoata, & in vitis introducta: ita eadem
virginitas fuit postmodum per DEI genitricem
primò in feminis introducta, & incepta, sicut su-
prà commemoravimus. Propter quod, sicut Reli-
giosi Carmelita sunt primitiis virorum virgi-
num: ita B. MARIA est femina eorum virginum vo-
to primiticia.

Quæ conformitas primitiarum spontaneæ vir-
ginitatis, singulariter inter DEI genitricem & re-
ligiosos Carmelitas dudum prophetata, & postea
adimpleta, fuit causa, quod Religiosi Carmelita
Virginem *MARIAM* jam tempore Apostolorum
dicebant sororem suam, & propter dictam con-
formitatem, se ipsos Fratres beatæ *MARIE* Vir-
ginia appellabant.

Non arbitror autem, quod negare velis, quin,
eâdem Religione salvâ, professores ejus, ex causis
diversis possint in temporibus discretis designari
varijs titulis: alioquin in illum incideres errorem, do
quod Religio Christiana non esset eadem in no-
bis, quæ fuit in Apostolis, & Christi discipulis.
Quoniam Christianæ Religionis professores in
exordio prædicationis Christi, & Apostolorum,
non eodem designabantur cognomine, quo nunc
designantur. Testante namque beato Luca, cum
Christianitatis professores prius dicerentur *Disci-*
puli, postmodum verò Antiochiæ primò cogno-
minati sunt *Christiani*. Nunquid autem quia prius
alio, quam nunc cognominabantur titulo, dices *Ad. u.*
aliam fuisse in eis Religionem Christianitatis, Loqui-
quàm sit in nobis? Absit. Nec ergo debes absur-
dum reputare, monachos nunc montem Carme-
li inhabitantes ejusdem non esse Religionis cum
illis, qui in dicto monte conversabantur ante in-
carnationem Salvatoris: licet illi *Propheta*, & *Filij*
Prophetarum dicerentur; & isti *Fratres Beatae MA-*
RIE cognominentur. Tunc enim, ut diximus, tunc *Fra-*
tres B. ipsi vocabantur *Propheta*, quando cum instru-
mentis musicis & Cantibus, & Psalmis DEO psal-
lebant. Adveniente autem nova lege, ritus psallen-
di DEO cum illis instrumentis musicis cessavit, &
fuit

Pp

naretur erat fraternitas tantum paternitatis: quia
à quo Patre Filius æternaliter genitus, ab eodem
patre fuit creatum genus humanum: hinc DEI
Filius non confunditur patrem suum appellare e-
tiam patrem eorum, dicens: *Ascendo ad patrem me-*
um, & patrem vestrum.

Sed quia inter genus humanum & DEI filium
antequam ipse incarnaretur non erat fraternitas
maternitatis: quoniam DEI filius nondum erat ex
matre natus. Ideo optans cæteris discipulorum
Christus, ELIÆ, ut hæc fraternitas inter eos fieret, ascendit
per orationem ad Achab, id est, ad DEI filium. Et
sicut ELIAS præceperat, ita suppliciter DEI filio
dicebat: *Iunge currum tuum.* Currus quidem à cur-
rendo est dictus: est enim vehiculum circularis
figura, & habilis ad portandum onus. Significat au-
tem divinam filij DEI naturam, quæ est circularis,
id est, æterna, carens instar rotarum cætri, princi-
pio & fine, per quam divinam naturam ipse exul-
tavit ut gigas ad currendam viam: portans, ut Apосто-
lus ait, omnia verbo virtutis suæ.

Dicebat ergo suppliciter tunc illi puer, id est,
cæteris discipulorum ELIÆ, *Iunge nostræ scilicet*
naturæ, currum tuum, id est, æternam naturam
tuam, & descende ad nos: *nè te occupet*, id est, retardet,
sed magis provocet pluvia: scilicet quod descendes
sicut pluvia. Decet enim te sicut pluvia in vellus des-
cendere. Quoniam vellus pluviam in ipsum sine
strepitu descendente accipiendo vel reddendo
non rumpitur, sed integrum servatur. Ita quoque
te decet taliter absque strepitu operationi huma-
næ in nubeculam, id est, Virginem *MARIAM*
placido illapsa descendere, & *currum tuum*, id est,
æternam naturam tuam humane naturæ in utero
Virginis *Iungere*: ut Virgo te DEUM simul & ho-
minem concipiendo, deinde partiendo, non rum-
patur, sed integra in sua virginitate conservetur.

Fuerunt autem ex auditu ELIÆ discipuli in hac
supplici eorum deprecatione, sicut sequitur in
prædicta visione. Cumque inquit, *se verteret huc*,
scilicet ad contemplandam in adolescentula spon-
taneam virginitatem, atque illuc scilicet ad depre-
candam pro descensu filij Dei (amam Deitatem);
Ecce cæli contenebrati sunt, & ventus, & nubes, & facta
est pluvia grandis. Per calos honor, virtus, & celli-
tudo filij DEI intelligitur, cujus adventum præsto-
lans Propheta dicebat: *Domine inclina calos tuos &*
descende. Per nubem Virgo *MARIA*, sicut dictum
est, designatur. Per ventum verò Spiritus sanctus
indicatur, quemadmodum per Prophetam dicitur,
Flabit Spiritus ejus, & fluent aquæ. Ideo cæli,
& nubes, & ventus fuerunt tunc contenebrati,
quando virtus altissimi obumbravit eum: ideoque &
quod natum est ex ea sanctum, vocabitur Filius
Dei. Et tunc facta est pluvia gratiæ grandis: quo-
niam Verbum caro factum est, & habitavit in no-
bis, & vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeni-
ti à Patre, plenum gratiæ, & veritatis. De cujus
plenitudine nos omnes accepimus, & gratiam pro
gratia, ut ait Joannes Evangelista.

*Verte-
ret, refert
ad pue-
rum, sig-
nifican-
tem ca-
elos dis-
cipulorum
S. Eliæ.

Psal. 143. est, designatur. Per ventum verò Spiritus sanctus
indicatur, quemadmodum per Prophetam dicitur,
Flabit Spiritus ejus, & fluent aquæ. Ideo cæli,
& nubes, & ventus fuerunt tunc contenebrati,
quando virtus altissimi obumbravit eum: ideoque &
quod natum est ex ea sanctum, vocabitur Filius
Dei. Et tunc facta est pluvia gratiæ grandis: quo-
niam Verbum caro factum est, & habitavit in no-
bis, & vidimus gloriam ejus, gloriam quasi unigeni-
ti à Patre, plenum gratiæ, & veritatis. De cujus
plenitudine nos omnes accepimus, & gratiam pro
gratia, ut ait Joannes Evangelista.

Ephes. 5.

fuit in alium immutatus, sicut ait Apostolus: *Implemini Spiritu sancto, loquentes vobismetipsis in psalmis, & Hymnis & Cantibus spiritualibus, canentes, & psallentes in cordibus vestris Domino.* Et quia ricusille antiquus DEO psallendi cum instrumentis musicis nunc in vestra Religione non observatur; ideo ejus professores modò Prophetæ non appellantur.

Tunc enim ipsi rectè *Filij Prophetarum* dicebantur, quando per Prophetas regabantur, ut prædiximus; nunc autem nequaquam per Prophetas regantur, ideo nec filij Prophetarum vocantur: sicut eos tunc appellatos *Fratres Beata Mariæ Virginis* nemo sanæ mentis dicitur, cum virgo MARIÆ nondum esset nata. Sed, sicut dictum est, postquam tam expressam, & propriam primitiarum spontaneæ virginitatis confessionem inter se, & DEI genitricem cognoverunt, at adimpletam: ipsi ex tunc *Fratres Beata Mariæ Virginis* appellari fuerunt.

Et in memoriam visionis de ortu hujus virginis, præostensæ Sancto Propheta ELIÆ, sub specie nubecolæ ascendentis de mari in Carmelum, monachi prædicti anno Incarnationis filij DEI octogesimo tertio, diruentes eorum Seunion antiquam, ædificaverunt huic primæ Virgini DEO dicatæ capellam quandam in monte Carmeli, juxta fontem ELIÆ, in sito illo, in quo ELIAS orans viderat nubeculam illam, quasi vestigium hominis, de mari ascendere in Carmelum: ubi professores prædicti seipso huic virgini commendantes, singulis diebus, ad effundendum dictæ virginis, & ejus Filio sedulas preces, & supplicationes atque laudes, ex tunc semper conveniunt: ibique de verbo divino, culpiq; vitandis, & animarum salute procuranda humili colloquio adinvicem contulerunt. Et propterea ceteri, etiam ab eorum Religione externi, eos deminceps *Fratres Beata Mariæ Virginis de monte Carmeli* semper appellaverunt.

Legendum quadragesimo tertio de quo videndus Wastellius hoc loco, & alij. Observa, quàm sit antiquus cultus Deip. V. in Carmelo.

Alias xxxv i i.

CAPVT XLIV.

De habitu monachorum montis Carmeli, & primum de zona, ejusque mystica significatione.

Investigato in præcedendis, & aliquantulum descripto Fundatorum, ac præcoram professorum nostræ Religionis cultu interiori, à nobis imitando, superest, tibi breviter exponere (ò dilecte Caprasi) exteriorum habitus ornatum, propositum vobis ad exemplum, per quem interioris dispositionis illorum Patrum, à vobis imitandæ, non modicam senties noticiam. Teste namque Sapiente, *Amictus hominis annuntiat de eo.* Quemadmodum & Fundator primus Religionis hujus fuit à Rege Ochozia cognitus, exposita Regi per nuntios qualitate vestis.

Ecdi. 19.

4. Reg. 1.

Scilicet abatur namque Rex à suis nuntijs, cujus figuræ, & habitus esset vir, qui eis occurrerat, & loquutus fuerat: cui respondentes nuntij dixerunt: *Vir pilosus erat, & zona pellicea accinctus renibus.* Ex quo habitu confestim perveniens Rex in Prophetæ noticiam, ait: *ELIAS Thesbites est.* Zone quippe indicio, & hirsuti, incultiq; corporis specie virum DEI indubitanter cognovit: quoniam zona pellicea (velut quoddam speciale signum impressum) suis renibus perpetuò cohærebat: qua accinctus lumbis, ELIAS dudum occurrerat à monte Carmeli usque in Jezrael ante Regem Achab patrem Ochozia,

3. Reg. 18

Hoc ergo exemplo suo docuit ELIAS, monachum hujus professionis debere cinctis lumbis incedere. Nam & Joannes Baptistæ, qui in spiritu, & virtute Eliæ venit, eam in accinctione lumborum imitatus fuit; de quo Evangelista sic ait: *Erat Joannes vestitus pilis camelorum, & zona pellicea circa lumbos ejus.* Hujus autem zone habitum non parvam est, quod à monacho exigitur sacramentum. Lumborum enim accinctio, & ambitus zone pelliceæ significat, monachum debere mortificationem illorum membrorum esse comferre, in quibus luxuriæ seminaria continentur. Ubi videlicet, sicut lumbi ejus zona pellicea emortuæ exterius accincti, quatenus interiori inveniantur seminaria coitus in eo protius exincta: & decantet digudum cum Propheta: *Factus sum sicut iter in pruina;* quia, scilicet, præditus gelu continentur ita stringit in lumbis concupiscentiæ carnalis ardorem, sicut pruina congelando pestringit utrem. Hinc in sacra scriptura legimus, *ELIAM* ideo primum omnium fuisse zona pellicea in lumbis accinctum, quia primus hominum hoc signo dedit monachis exemplum restringendi in lumbis, & mortificandi omni luxuriosi motus incentivum, per modum, de quo Apostolus ait: *Mortificate membra vestra, quæ sunt super terram, fornicationem, immunditiam, libidinem, & concupiscentiam malam.*

Mar. 1.

Zone mortaliæ factæ membra

Alias cap xxxv i i i.

CAPVT XLV.

De Melote, antiquo hujus Religionis habitu atque ejus mysterio.

Melotes quoque gestasse fundatores primos hujus Religionis, ELIAM, scilicet, & ejus discipulos filios Prophetarum, Apostolus de eis loquens assererat, dicens: *Circueunt in melotibus, & in pellibus caprinis, egentis, angustias, afflictis, quibus dignus non erat mundus: in solitudinibus errantes, in montibus, & speluncis, & in cavernis terra.* Dicitur enim *Melota* propriè à melo animali, quod etiam *Taxus* appellatur: de cujus pilis, vel pellicia facta vestis, quæ est valde hispida, *Melota* propriè vocatur. Quanquam quælibet vestis de pilis animalium asperis, aut de pellibus hispidis facta, *Melota* vulgariter dicatur: nam & indumentum de Camelorum pilis, vel de pilis caprinis, confuevit communiter *Melota* dici à multis. Quo etiam habitu in nova lege Joannem Baptistam fuisse indurum Evangelista testatur, qui ait: *Ipsè autem Joannes habebat vestimentum de pilis camelorum.* Hujus autem *Melotæ* gestatio, succedentibus temporibus, derivatum potius, quàm a dificationem eam videntibus comparabat.

Superbiam corle fecundam legem.

Monastice vestis genus, hirsuti coloris lobium Orig. II. 19. 6. 2

Math. 1.

Habr.

Idcirco vestem illam cilicinam despectam cunctis, & quæ ex hoc ipso nulla poterat spiritus emolumenta conferre, sed elationis potius vanitatem, professores hujus Religionis concordis sententia refutavit. Loco autem ejus, tunicam lanæ non pretiosæ, sed mediocriter asperæ, ejusdem coloris, cujus existebat melota, subrus Scapulare gestare assumpserunt. Quoniam dictorum sanctorum Patrum nostrorum, tam veteris, quàm novæ legis, exemplis ostenditur, monacho hujus professionis convenire, vestem habere asperam, & magis conterentem corpus, quàm foventem: & illi repugnare, vestem habere pretiosam, & delicatam, seu mollem, ad delestandum carnem. Si enim habitatorum solitudinis conveniret, indumentis mollioribus vestiri, concessisset unque Dominus, hominem

Tunica lanæ melotæ loco Religiosis usurpata.

Monastica vestis qualis esse debet.

nem

CAPVT XLVII.

Alias xl.

De pallio albo ad imitationem ELIÆ ferendo: & illius mystica significatione.

Pallio quoque monastico indutum fuisse primum Fundatorem hujus Religionis, scilicet, ELIAM prophetam, sacre scripturae autoritate monstratur. Nempe hoc habitu operuit ELIAS vultum suum, cum in monte Oreb transiret DEUS ante eum. Hoc quoque pallium misit ipse super Eliseum, quando accepit eum in discipulum. Pallium autem istud fuit vestis rotunda, a collo usque ad medias tibias totum corpus operiens, anteriori aperta, sed alibi undique clausa, superius angusta, inferiori amplitudine expansa. Hoc pallium ELIAS propheta Eliseo dimisit, dum ab eo in paradisum voluptatis ascendit. Docuit autem per hoc ELIAS, monachos hanc Religionem proficentes debere pallio supervestiri albo, quemadmodum eos albis indutos Dominus praestendit Sabachae, patri ELIÆ. Ante quippe filij sui ELIÆ nativitatem, vidit Sabachai in somnis viros candidos, qui ipsum salutabant. Quae visio illi praesignavit, quales ejus filius ELIAS imitatores suae vitae monasticae habiturus esset. Cernens namque Sabacha viros candidos, vidit in spiritu Religiosos per ELIAM instituendos: quos ideo candidatos vidit, quia ELIAM, velut monasticè vivendi exemplar, erant imitaturi in candore non tantum mentali sinceræ puritatis, sed etiam corporalis habitus albi eos desuper regentis.

Visio Sabachae patris S. Eliae, & quid illa portenderit? Vide S. Dorotheum in synopsi.

Hujus autem pallij gestatio significat, Monachos istius professionis debere & puritatem mentis servare, & sanctimoniam quoque carnis custodire: quemadmodum Apostolus praedixit, dicens: *Mundemus nos ab omni inquinamento carnis, & spiritus, perficientes sanctificationem in timore Domini: non enim vocavit nos DEUS in immunditiam, sed in sanctificationem.* Hinc ELIAS, qui primus usum hujus pallij albi in monachos introduxit, per hoc significavit, monachum pallio albo operatum, debere exemplo ejus, servare sanctimoniam, nedum in mente, sed etiam in carne: quatenus vestimenta illa, de quibus Beatus Job Domino loquens, ait: *Pelle, & carnibus vestisti me,* servet monachus per sanctimoniam semper munda, sicut scriptum est: *Omni tempore sint vestimenta tua candida.*

2. Cor. 7. 1. Thess. 4. 7eb. 10. Eccles. 9.

CAPVT XLVIII.

Alias cap. xli.

De baculo, & spirituali ejus significatione.

Baculum denique gestasse primos hujus Religionis professores, Eliseus, qui unus fuit ex ipsis, docet. Mittens enim Giezi puerum suum ad solicitandum mulieris Sunamitis filium, dixit ei: *Tolle baculum meum in manu tua, & vade, & pone baculum meum super faciem pueri.* Quem utique non dedisset ei Propheta gestandum, nisi eum manu sua solutus esset portare. Hoc autem suo exemplo docuit Eliseus, monachum hujus professionis debere baculum in manu sua circumferre.

4. Reg. 4.

Hujus vero baculi gestatio spiritualiter monet, Monachum nunquam debere inermem incedere in: et tot oblatantium concupiscentiarum & vitiorum

Mysterium baculi Ecclesiasticum.

nem vestimentis mollibus indutum ita in desertis esse videndum, sicut in domibus Regum. Hoc autem vigilanter abnuit, dicens: *Quid existis in desertum videre, hominem mollibus vestimentis indutum? Ecce, qui in veste pretiosa sunt, & in deliciis, in domibus Regum sunt.*

Hujus autem tam Melotæ, quam vestis asperæ gestatio significat, Monachum, cujus officium est lugere se, & mundum, debere DEO exhibere sedulum poenitentiae fructum: in asperitate enim vestis, punctio peccatorum: in colore autem ejus, quæ atramentario, vel nigro est infecta, pulvis ostenditur mortuorum. Et ideo utrumque horum debet Monachus adhibere ad poenitentiam, ut in punctione asperæ vestis recognoscat, quid per culpam fecit, de quo pungatur, & doleat: & in colore vestis atramentario, seu nigro, perpendat, quid per judicium meruit: quia mortem non modo temporalem, sed æternam quoque paveat. Quemadmodum Propheta ait: *Accingere cilicio, & conspergere: quasi lactum unigeniti fac tibi, planctum amarum.*

Alias cap. xxxix.

CAPVT XLVI.

De superhumerali, sive, ut alij vocant, Scapulari: & mystica ejus significatione.

Superhumeralibus etiam prisci vestrae Religionis Professores tempore legis veteris utebantur. Præceperat enim Judæis lex, in quatuor angulis suarum vestium fimbrias, & in fimbrijs funiculos facere. Quas fimbrias cum funiculis dicti professores, juxta legis præceptum, in quatuor inferioribus angulis superhumeralium gestabant. Erat autem superhumeralis, vestis sine manicis, usque ad renes descendens, in utroque latere aperta, brachijs etiam ea nudatis, cujus posterior pars in humeris copulabatur parti anteriori. Novæ autem legis tempore huic vestis in apertura colli junctum fuit capitulum, regens caput, & scapulas. Quam nostræ Religionis professores (fimbrijs, & funiculis ab ea resecatis) usque nunc summa cum diligentia diebus ac noctibus indefinenter gestabant.

Superhumeralis secundum legem.

Monastica vestis genus, sicut dicitur in colobium. Orig. lib. 19. c. 2.

Habr. 13.

Per hoc autem, quod hæc vestis capite, & scapulis ea onustis, & operis, jugiter à Monacho portatur, denotatur, Monachum debere semper jugam obedientia super se humiliter ferre, & superiori suo itrefragiliter subjacere, a postolo Paulo ita prædicante: *Obedite praeceptis vestris, & subjacete illis: ipsi enim pervigilant, quasi rationem pro animabus vestris reddaturi: ut cum gaudio hoc faciant, & non gementes: hoc enim expedit vobis.* Nam si eis non obediretis, Christum, qui eos posuit super capita vestra, sperneretis. In eo autem, quod hac veste, brachia, & latera corporis nudantur, ut expeditiora reddantur ad opus, significatur, quod monachus eam gestans, debet esse semper promptus ad exercendum DEI opus: quemadmodum Apostolus præcipit, dicens: *Itaque fratres mei dilectissimi, stabiles estote, & immobiles, gubnantes in omni opere Domini semper, scientes, quod labor vester non est inanus in Domino.* Et propterea omnem negligentiam ab opere Domini sepellere debet Monachus: quoniam, sicut Propheta ait, *Maledictus est, qui opus Dei facit negligenter.*

Thom. à Jesu Oper. Tom. I.

Pp 2

tiorum

tiorum canes, & inter tot invisibiles spiritualium nequiarum bestias, de quibus Propheta postulans per DEUM liberari ait: *Ne iradas, Domine, bestias animas confitentes tibi.* Debet enim monachus fide munitus resistendo eas longè propulsare, Apostolo Jacobo ita dicente: *Resistite Diabolo, & fugiet à vobis.* Adversum se etiam savientes concupiscentiarum, & vitiorum canes debet Monachus recundere, imitatione Dominicæ passionis, & ejusdem mortificationis exemplo, ita dicente Apostolo: *Qui Christi sunt, carnem suam crucifixerunt cum vitijs, & concupiscentijs.*

Vides ergo, quia sicut accinctio zonæ pellicæ specialiter denotat, Monachum debere omnem luxuriosum motum exinguere in membris, in quibus seminaria coitus continentur, & castitate in membris illis pollerita gestatio pallij albi generaliter monstra, Monachum debere omnem culpabilem immunditiam à carne, & à spiritu suo repellere, & in utroque per virtuosam puritatem fulgere. Et sicut gestatio scapularis significat, debere Monachum suo Superiori propter DEUM obedire, & opera DEI promptè exercere: ita baculi gestatio designat, monachum nullis Diaboli, aut mundi, vel carnis tentationibus debere parere, sed longe à se eas propulsare. Meloræ autem, seu vestis asperæ gestatio significat, Monachum debere per dignam penitentiam emendare omne, quod ex ignorantia, vel ex infirmitate, contigerit eum circa præmissa peccare. Hæc de nostræ Religionis habitu, & ejus significatione à nobis præscripta, breviter admonent hujus professionis Monachum, ut reverentiam sui habitus in opere, in locutione, & in cogitatione sua semper circumspectat, atque ea, quæ mundi sunt, perfectè deserat: & quod ostendit humanis oculis habitu, hoc ante DEI oculos moribus prætetendat, *amicus semper*

lumine vitæ, sicut vestimento, sicut scriptum est: Beatus qui vigilat, & custodit vestimenta sua, ne nudus ambulet, & videant turpitudinem ejus. Quod nobis præstare dignetur Dominus noster JESUS CHRISTUS DEI Filius, qui cum Patre, & Spiritu sancto vivit, & regnat benedictus, & gloriosus, per omnia sæcula sæculorum, Amen.

FINIS

Libri de institutione primorum monachorum in lege veteri exortorum, & in nova perseverantium,

Seu Regula JOAN. Ierosolymitani.

Sub hac igitur JOANNIS exhortatione, sive Regula, Carmelitæ ad perfectionem, & finem vitæ solitaria, secundum formam ibi præscriptam, tendere conabantur. Deinde temporis successu Aymericus Antiochenus Patriarcha, & sedis Apostolicæ legatus, Eremitas ELIÆ successores, per Carmeli saltus, & speluncas dispersos in unum coëgit, eosque sub obedientia Bertoldi, quem primum Priorem Generalem tunc agnoverunt, constituit. Et ob id Aymericus dicitur nostrum Ordinem reformasse, ut docet Onuphrius Panvinius in Chronico Ecclesiastico, circa annum 1141. ubi ait: *Ordo Carmelitarum restitutus & reformatus ab Aymerico Malfayda Patriarcha Antiocheno, & Sedis Apostolicæ Legato. Idem docet Guilielmus Tyrus, lib. 1. Antiquitatu nostri Ordinis, cap. 9. diximus.* De tempore vero, quo Aymericus Ordinem Carmelitarum reformavit, saus non constat apud

authores. Nos tamen ut veritiorem sententiam lococitato amplectari sumus eam, quæ tener, id contigisse circa annum 1141. In quibus autem Ordinem reformaverit, attingimus supra in præfatione ad Regulam Joannis.

Sed Aymerici labore non omnino Ordo fuit restitutus. Nam cum commune sit Religionibus omnibus, temporum diuturnitate senescere, tot sæculis transactis non mirum, si ELIÆ, & Prophetarum institutum indies à priori illa vivendi norma deviarectum, quia cum jam Aymerici opera communiter vixissent, novis constitutionibus, novo vivendi modo accommodatis indigebant, quæ in Regula Joannis non inveniebatur. Quare tempore Brocardi, qui Bertholdo Priori generali successit, ad Albertum Patriarcham Hierosolymitanum, Regulam breviorē, clariorē, & suo vivendi modo magis accommodatam poscentes, confugerunt: quam Albertus (ut infra dicemus) composuit, eisque tenore sequenti observandam tradidit.

CAPVT III.

De Regula primitiva ab Alberto Carmelitis tradita.

ALBERTUS Hierosolymitanæ Ecclesiæ Patriarcha, Eremitarum montis Carmeli suspicatus incommoda, quæ ex Joannis Regula observatione illis contingere poterant, præcavens in futurum, suis Fratribus Carmelitis Regulam perfectione, discretionē, brevitate, & claritate conspicuam, partim ex Joannis Regula, partim ab experimento novi Ordinis statim desumptam confecit. Et quamvis hic proprius se offerat discedendi locus de Authore hujus Regula, de tempore, de confirmatione, & de alijs qualitibus: majoris tamen claritatis gratia id præmittimus, infra idem latius ostensum. Illud solum hic addendum fuit, Albertum his institutionibus labentem jam Religionem ad pristinum statum revocasse. Nam, ut Onuphrius Panvinius, in Chronico Ecclesiastico, circa annum Christi 1205. scripsit, Regula Fratrum Carmelitarum ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano scribitur, Ordo restituitur, & reformatur. Et idem affirmat Burdegalensis, lib. 2. Chronograph. circa annum 1198. his verbis: *Sub Innocentio III. Ordo Carmelitarum ab Alberto Patriarcha Hierosolymitano instauratur.* Quibus subscribunt Nauclerus *Naucl. Tomo 2. Chronico. generatione 41. dicens: Albertus tu, Hierosolymorum Patriarcha labentem in Syria Religionem restituere conatus est. Carmeli montis incolas fratres disciplinæ, & Regulæ coërcuit, quæ Regula tunc Roma probata est. Hæc Nauclerus: & loquitur de tempore Innocentij III. Et Chronicon Chronicorum in 6. atate fol. 207. Ordo Carmelitarum in Syria apud Carmelum mantem ab Alberto Hierosolymorum Patriarcha exciatur, atque idem Regulam suo jure confectam observandam præsidè obtulit, & confirmavit. Ex quibus colligere etsi obiter licet, primum, Albertum non instituisse, sed potius instaurasse, excitalse, ac renovasse Carmelitarum Ordinem; secundum, sua autoritate, quam tunc à jure habebat, tradidisse, & confirmasse. De qua nos quoque infra latius dicemus.*

REGU-

Regula Ord. Carm. ab Alberto Pat. Hierof. tradita 445
REGULA PRIMITIVA FRATRUM
BEATÆ Mariæ V. DE MONTE
CARMELI, AB ALBERTO Hierofoly-
mitano Patriarchâ eis tradita.

§. I.

ALBERTVS DEI gratiâ Hierofolymitanæ Ecclesiæ vocatus Patriarcha, dilectis in Christo filijs Brocardo, & ceteris Eremitis, qui sub eius obedientia iuxta fontem ELIÆ, in monte Carmeli morantur, salutem in Domino, & sancti Spiritus benedictionem, Multifariè, multisque modis S. Patres instituerunt, qualiter quisque in quocumque Ordine fuerit, vel quemcunque modum Religiosæ vitæ elegerit, in obsequio JESV Christi vivere debeat, & eidem fideliter de corde puro, & bona conscientia deservire. Verùm quia requiritis à nobis, ut juxta propositum vestrum tradamus vobis vitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis;

I. Illud in primis statuimus, ut unum ex vobis habeatis Priorem, qui ex unanimi omnium assensu, vel majoris & sanioris partis, ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis veritate servare.

II. Præterea juxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli vestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum, vel sanioris partis, eadem cellulae cuique fuerint assignatae.

III. Nec liceat alicui Fratrum, nisi de licentiâ Prioris, qui pro tempore fuerit, deputatum sibi locum mutare, vel cum alio permutare.

IV. Cellula Prioris sit juxta introitum loci, ut venientibus ad eundem locum primus occurrat, & de arbitrio & dispositione ipsius postmodum que agenda sunt cuncta procedant.

V. Maneant singuli in cellulis suis, vel juxta eas, die ac nocte in lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes, nisi alijs iustus occasionibus occupentur.

VI. Hic litteras noverunt, & legere Psalmos, per singulas horas eos dicant, qui ex institutione sanctorum Patrum, & Ecclesiæ approbata consuetudine ad horas singulas sunt deputati. Qui vero litteras non noverunt, viginti quinque vicibus dicant Pater noster, in Nocturnis vigilijs, exceptis Dominicis & solemnibus diebus, in quorum vigilijs prædictum numerum statuimus duplicari, ut dicatur Pater noster vicibus quinquaginta. Septies autem eadem dicatur oratio in laudibus matutinis; in alijs quoque horis septies similiter eadem sigillatim dicatur oratio, præter officia vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeat.

VII. Nullus Fratrum dicat sibi aliquid esse proprium sed sint vobis omnia communia. Et ex his que vobis Dominus dederit, distribuatur unicuique per manum Prioris, id est per hominem ab eo ad idem officium deputatum, prout unicuique opus fuerit, in spectu et artibus, & necessitatibus singulorum; ita tamen, ut sicut præmissum est, in deputatis cellulis singuli maneant, & ex his que sibi distributa fuerint singulariter vivant.

VIII. Oratorium, prout commodius fieri poterit, construatur in medio cellularum; ubi mande per singulos dies ad audienda missarum sollemnitas convenire debeatis, ubi hoc commode fieri poterit.

IX. Dominicus quoque diebus vel alijs, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis tractetur, ubi etiam excessus & culpa fratrum, si qui de aliquo deprehensi fuerint, charitate media corrigantur.

X. Iejuniam singulis diebus, exceptis Dominicis obsetvetis, à festo exaltationis S. Crucis, usque ad diem Dominice Resurrectionis, nisi infirmitas vel debilitas corporis, aut alia iusta causa ieiunium solvi suadeat; quia necessitas non habet legem.

XI. Ab esu carnum semper abstineatis, nisi pro infirmitate, aut nimia debilitate remedio sint sumende.

Quia verò militia est vita hominis, & omnes, qui pie volunt vivere in Christo, persecutionem patiuntur, adversarius quoque vester Diabolus, tanquam leo rugiens, circuit, querens quem devoret, omni sollicitudine studeatis indui armaturâ DEI, ut possitis stare adversus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi vestri cingulo Castitatis. Mansuetudinem est pectus cogitationibus sanctis; scriptum est enim: Cogitatio sancta servabit te. Induenda est lorica iustitiæ, ut Dominum DEVM vestrum ex toto corde, & tota anima, & ex tota virtute diligatis, & proximum vestrum tanquam vosmetipsos. Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo positis etiam tela nequissimi ignea extinguere. Sine fide enim impossibile est placere DEO; & hac est victoria que vincit mundum, fides nostra. Galea quoque salutis imponenda est capiti, ut de solo Salvatore speretis salutem, qui salvum facit populum suum à peccatis eorum. Gladius autem spiritus, quod est verbum DEI, abundanter habet in ore & in cordibus vestris. Et quaecunque vobis agenda sunt, in verbo Domini fiant.

Facendum est vobis aliquid operis, ut semper vos Diabolus inveniat occupatos, ne ex otiositate vestra aliquem intrandi aditum ad animas vestras valeat invenire. Habetis in hoc beati Pauli magisterium pariter & exemplum, in cuius ore Christus loquebatur, qui positis est, & datus à DEO prædicator & doctor gentium in fide & veritate, quem si secuti fueritis, ibi à Jesu Oper. Tom. I.

Regulæ prologus

De Prioris obedientia ei præstanda.

De cellis Fratrum

De cella, & gubernio Prioris. De mansione in cellis. De Horis Canonicis.

De non habendo quid proprium.

De Quarto, & cultu divino. De Capitulo & correctione Fratrum.

De Ieiunio.

De abstinentia à Carnibus

De armis spiritualibus

De Otiositate

us, non poteritis aberrare. In labore (inquit) & fatigatione sumus inter vos, nocte ac die operantes, ne quem vestrum gravaverimus: non quasi nos non habeamus potestatem; sed, ut nosmet ipsos formam daremus vobis ad imitandum nos. Nam cum essemus apud vos, hac denuntiabamus vobis, quoniam si quis non vult operari, non manducet. *Audivimus enim inter vos quosdam ambulantes in quiete, nihil operantes. His autem, qui ejusmodi sunt, denuntiamus, & obsecramus in Domino IESU Christo, ut cum silentio operantes suum panem manducent. Hac via sancta & bona: ambulate in ea.*

De silentio & quomodo servandum.

Commendat autem Apostolus silentium, cum in eo precipit operandum: & quemadmodum Prophetas testatur, Cultus iustitia silentium est: & rursum: in silentio & spe erit fortitudo vestra. Ideoque statuimus, ut ab hora vespertina usque ad horam tertiam sequenti diei silentium teneatis, nisi forte necessitas, vel causa rationalis, aut licentia Prioris silentium interrumpat. Alio vero tempore licet silentij non habeatur observatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caveatur: quoniam sicut scriptum est, & non minus expertentia docet, in multiloquio peccatum non decrit. Et qui inconsideratus est ad loquendum, sentiet mala. Item,

Exhortatio Prioris ad humilitatem.

qui multis utitur verbis, ledit animam suam. Et Dominus in Evangelio: De omni verbo otioso, quod loquuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die iudicij. Faciat ergo unusquisque stateram verbis suis, & franos rectos ori suo, ne forte labatur, & cadat in lingua sua, & insanabilis sit casus ejus ad mortem. Custodiens cum Prophetas vias suas, ut non delinquant in lingua sua. Et silentium in quo cultus iustitia est, diligenter & caute studeat observare.

Exhortatio Fratrum ut Priorum honorent.

Tu autem Brocard, & quicumque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & servetis in opere, quod Dominus ait in Evangelio: Quicumque voluerit inter vos major esse frater, erit vester minister: & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus. Vos quoque ceteri fratres Priorem vestrum humiliter honorate, Christum potius cogitantes, quam ipsum, qui posuit illum super capitum vestra. Et ecclesiarum praepositus ait: Qui vos audit, me audit; & qui vos spernit, me spernit, ut non veniat in iudicium de contemptu, sed de obedientia mereamini vitam aeternam mercedem.

Regulae Epilogus commendatur dictione.

Hac breviter scripsimus vobis conversationis vestrae formulam statuentes, secundam quam vivere debeatis. Si quis autem supererogaverit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei. Utatur tamen in omnibus discretione, qua virtutum est moderatrix.

Cur haec Regula prima dicatur, seu primitiva.

Nulla est tam sancta institutio, quae non egeat aliquando mutatione aut correctione; quod scriptura Sac. & sanctae Ecclesiae confirmatur exemplis

Hae Regulae prima à nobis dicitur: quia etiam alias fuisse Regulas ante hanc non dubitamus, tamen haec merito prima sive primitiva dicitur, quia aliae, vel scriptae olim non erant, sed tantum illis, ut traditionibus Majores nostri utebantur; vel si scriptae, per modum tamen exhortationis, aut instructionis cujusdam ferebantur: ita enim Regula à Joanne Patriarcha Hierosolymitano conscripta, per modum cujusdam ideae, sive exemplaris apparer. Sed quia teste Divo Hieronymo, nulla est tam sancta, tam justa, & diu provisiva institutio, quae in futurum plures non patitur defectus, & aliquando correctione non indigeat: ideo non mirum alicui videri debet, si, quod prius mature ab Alberto statutum fuit, postea ex leniorum consilio, ac experientia, id esse nocivum, testante, fuerit in aliquo immutatum. Nam & Ecclesia Sancta, cui divinum Spiritus sancti lumen adesse semper fateamur, plerumque (ut habetur in Cap. non debet de consanguinitate & affinitate) nonnulla rationabiliter praecipit, quae iudicium subditorum utilitate, postmodum consultius & rationabilius in melius commutat.

Imò & ipsi DEUM id fecisse 4. Regum 18. Cap. narrat historia, & referunt 63. distinctione Cap. Quia sancta Romana. §. verum: ubi exemplum Ezechiae Regis adducitur, qui dissipavit excelsa, & contrivit statuas, & succidit lucos, confregitque serpentes aeneos, quem Moyses filius DEI construxerat. Ideo autem destruxit ille, quod jubente DEO fecerat ille, qui populus iam serpente aeneo, eum colendo, & venerando, abuti coeperat. Sic multa à Praedecessoribus & Majoribus instituta, quae illorum tempore optima, & proficua dignoscebantur, postea vero injuria temporum, sive alijs circumstantijs denovo renascentibus, aut in superstitionem, aut in multorum perniciem vertuntur, suntque Communitati nociva, quae antea salubriter tenebantur.

Hae attendentes regulae Alberti observatores, cum in illa quadam statuta gravia, quadam dubia conspicerent, illam mitigari, ac declarari oportere, pro majori Ordinis bono decreverunt. Quare duos Partes Reginaldum, & Petrum anno Domini 1248. ad sedem Apostolicam, hujusmodi mitigationem, ac declarationem postulatos miserunt. INNOCENTIUS igitur Quartus, tunc magnus Ecclesiae Pastor, Patrum supplicationibus annuens, hanc mitigationem, ac declarationem Hugoni Cardinali Sanctae Sabinae, & Guillelmo Anteradeni Episcopo, vice ipsius, faciendam commisit, qui praedictam Regulam Alberti correctam, & mitigationem, & Fratibus Carmelitis hoc tenore conscripsit, seu vanda tradiderunt.

REGULA ALBERTI PRIMITIVA FRATRUM BEATAE MARIAE VIRGINIS DE MONTE CARMELO,

prout ab Innocentio IV. fuit declarata.

§. II.

INNOCENTIUS Episcopus, servus servorum DEI, dilectis filijs, Priori & Fratribus eremitis B. MARIAE de monte Carmeli salutem & Apostolicam benedictionem. Quae honorem Conditoris omnium, & profectum continent animarum, roboris praesidio sunt fulcienda perpetui; sed illa praecipue, super quibus Apostolicæ sedis autoritas salubris providentiae studium noscitur habuisse. Cum itaque nos ad ve-

litia

stræ supplicationis instantiam, per dilectum filium Hugonem tituli sanctæ Sabinæ presbyterum Cardinalem, & venerabilem fratrem nostrum Guilielmum Anteradensem Episcopum, quædam vestræ Regulæ dubia declarari ac corrigi, ac etiam ipsius quædam gravia misericorditer fecerimus mitigari, prout in litteris inde confectis plenius continetur; Nos, vestris pijs desiderijs annuentes, declarationem, ac mitigationem & correctionem huiusmodi, autoritate Apostolicâ confirmamus, & præsentis scripti patrocinio præsentibus annotari, qui talis est:

Frater Hugo Divinâ miseratione tituli S. Sabinæ presbyter Cardinalis, & frater Guilielmus eadem miseratione Anteradensis Episcopus, charissimis in Christo Religiosis, Priori Generali, & definitoribus Capituli generalis Ordinis Fratrum B. MARIE de monte Carmeli, salutem in omnium salutari. Accedentes ad Apostolicam sedem fratres Clerici, Reginaldus & Petrus Ordinis vestri, ex parte vestra à Domino Papâ humiliter postularunt, ut quædam, quæ in privilegio vestro ac Regula olim vobis à Felicitis memoriæ Alberto Patriarcha Hierosolymitano tradita continentur, dubia declarare, corrigere, ac etiam quædam ipsius gravia mitigare misericorditer dignaretur. Cum igitur Dominus Papa eorum devotis supplicationibus annuendo, nobis commiserit, ut declarationem, correctionem, & mitigationem huiusmodi faceremus vice ipsius, secundum quod bono statui Ordinis, & Fratrum salutem expedire videremus: Religioni vestræ, qua fungimur auctoritate, mandamus, quatenus Regulam à nobis correctam, declaratam, ac mitigatam (prout expedire vidimus) devotè recipientes, eam firmiter observetis, & ad instar ejusdem alias vestras corrigatis: quam vobis per eisdem Fratres mittimus in hac forma.

TEXTVS REGVLÆ.

ALBERTVS DEL gratiâ Hierosolymitanæ Ecclesiæ vocatus Patriarcha, Dilectis in Christo filijs, Brocardo & ceteris Fratribus Eremitis, qui sub ejus obedientia juxta fontem ELIÆ in monte Carmelimonantur, in Domino salutem, & Sancti Spiritus benedictionem.

Multifari & multisque modis sancti Patres instituerunt, qualiter quisque in quocumque Ordine fuerit, vel quemcumque modum Religiosæ vitæ elegerit, in obsequio JESU Christi vivere debeat, & eisdem fideliter, de corde puro, & conscientia bona deservire. Verum quia requiritis à nobis, ut juxta propositum vestrum, tradamus vobis vitæ formulam, quam tenere in posterum debeatis.

DE PRIORE HABENDO, ET TRIBUS SIBI PROMITTENDIS.

Illud in primis statuimus, ut unum ex vobis habeatis Priorem, qui ex unanimi omniumque assensu, vel majoris & sanioris partis, ad hoc officium eligatur, cui obedientiam promittat quilibet aliorum, & promissam studeat operis veritate servare, cum castitate & abdicacione proprietatis.

DE RECEPTIONE LOCORUM.

Loca autem habere poteritis in Eremitis, vel ubi donata vobis fuerint, ad vestræ Religionis observantiam apta, & commoda, secundum quod prior, & Fratribus videbitur expedire.

DE CELLIS FRATRUM, ET DE COMMUNI MENSA.

Præterea juxta situm loci, quem inhabitare proposueritis, singuli vestrum singulas habeant cellulas separatas, sicut per dispositionem Prioris ipsius, & de assensu aliorum Fratrum eadem cellule cuicque fuerint assignatæ.

Ita tamen, quod in communi refectorio ea, quæ vobis erogata fuerint, communiter, aliquam lectionem Sacræ Scripturæ audiendo (ubi commode poterit observari) sumatis. Nec liceat alicui fratrum, nisi de licentia Prioris (qui pro tempore fuerit) deputatum sibi mutare locum, vel cum alio permutare. Cellula Prioris sit juxta introitum loci, ut venientibus ad eundem locum primus occurrat, & de arbitrio, & dispositione ipsius postmodum quæ agenda sunt cuncta procedant.

DE JUGI ORATIONE, ET CELLÆ INHABITATIONE.

Maneant singuli in cellulis suis, vel juxta eas, die ac nocte in lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes: nisi alijs iustis occasionibus occupentur.

DE HORIS CANONICIS.

Hi, qui horas Canonicas cum clericis dicere norunt, eas dicant secundum constitutionem Sanctorum Patrum, & consuetudinem Ecclesiæ approbatam. Qui eas non noverint, vigintriquē vicibus *Pater noster* dicant in nocturnis vigilijs: exceptis Dominicis, & solemnis diebus, in quorum vigilijs prædictum numerum statuimus duplicari, ut dicatur *Pater noster* vicibus quinquaginta. Septies autem eadem dicatur oratio in laudibus matutinis, in alijs quoque horis septies similiter eadem dicatur oratio sigillatim, præter officia vespertina, in quibus ipsam quindecies dicere debeatis.

DE ABDICATIONE PROPRIETATIS.

Nullus Fratrum sibi aliquid proprium esse dicat, sed sint vobis omnia cōmunia, & distribuatur unicuique per manum Prioris, id est, per fratrem ab eodem ad idem officium deputatum, prout cuique opus fuerit, in spectis rationibus, & necessitatibus singulorum.

DE ORATORIO, ET CULTU DIVINO.
Oratorium (prout commodius fieri poterit) construatur in medio cellularum: ubi manè per singulos dies, ad audiendam missarum solemnia convenire debeatis, ubi hoc commode fieri poterit.

DE CAPITULO ET CORRECTIONE FRATRUM.

Dominicis quoque diebus, vel alijs, ubi opus fuerit, de custodia Ordinis, & de animatum salute tractetis, ubi etiam excessus & culpæ Fratrum (si quæ in aliquo deprehense fuerint) charitate media corrigantur.

DE JEJUNIO.

Jejunium singulis diebus (exceptis Dominicis) observetis à festo exaltationis sanctæ Crucis, usque ad diem Dominicæ Resurrectionis, nisi infirmitas, vel debilitas corporis, aut alia iusta causa jejunium solvi suadeat: quia necessitas non habet legem.

DE ABSTINENTIA CARNIUM.

Ab etiam carnium abstineatis, nisi pro infirmitatis, vel debilitatis remedio sumatur. Et quia vos oportet

ter frequentius mendicare itinerantes, (ne sitis hospitibus onerosi) extra domos vestras fumere poteritis pulmenta cocta cum carnibus; sed & carnibus supra mare velci licebit.

DE SPIRITUALIBUS ARMIS.

Job. 7. Quia verò tentatio est vita hominis super terram, & qui pie volumus vivere in Christo, persequutionem patiuntur. **2. Tim. 3.** Adversarius quoque vester diabolus, tanquam leo rugiens circuit, quarens quem devoret, omni sollicitudine studeatis indui armatura DEI, ut possitis stare adversus insidias inimici. Accingendi sunt lumbi vestri cingulo castitatis. Muniendum est pectus cogitationibus sanctis: scriptum est enim: **1. Petr. 5.** Cognatio sancta servabit te. Induenda est lorica justitiæ, ut Dominum DEUM vestrum, ex toto corde, ex tota anima, & ex tota virtute diligatis, & proximum vestrum tanquam vos ipsos. Sumendum est in omnibus scutum fidei, in quo **Marci 12.** positis omnia tela nequissimi ignea extinguere: sine fide enim impossibile est placere DEO, & hac est victoria, quæ vincit mundum, fides vestra. Galea quoque salutis capiti imponenda est, ut de solo Salvatore speretis salutem, qui saluum facit populum suum à peccatis eorum, **Ephes. 6.** Gladius autem spiritus, quod est verbum DEI, abundanter habet in ore, & in cordibus vestris: & quæcunque vobis agenda sunt, in verbo Domini fiant.

DE LABORE MANUUM.

Faciendum est vobis aliquid operis, ut semper Diabolus inveniat vos occupatos, ne ex otiositate vestra aliquem intrandi aditum ad animas vestras valeat invenire. Habetis in hoc beati Pauli Apostoli magisterium, pariter & exemplum (in cujus ore Christus loquebatur) qui positus est & datus à DEO prædicator, & doctor gentium, in fide & veritate, quem si sequuti fueritis, non poteritis aberrare. In labore (inquit) & fatigatione suum inter vos, nocte & die operantes, ne quem vestrum gravaremus: non quasi nos non haberemus potestatem, sed ut nosmetipsos formam daremus vobis ad imitandum nos: nam cum essemus apud vos, hoc denuntiabamus vobis: Quoniam si quis non vult operari, non manducet. Audivimus enim inter vos quosdam ambulantes in quiete, nihil operantes: in autem, qui hujusmodi sunt, denuntiamus & obsecramus in Domino IESU Christo, ut cum silentio operantes panem suum manducet. Hæc via sancta est & bona, ambulante in ea.

DE SILENTIO.

Commendat autem Apostolus silentium, cum in eo præcipit operandum, & quemadmodum Prophetæ testatur: **Isai. 32.** Cultus justitia silentium est: & rursus: in silentio & spe erit fortitudo vestra. Ideoque statui-
Idem 30. mus, ut dicto Completorio silentium teneatis, usque ad Primam dictam sequentis diei. Alio vero tempore licet silentij non habeatur observatio tanta, diligentius tamen à multiloquio caveatur. Quoniam, sicut scriptum est, & non minus experientia docet, in multiloquio peccatum non deest, & qui inconsideratus est ad loquendum, sentiet mala. Item, qui multus utitur verbis, lædit animam suam. Et Dominus ait in Evangelio: **10. & 13.** De quocunque verbo otioso, quod loquuti fuerint homines, reddent rationem de eo in die judicij. Faciat ergo **Ecclesi. 20.** unusquisque staretam verbis suis, & franos rectos ori suo, (ne forte labatur, & cadat in lingua sua, & **Matth. 12** insanabilis sit casus ejus ad mortem,) custodiens cum Prophetæ vias suas, ut non delinquat in lingua sua: **Psal. 38** & silentium, in quo cultus justitia est, diligenter & cautè studeat observare.

EXHORTATIO AD PRIOREM.

Tu autem frater Brocarde, & quicumque post te institutus fuerit Prior, illud semper habeatis in mente, & observetis in opere, quod Dominus ait in Evangelio: **Matth. 20** Quicumque voluerit inter vos major fieri, erit minister vester, & quicumque voluerit inter vos primus esse, erit vester servus.

EXHORTATIO AD FRATRES.

Vos quoque cæteri Fratres Priorem vestrum honorate humiliter, Christum potiùs cogitantes, quàm illum, qui posuit ipsum super capita vestra: & Ecclesiæ Præpositus ait: **Luc. 10.** Qui vos audit, me audit, & qui vos spernit, me spernit: ut non veniatis in iudicium de contemptu, sed de obedientia mereamini vitæ æternæ mercedem.

CONCLUSIO REGULÆ.

Hæc breviter scripsimus vobis, conversationis vestræ formulam statuentes, secundum quam vivere debeatis. Si quis autem supererogavit, ipse Dominus cum redierit, reddet ei: utatur tamen discretione, quæ viratum est moderatrix.

Actum Lugduni anno Domini Millesimo Ducentesimo Quadragesimo septimo, Domini Papæ Innocentij IV. anno quinto, Kalendis septembris.

Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostræ confirmationis infringere, vel ei ausu temerario contraire: si quis autem hoc attentare præsumperit, indignationem omnipotentis Dei, & Beatorum Apostolorum Petri & Pauli se noverit incursum. Dat. Lugduni Kalend. Decembris. Pontificatus nostri anno quinto.

Ex his, quæ in hac Regulæ correctione descripta sunt, facile constare poterit, in quibus hæc ab Innocentio Regula mitigata ac declarata sit. In primis Cap. primum prioris Regulæ Alberti in hac nova correctione magis aperitur ac declaratur. Continebatur enim olim in illo, ut Fratres obedientiam promitterent, ob quod dubitatum fuit, an simul tenerentur ex vi regulæ ad observandam castitatem, & paupertatem. Ad extinguendos ergo similes dubitationes, in hac posteriori correctione additum fuit: **Cum castitate, & abdicatione proprietatis.**

Præterea, quia inter Fratres exorta fuit dubitatio, an illis Alberti verbis: *Nullus Fratrum aliquid sibi proprium esse dicat, sed sine vobis omnia communia, &c.* in ediceretur proprium in particulari tantum, an verò etiam in communi. Hanc dubitationem ut declaret & solvat Innocentius quartus, in prædicto Regula capite addidit, non posse Fratres aliquid aliud in communi possidere, præter asinos, & mulos, sive aliquot animalium, sive volatilium ad nutrimentum: & sic eos teneri ad pau-

peritatem, tam in particulari, quàm in communi, servandâ. Et ideo adject, *asinos autè sive mulos, &c.*

Deinde citò multa incommoda in vita omnino eremitica, & singulari Fratres experientur: (secundum enim Regulam Alberti omnes in cellulis separatis singulariter viventes, communi refectorio, & mensa non utebantur) denuo Innocentius præcepit, ut communi cibo in communi refectorio vescerentur simul. Hæc sunt, quæ circa priorè Alberti Regulam Innocentius IV. declarat, & augèdo statuit.

Tandem in tota Regula duo tantum ejus præcepta mitigata reperuntur. Primum est de usu carniù. Nam in Alberti Regula ita erat scriptum: *Ab usu carniù abstinere semper, nisi ratione vitia debilitatis sumantur.* In mitigatione verò dicitur: *Ab usu carniù abstinere, nisi pro infirmitatis vel debilitatis remedio sumantur.* Secundum præceptum, quod lenitum, ac temperatè ab Innocentio accepimus, circa silentiù veteratur. In Regula enim Alberti olim præcipiebatur, ut ab hora vespertina usque in horam tertiam sequentis diei silentiù servaretur: in hac verò, à Completorio

usque ad Primam dictam sequenti diei silentium statuitur. Hæc sunt, & non alia, in quibus illa prior Alberti institutio in hac Innocentij mitigatione temperata invenitur. Quæ cum levissima sit moderatio, & de levissimis etiam rebus: merito usque nunc Regula Innocentij primitiva à summis Pontificibus passim nuncupatur.

Hæc verò Alberti Regula successu temporis plures alias mitigationes, ac dispensationes passa est, de quibus statim dicemus. In Hispania vero à Fratribus Discalceatis anno 1568. cepit feliciter

observari, & nunc pluribus alijs novis constitutionibus firmata custoditur. Contigit autem hæc Regula mitigatio (ut ex ipsa constat) anno 1247. anno quinto Pontificatus Innocentij IV. Floruitque in Ordine hujus Regula observatio absque ulla alia mitigatione, usque ad tempora Eugenij quarti, quem circa annum Domini 1431. existente in Ordine Magistro Joanne Facio Priore Generali, Fratres advenies, aliam Regula novam mitigationem, ac moderationem humiliter ab eo postulaverunt: quam Eugenius in hac forma concessit:

REGULA ALBERTI, PROUT MITIGATA FUIT AB EVGENIO IV.

ANNO DOMINI M. CCCC. XXXI.

§. III.

BYLLA EVGENII IV. IN QVA MITIGANTVR CAPITVLA DE ABSINTENTIA CARNIUM, de jejunijs, & de mansione in cellulis: atque conceditur Fratribus indulgentia plenaria in articulo mortis.

EUGENIUS EPISCOPUS, SERVUS SERVORUM DEI, ad perpetuam rei memoriam.

ROMANI Pontificis providentia circumspicilla nonnunquam ea, qua ad propagationem Religionum quarumcunque, & in divinis obsequiis mancipatarum personarum prosperum statum conservandam, ac animarum salutem earundem salubriter instituta fuerant, ut fructum afferant exceptatum reformat, & moderatur: & ut Religionis ipsa, præsertim à Sede Apostolica approbatam suo vigore perdurent, prout temporis pensata dilectorum filiorum Ioannis Facii Magistri Generalis, ac provincialium, & claustralium Priorum, & universorum Fratrum Ordinis B. MARIE de monte Carmeli nuper expositum, quod in eorum capitulis Regula, Fratribus dicti Ordinis per bona memoria Albertum Patriarcham Hierosolymitanum tradita, inter cetera cavetur expressè: Quod Fratres prædicti Ordinis ab esu carniū abstineant, nisi pro infirmitatibus, vel debilitatibus remedio sumantur: eisdem etiam, quod singulis diebus (Dominicis duntaxat exceptis) à festo exaltationis sanctæ Crucis usque ad festivitatem Resurrectionis Domini nostri IESU Christi jejunare teneantur: quodque singuli eorum manere debeant in cellis suis, die ac nocte in lege Domini meditantes, & in orationibus vigilantes præcipitur. Et propterea nonnulli ipsius Ordinis professores propter arctitudinem, & rigorositatem Regula hujusmodi, tam ex fragilitate humana, quam ex debilitate corpora nequautes eandem Regulam observare dispendium sui salutis incurrant, quodque plures etiam asperitatem hujusmodi pertimescentes ab ingressu ejusdem Ordinis retrahantur.

Nos verò qui plantare Religionem sacram, & plantatam modis omnibus fovere, in sensu desideris affectamus, super hoc quantum nobis est possibile, providere salubriter cupientes, & rigorem hujusmodi quadam temperie mitigantes, ac Regulam ipsam moderantes, Apostolica auctoritate tenore presentium statuimus, ordinamus, & concedimus, quod dicti Ordinis professores, qui nunc sunt, & pro tempore erunt, tribus duntaxat diebus singularum septimanarum, etiam quibus (ut præfertur) jejunare in eadem Regulam sunt adstricti, præterquam in Adventu, & in Quadragesima, & alijs generalibus prohibitis diebus, carniū vesci, ac horis congruis in eorum Ecclesijs, & illorum claustris, ac per eorum ambitus manere, & deambulare liceat & liberè valeant. Decernentes, eos, & eorum singulos circa præmissa ad arctiorem observantiam, quam supra præmittitur, occasione professionis in dicto Ordine emissa, vel in posterum emittenda minime teneri. Et nihilominus Fratres eisdem, qui Regulam ipsam ita ut præmittitur, moderatam observaverint, quod eis proficiat in remissionem peccatorum. In omnibus & singulis privilegijs, indulgentijs, immunitatibus, libertatibus, exemptionibus, protectionibus, & prærogativis eidem Ordini per antea concessis, uti & gaudere possint, eadem auctoritate concedimus per presentes: constitutionibus Apostolicis, & statutis, consuetudinibus etiam prædictis, & alijs Ordinis & Regula prædictis capitulis juramento, confirmatione Apostolica, vel alia quavis firmitate vallatis, ceterisque contrariis non obstantibus quibuscunque.

Et ut ipsi Fratres in humilitatis, & paupertatis spiritibus, ac castimonia virtutum Domino favulantes ad hujusmodi mitigatam Regulam ferventius animentur: omnibus, & singulis Fratribus dicti Ordinis presentibus & futuris duntaxat qui Regulam ipsam sicut præmittitur moderatam observaverint, scilicet in observantia ipsius vixerint, ut superiores ipsorum dicti Ordinis, vel alius quicunque idoneus ejusdem Ordinis sacerdos omnium peccatorum suorum, de quibus corde contritus, ore confessus fuerit, semel tantum in mortis articulo plenam remissionem in statu & sinceritate Sancta Romana Ecclesia ac obedientia in de votione nostra, vel successorum nostrorum Romanorum Pontificum canonice inerrantium, nec non observantia prædicta persistente, auctoritate Apostolica concedere valeant, devotioni ipsorum tenore presentium, indulgemus.

Sic tamen, quod si idem superiores, de quibus fuerit alteri satisfactio impendenda, eisdem Fratribus si supervixerint, vel per alios si forte transierint, faciendam iniungant, quam ipsi Fratres facere teneantur, ut præfertur. Et ne (quod absit) propter hujusmodi gratiam Fratres prædicti reddantur procliviores ad illicita in posterum committenda, volumus quod si ex confidentia remissionis hujusmodi, prædicti Fratres aliquando forte committerent, quod illa prædicta remissio nullatenus suffragetur.

Et insuper quod per unum annum, ex quo nostra præfata concessio ad eorundem Fratrum pro tempore existentium notitiam pervenerit, computando, singulis sextis feriis, impedimento legitimo cessante jejunent. Quod si prædictis sextis feriis ex precepto Ecclesia, regulari observantia, in iuncta poenitentia, voto vel alijs jejunare teneantur, una alia die singularum septimanarum ejusdem anni, qua ad jejunandum non sunt adstricti, jejunent. Et si indicto anno, vel aliquo ejus parte essent legitime impediti, anno sequenti, vel alias quam primam potuerint modo simili suppleri jejunium teneantur. Porro si alias forsitan prædictam jejunium in toto vel in parte adimplere commode non potuerint, eo casu superiores ipsorum jejunium ipsum in alia pietatis opera, prout saluti animarum ipsorum viderint expedire, commutare valeant, qua ipsi pari modo debeant adimplere. Alioquin nostra præfata concessio, quo ad non observantes duntaxat nullius esset roboris vel momenti. Nulli ergo hominum liceat hanc paginam nostrorum statuti, ordinationis, concessionis, & voluntatis infringere, seu ei ausu temerario contraire. Si quis attentare presumpserit, indignationem omnipotentis Dei, & eorum Petri, & Pauli Apostolorum se noverit incursum. Datum Romæ apud sanctum Petrum anno incarnationis Domini millesimo, quadringentesimo, trigesimo primo, Quinto decimo Kalendas Martij, Pontificatus nostri anno primo.

Nec sinit hic Regule mitigatio: postea enim Magister Soreth totius Ordinis Prior Generalis aliam Regulam mitigationem in jejunijs feriarum tertius, & quintæ post exaltationem sanctæ Crucis à Pio II. anno Domini 1459. petijt, & obtinuit.

Pius 2.

Sixtus IV.

Ac tandem anno 1476. Sixtus Quartus circa Regulam ab Eugenio prædictis modis mitigatam concessit Priori generali, pro tempore existenti, facultatem, ut quo ad jejunia, & carniū abstinentiam (temporum, locorum, ac personarum

qualitate pentata) cum dicti Ordinis professoribus juxta suæ conscientia arbitrium possit dispensare. Et licet in Capitulo generali Rupeculæ celebrato anno 1384. virtute hujus Sixti Quarti concessiois factum fuit, ut Priores Provinciales, & eorum vicarii cum Fratribus Provinciarum, super elum carniū: feria secunda possent leniter agere: feria autem quarta elus carniū tam publicis, quam privatis, omnibus fuit interdictus. Et hæc de Regula Alberti cum suis mitigationibus,